

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

to all a good

spite

usa today bestselling author

keira blackwood

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HERKESE İYİ ŞANSLAR

TATİL İNTİKAM KULÜBÜ KİTAP 2

KEIRA BLACKWOOD

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Keira Blackwood Yazar](#)

[Hakkında](#)

Telif Hakkı © 2024 Keira Blackwood

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Herhangi bir gerçek kişi, yer veya olayla benzerlik tesadüfidir. Bu hikayedeki tüm karakterler en az 18 yaşında veya daha büyüktür.

Liza Street tarafından düzenlendi

ONE

MAEVE

Batırdım.

Ahşap sunağa doğru açılı duran sıra sıra sandalyelerin süslediği bir açıklıkta durdum. Yaptığım gafın apaçıklığı beni bir kaşıntıya sürükledi. Bu kaşıntı fiziksel olarak derimi kaşıma ihtiyacı, psikolojik olarak da buradan kaçıp gitme ihtiyacıydı.

Yüksek çamların arasında uzanan tel ışıklar kalabalığın üzerine gümüşü bir parıltı yayıyordu. Alacakaranlık sıcaklığı, eldivenimi unuttuğumda fırından bir kurabiye tepsisini düşürdüğüm kadar hızlı ve dramatik bir şekilde düşürdü. Konuklar açık hava alanını neşeli sohbetlerle doldurdu ve harcadıkları nefesleriyle havayı buğulandırdı.

Üvey kardeşimin düşününün başlamasını beklerken hissettiğim şey neşe değildi. Aslında, yanlışlıkla anti-gee kendini sabote mükemmel üçlüsünü hazırlamıştım.

İlk hatam, yalnız gelmemdi.

İkinci hatam, yün bir pantolon takımı seçmek oldu.

Üçüncü hatam: Kız kardeşim Cara'nın beni tanga giymeye ikna etmesine izin vermek. Kıcığımın kaşındıran yün pantolonumun içinden daha seksi ve belirgin görünmesi neden önemli olsun ki?

Daha iyi bilmeliydim.

Kaşınan kıcığımı kaşıma dürtüsüne kesinlikle direnmeye devam etmeliyim. Cara *neredeydi*?

Belki de üvey kardeşimiz Amir'le birlikteydi diyeceğim ama Cara onun varlığını neredeyse hiç kabul etmedi.

Amir ve ben de yakın değildik. Annemiz babasıyla dört yıl önce, ben yirmi beş, Amir on dokuz yaşındayken evlenmişti. Cara yirmi iki yaşındaydı, tam ortada. Çoktan yetişkin olmuştuk, çocukların kardeş olarak bağ kurabileceği yılları geçmiştik.

Amir ve benim kesinlikle hiçbir ortak noktamız yoktu. O yürüyüş yapmayı ve spor yapmayı severdi. Ben video oyunlarını severdim. Onun dünyayı gezmek için büyük planları vardı. Benimse atari salonundan hiç çıkmamak gibi büyük planlarım vardı.

Ama bu Amir'in düşünüydü. Kaçırmayı asla düşünmezdim.

Uzun süreli erkek arkadaşım Bradford'un son dakikada beni iptal etmesine rağmen.

Yolumun kesiştiği tüm akrabalarım Bradford'un burada olmadığını fark ettikleri anda bana *bakmış* olsalar bile.

Biri kolumu sıktı. Yüzde yetmiş çivi darbesini hemen tanıdım. *Janet Teyze*.

"Maevey? Sen misin?" Etrafımda daireler çizdi, önüme iyice yerleşip beni bakışlarına hapsedene kadar ölümcül kavrayışını bırakmadı.

Hırkam beni korusa bile kolum, kızın kesinlikle kırmızı ve iltihaplı izler bıraktığı yerden acıyordu.

"Merhaba Janet Teyze," dedim. "Gördüğüme sevindim...."

Beni aşağı yukarı süzüp pantolonuma ve yanımdaki erkek şeklindeki deliğe bakarken kelimelerim dilimin ucunda kayboldu.

Sonra *bakış* gerçekleşti.

Alçalan altın kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. Erik dudakları şaşkınlık, acıma ve hafif bir onaylamama havasıyla kıvrıldı. Bu, en azından benimle etkileşim söz konusu olduğunda, Katz ailesinin imzası niteliğindeki bir ifadeydi.

"Bradford yok mu?" diye

sordu. "O gelemeydi."

"İki tane mi...." Bir parmağını boğazına götürdü ve dilini dışarı çıkardı.

"Hayır, onu ben öldürmedim."

Güldü ve omzumu çimdikledi. Tırnakları hassas etime batarken irkilmemeye çalıştım.

"Sen her zaman aptal bir kız oldun. Ama artık piliç değilsin canım. Eğer o Bradford hala , onu kilit altına almalısın.

yapabiliyorken."

"Mmm," dedim.

Bradford'la tam beş yıldır çıkıyordum. Tostumu kül gibi kızarmış tercih ettiğimi biliyordu. Ben de onun tostu hiç sevmediğini biliyordum. Birbirimizin statükosu haline gelmiştik. Ama sabahları kahvesini höpürdeterek içişini ya da her geçen yansıtıcı yüzeyde kendi görüntüsüyle büyülenişini *sabitleme* fikri beni heyecanlandırıyordu.

Maniküre yemekten daha fazla öncelik vermediğim için beni utandırdı. Benimle gülmek yerine bana *güldü*. Beni asla kupalarını sevdiği kadar sevemezdi.

kötüsü de, burnuna yumruk atsa klitorisini yerini bulamazdı.

Bradford, fasulye torbası sandalyemin üzerinde tuttuğum eski püskü battaniye gibiydi; deliklerle doluydu ve çöpe atılmayı çoktan hak etmişti ama rahattı.

Son zamanlarda birbirimize tanıdığımız alan daha da rahat hissettiriyordu, buna son zamanlardaki fiziksel yakınlık eksikliğimiz de dahildi... Ne kadar zamandır olduğunu bile bilmiyordum. Üvey kardeşimin düğününe gitmemeye karar verene kadar rahattı. Bu hiç de rahat hissettirmedi.

Pahalı dişlerini ve pahalı takım elbisesini göstermek için bir tampon olarak burada olmalıydı. Onu Janet Teyze'ye doğru biraz ittirirsen, o da yaltaklanır ve tamamen yatışırdı. Beni yalnız bırakacaktı.

"Bebek sahibi olmak için çok uzun süre beklerseniz, hiç bebek sahibi olamazsınız" dedi.

"Yirmi dokuz yaşındayım."

"*Aynen öyle.*"

Bir iç çekişi bastırdım ve asıl tören başlayıp beni bu eziyetten kurtarmadan önce aynı konuşmayı farklı akrabalarla tekrarlamaya daha ne kadar katlanmam gerektiğini öğrenmek için telefonumu kontrol etmeye direndim.

Eziyetten bahsetmişken, sağ kıç yanağım kaşınmam için adeta bağıırıyordu. Belki bir ayı gibi fark edilmeden kaşımak için bir ağaç kullanabilirdim.

Aptal tanga. Belki de Cara'nın sorunumla başa çıkmak için bir çam gövdesine sürtünmekten daha iyi bir fikri vardı.

O sırada Janet Teyze'nin hâlâ konuşmakta olduğunu ve benim hiç dinlemediğimi fark ettim.

Eh, kaşınma ihtiyacım umursuyormuş gibi yapmak için çok güçlüydü.
"Cara'yı gördün mü?"

"Sana söylemedi mi?"

Uh oh. "Bana neyi
söylemedi?"

"Acil bir iş seyahatine çıkması gerekti. Kız kardeşin kendini işine çok
adamış."

Kendini adamış, ha. Gelmek istemedi, bu yüzden *bana burada olacağını
söyledikten ve beni tanga giymeye ikna ettikten sonra* kaçtı. Evde yün olmayan
rahat pijamalarıyla, rahat büyükanne külotları giyerek oturduğuna ve Janet
Teyze ile konuşmadığına hiç şüphe yok. O bencil kadın sahte gezisine beni de
götürmeliydi.

"Elbise içinde çok daha güzel görünüyorsun." Janet Teyze bu cümleyi
bana bir iyilik yaptığını bildiğini ima eden bir gülümsemeyle söylemişti, sanki
daha kız olmayı düşünseydim şimdiye kadar bir koca bulmuş ve bir beyzbol
takımı kadar çocuk doğurmuş olurdum.

Arkadaşım Viv'in bana eşlik etme teklifini kabul etmeliydim. Bir elbise
giyer, birbirimize deli gibi aşıkımız gibi davranır ve bu tür konuşmalara bir
son verirdi.

Tabii Janet Teyze'ye de kalp krizi geçirtebilirdi. Ama en azından eğleniyor
olurdum.

Doğru olanı yapmaya çalıştım ve kimsenin beni fark etmeyeceğini umarak
kalabalığın arkasında tek başıma saklandım. Şu ana kadar pek iyi gitmiyordu.

Sonra birdenbire akşamım çok daha iyi oldu.

Bradford'u gördüm.

Aslında benim için doğru olanı yapmış ve gelmişti. Kurtulmuştum ve her
şey yoluna girecekti.

Ve sonra, bir anda, akşamım sonsuz derecede kötüleşti.

Yanında tuttuğu kadını fark ettim.

Uzun boylu, kıvrımlı ve mükemmel siyah saçları, muhtemelen hiç kırmızı
ve lekeli görünmeyen parlak açık kahverengi cildi ile muhteşemdi. Kısacası, o
benim olmadığım her şeydi.

Ve uzun süredir birlikte olduğum erkek arkadaşım elini onun beline
koymuştu.

Düşüncelerim cam kırıkları gibi dağıldı. Bir tanesi derimi kesmeden önce
parçalara anlam vermeye çalıştım.

Belki de haber vermek için bolca vakti olmasına rağmen çıkamadığı iş
toplantısı erken bitmişti ve Bradford'a hiç yakışmayan bir şekilde bana destek
olmak için gelmişti. Ne tatlı bir sürpriz.

Karnımdaki keskin bıçak darbeleri aksini söylüyordu.

Ya da belki de bunun nedeni kadınla ilgiliydi. Çünkü kadının kim olduğunun ve adamın ona neden dokunduğunun bir açıklaması olmalıydı. Kadın... sarhoştı ve adam da kadın yerini bulana kadar ona destek mi oluyordu?

Desteğe ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Ve benden on kat daha derli toplu görünüyordu. Sarhoş değildi. Desteğe ihtiyacı olan bendim. Ayaklarımın altındaki zemin kaymış gibi hissediyordum.

Pudra mavisi elbisesi sandalyelerin arkasına asılmış çiçek çelenkleriyle uyumluydu. Heyecanla onunla konuşmak için yanına gelen diğer iki kadının giydiği elbisenin aynısıydı. O bir nedimeydi.

Bir şeyleri yanlış anladığımdan eminim.

Ama sonra annem ona doğru yaklaştı, yüzünde bir gülümseme vardı. Sonra gülümsemesi düştü.

Bradford'un beti benzi attı.

Nedime şaşkın görünüyordu....

Annem onlarla giderek düzensizleşen bir el hareketiyle konuştu.

Nedime kızın yüz ifadesi öfkeyle çarpıldı.

"Maevey, bu senin Bradford'un değil mi? Seni terk ettiğini söylediğini sanıyordum." Janet Teyze'nin sesi beni olduğum yere hapseden büyüden kopardı.

Gözlerinin üzerimde olduğunu ve bir yanıt beklediğini hissedebiliyordum.

Annem döndü ve kalabalığı tarayarak beni aradı. Bunu yapamazdım. Buraya gelemezdim.

Koştum.

Kaçmak bilinçli bir karar değildi. Bacaklarım beni kendi başlarına taşıdı ve dürüst olmak gerekirse minnettardım, çünkü beynimin o anda kararları kaldırabileceğinden emin değildim.

Ciğerlerim yandı.

Nefes

alamıyordum.

Başım

zonkluyordu.

Düşünemiyordum.

Tiz bir çınlama sesi bir kulağımdan diğerine doğru fırladı. Dünya o kadar şiddetli dönüyordu ki yere yığılağımdan emindim. Ciğerlerim şişmeyi reddederken buradan çıkmak için yeterli zamanım yoktu. Basınç beni eziyordu.

Neredeyse tüm umutlar tükendiğinde, bir umut ışığı gördüm.

Kurtuluşumu buldum; bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken arkasına saklanabileceğim bir perdesi olan küçük bir kabin.

İçeri koştum ve perdeyi arkamdan . Sessiz boşlukta, güvenli sığınağımı bulmuştum.

Uzun, yavaş bir nefes çektim. Ardından verdiğim nefes yakıcıydı. Nefes almak iyiydi. "Merhaba" dediğim sürece her şey yoluna girecekti.

Ses derindi. Ve yakındı.

Ve neredeyse altıma işeyecektim. Göğsümün tekrar sıkışmasına neden oldu.

Çığlık attım ve elimi kalbimin üzerine koyarak etrafımda döndüm ve küçük bir bankta oturan bir adam buldum.

Çok köşeli bir kafası vardı, garip bir şekilde değil, mermerden yontulmuş bir şekilde. Gözleri parlak ve nazikti ve dengesizlikten ziyade karakteri gösterecek şekilde birbirine biraz fazla yakındı. Bana biraz Ryan Gosling'i hatırlattı. Gerçi belki de bunun nedeni Cara'nın bana *Barbie*'yi elli milyarınca kez yeniden izletmiş olmasıydı.

Dirseklerini dizlerine dayarken geniş omuzları öne doğru eğilmişti. Giydiği gri takım elbise çok şıktı. Kravatını gevşetmiş ve açık kahverengi saçlarını sanki buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi karıştırmıştı.

Ben de dostum. Ben de.

"Söz veriyorum, pusuya yatmış bir seri katil değilim," dedi kendini küçümseyen bir gülümsemeyle.

Yanakları iyi niyetten başka bir şey vaat etmiyordu. Fotoğraf kabinine benzeyen bir yerde saklanan bir adam olması dışında göz korkutucu hiçbir yanı yoktu.

"Bu tam da bir seri katilin söyleyeceği şey." dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun? Sanırım hiçbir şey söylemeyecek ve doğrudan bıçaklamaya geçecek."

Bir kakhaha attım. "Biliyor musun, bu yalnız ve seni tanımayan bir kadına söylemen gereken türden bir şey değil."

"Bu muhtemelen doğru." Ellerini savunmak için kaldırdı ve arkasına yaslanarak daha önce kapladığı alanın iki katını kapladı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Saklanıyorum. Sen mi?"

"Saklanmak."

Yanındaki bankı işaret etti. "Birlikte saklanmak isterseniz ikimize de yetecek kadar yer var. Güzel ayakkabılar."

Henüz oturmak istediğimden emin değildim ama ayakkabılarıma iltifat etmek savunmamı düşürmek için sağlam bir başlangıçtı. "Bunlar bir AriZona Adidas ortak çalışması."

"Pembe çiçekli, AriZona çay kutusundaki gibi. Güzel." "Kiraz çiçekleri. Oldukça , değil mi?"

Başını salladı. "Bir açıklama yapıyorlar. Ayrıca rahat görünüyorlar. Kışkandım."

Yüz ifadesini inceledim ve benimle alay ettiğine dair hiçbir işaret bulamadım. Bir düğünde topuklu ayakkabı giymeyen bir kadın olduğum için bu hoş bir sürprizdi. "Peki, neden saklanıyorsun?"

"Ne olduğu değil, kim olduğu önemli," dedi. "Aynı."

"Varlığımın baş belasını gördüm ve arkadaşım Rachel'ın düğün gününü mahvedebilecek bir tartışmadan kaçınmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Erkek arkadaşımı başka bir kadınla gördüm."

Keskin bir nefes çekti. "Ahh. Sen kazandın."

Bunun üzerine gülümsemeden edemedim. "Kazanmak gibi

hissettirmiyor." "Eminim. Ama bu fotoğraf kabini Misery Olimpiyatları'na ev sahipliği yapıyor ve

altını hak ettiniz. Buna kıyasla ben bronz madalya kazandığım için şanslıyım."

Nedenini bilmiyordum ama onun mizahı şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ben de onun yanındaki banka oturdum. "Peki ya gümüş?"

"Gümüş, ışığa hapsolan sivrisineğe gidiyor." Kabinin tavanını işaret .

Kafamı kaldırdım ve ampul ile cam arasında kan emiciyi gördüm.

"Ah," dedim. "Ama bunu hak ediyor, değil mi? Sivrisinekler en kötüsüdür."

"Eminim benim düşmanım ya da senin erkek arkadaşın kadar kötü değildir. Ayrıca, sivrisinek olarak doğmayı o istemedi."

"Sanırım haklısın. Peki, onu kurtarmaya çalışacak mısın?"

"Hayır. O hâlâ bir sivrisinek. En kötüsü onlar."

Ruhumun hafiflediğini ve yanaklarımda bir gülümseme oluştuğunu hissettim. Bu gerçekten de tam ihtiyacım olan şeydi.

"Erkek arkadaşınla yüzleşmek için resepsiyonu mu bekliyorsun?" diye sordu.

"O artık benim erkek arkadaşım değil." Doğru ama bir o kadar da korkutucu geldi, gece yarısı gölete atlamak gibi. "Söyleyecek bir şey yok. Bir bahane bulur, beni deliymişim gibi gösterirdi."

Ateşli yabancı başını salladı. "Gaslighter."

Hiç böyle düşünmemiştim ama Bradford tam olarak böyleymiş.

"Maeve?" diye seslendi annem. "?"

Vücudumdaki her kas gerildi.

"Geri dönemem." Törene, Bradford'a, onun kolunu başka bir kadına sarılmış görmeden önceki zamana.

"Saklanmak sadece bir yere işe yarar," dedi ateşli yabancı. "Kaçmamız gerekiyor."

"Biz mi?"

"Kimse beni aramıyor. Ben senin dikkatini

dağıtacağım." "Ne tür bir dikkat dağıtıcı?"

Omzunu yarım bir omuz silkmeyele kaldırdı, sonra oturduğu yerden kalktı.

"Ben kanatlanırım

o."

Sonra kabinden koşarak çıktı.

Ve ayak sesleri sessizleştikçe dinledim ve annemin sesi daha yüksek sesle. Üzerinde çalıştığı dikkat dağıtıcı her neyse, yeterince çabuk gelmeyecekti.

Parmaklar perdenin kenarına uzandı.

Nefesimi tuttum, kendi içime kıvrıldım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Bass gürledi.

Lastikler gıcırdadı.

Sonra Queen'in "Another One Bites the Dust" şarkısının tanıdık ritmi geldi.

Boğazıma kaçtığını hissettiğim kahkahayı bastırmak için ellerimi ağzıma kapattım. Kim bir düğünün dışında bir yabancıya yardım etmek için "Another One Bites the Dust" şarkısını çalar ki? Görünüşe göre Ateşli Yabancı. Olay çıkarmayı o kadar da önemsemediğini tahmin ettim.

Parmaklar perdeden çekildi. Annemin sesi, o kadar yakındı ki kesinlikle oydu, "Bir düğünün kutsallığı kimsenin umurunda değil mi?" dedi.

Şarkı daha da yükseldi.

Sessiz kalmak için elimden geleni yaparak bekledim.

Aç bir vampir gibi gülümsedim, gözlerimi neşeli bir parıltı kapladı.

Sonunda perdenin arkasından dışarı baktım.

Annem gitmişti.

Kaçmaya çalıştım.

Ateşli Yabancı her kimse, ona bir borcum vardı. Geri ödemek için muhtemelen onu bir daha göremeyecek olmam çok kötü.

TWO

ELLIOT

Tatianna: İntikam

Tatianna: Karmik cezayı hak ediyorum

Tatianna: Neden karma şimdiye kadar ona vebayı vermedi

Rachel: Belki de karmanın suratına bir tokat atması
gerekiyordur

Rachel ve Amir'in balayı gezisinde geçirdikleri günler de dahil olmak üzere geçtiğimiz hafta boyunca grup sohbetimizi aynı konuşmanın tekrarları doldurmuştu. Fotoğraf kabinindeki sevimli sarışını merak ediyordum.

T ile aynı zamanda Armstrong'la çıkan o muydu? Onda özel bir şeyler vardı, kimliğini bilen biri olup olmadığını sormak istememe neden olan bir şey. Her kimse ve her neredeyse, umarım iyi durumdadır.

Sözümü geri alıyorum.

O aldatan pisliğin suratına bir tokat atmalısın.

Bradford Armstrongu T ile ilk gördüğümde, onu adamın ruhsuz bir soysuz olduğu konusunda uyarmıştım. Gülüp geçmiş ve aşırı tepki verdiğime söz vermişti. Uyarılarıma rağmen onu buraya getirdi. Onun orada olabileceği zamanlarda grupla takılmayı bıraktım.

Aslında alan güzeldi.

Yine de, *sana söylemiştim* diye mesaj atma dürtüsü güçlüydü.

Bunun yerine, telefonumu sessize aldım ve Bayan Clifton'ın birinci kattaki kapısını çaldım.

"Atlarınızı tutun." Boğuk ses kapının çok ötesinde bir yerden geliyordu. Homurtular ve ayak sesleri onu takip etti.

Kapı açıldı, sonra zincire çarparak sarsıldı.

Aralıktan Bayan Clifton'ın zinciri sallarken çenesini sıkıldığını görebiliyordum. Saçları bigudiyle toplanmıştı. Köşedeki dudağından bir sigara sarkıyordu, sanki oraya tutkalla yapıştırılmış gibiydi. Bana teyzemi hatırlatıyordu.

Sonunda zinciri çözdü ve kapıyı sonuna kadar açtı.

"Sana söyledim Linda, şeker saklamıyorum. Dükkana kendin git ve-" Bakışları bana kayarken uzun bir nefes verdi. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. Sigara çenesinden aşağı bir santim kadar düştü ama her nasılsa yüzünden düşmedi. "Sensin."

Ses tonu beklediğim gibi dostça bir karşılama değildi. Pinecone Heights kat mülkiyeti sakinlerine önerdiğim hisse paylaşımı yatırımını görüşmek üzere geçtiğimiz ay Bayan Clifton'ı altı kez ziyaret etmiştim.

Bayan Clifton binanın sözcüsüydü. Teklifimin tüm cömert ayrıntılarını sunmanın yanı sıra, her toplantımızda ona en sevdiği çikolata kaplı krakerlerden hediye ediyordum.

Şu anda ikram etmek için elimde tuttuğum kraker paketine baktı.

Sonra kaşlarını çatı.

Onunla üç gün önceki görüşmemle şimdiki görüşmem arasında bir şey olmuştu; benim hakkımdaki fikirlerini değiştiren bir şey.

Gerginlik omuzlarıma yayıldı. "Sizi tekrar görmek güzel, Bayan. Clifton. Size bir paket daha kraker ikram edebilir miyim?"

"Teklif edebilirsin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onları almayacağım." "Bir sorun mu var? Krakerler karşılıksız bir hediye."

Eğer krakerler onu sözleşmeyi imzalamaya ikna ederse, çok daha iyi olacaktı. Ama içimde bunun bugün olmayacağına dair bir his vardı, hele de bana yavru köpeğini öldürmüşüm gibi bakarken.

Her ne yanlış gittiyse... Kimin hatası olduğunu biliyordum.

Bradford Armstrong.

Haince bir şey yapmıştı.

Sabotaj onun uzmanlık alanıydı.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun," dedi Bayan Clifton. "Sakin buraya geri gelme."

Yüksek bir gümbürtüyle kapıyı yüzüme çarptı.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," dedim.

Göğsüme bir uyuşukluk yerleşti. Bu, Armstrong'un yoluma çıkardığı engellerin sadece sonuncusuydu.

Ama her zaman yaptığım gibi dönecektim. Pinecone Heights bırakılamayacak kadar önemliydi. Epiphany'nin Oldbridge Bölgesi'nde satın , ,

bozulmamış veya başka bir şekilde yenilenmemiş son konut binasıydı.

Mahalle sakinleri evlerinde kalma şansını hak ediyorlardı. Mahallelerinin ne olacağı konusunda söz sahibi olmayı hak ediyorlardı.

Onlar için ve bu bölgenin bütünlüğü için mücadele etmek benim görevimdi. Keşke bunu anlamalarını sağlayabilseydim.

Binadan çıkıp keskin kış havasına adım attım. Hayal kırıklığı düşüncelerimi lekeledi. Aklımda sorular dönüp duruyordu.

"Kaşlarını çatmışsın."

Şeytanın sesini duyunca vücudumdaki tüm kaslar sıkıştı.

Elbette buradaydı. Armstrong'un yaptığı işin sonuçlarını görmekten çok hoşlandığı bir şey yoktu.

Elektronik bir tıkırtı bana, muhtemelen çatık kaşlı yüzümün fotoğrafını çektiğini ve ileride tadını çıkarmak üzere işkence kurbanları albümüne ekleyeceğini söyledi.

Yapabileceğim en iyi şey onu görmezden gelmekti. Belki yeterince sert bir şekilde tezahür ettirirsem, varoluştan buharlaşıp giderdi.

Sesi bir yılan yağı satıcısına aitti, güvenilmeyecek kadar yumuşaktı.

Gerçek olamayacak kadar plastik, yumruk atmak için yapılmış bir yüzü vardı.

Altımdaki basamağa geçti, göz göze geldik ve birbirimize çok yaklaştık.

Kısa değildim. Sadece doğal olmayan bir şekilde uzamış Bradford Armstrong ile burun buruna dururken öyle hissediyordum.

Beni korkutup geri adım attırmasına izin vermek istemeyerek yana doğru eğildim. "Bana olan takıntını açıkça belirtmiş olsan da, benim tipim değilsin."

Alay etti. "Seni öpmeye çalışıyorum."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Aklının gittiği yer ilginç."

Çenesini sıkı ve gözlerini kıstı, bu da beni içten içe gülümsetti.

Ama sonra Armstrong dışa doğru gülümsedi. Zalim bir sırıtmaydı bu, Whoville'den Noel'i çalmaya hazırlanan pantolonsuz bir insan-yaratığın yeşil yüzüne ait olan türden.

"Önemli olan Bayan Clifton'ın aklının nereye gittiği," dedi. "Söylentilere göre internetteki yorumlarınızdan iğrenmiş."

Bu bir yalan mıydı... yoksa en yeni sinsî planının açığa çıkması mıydı? "Eleştirilerim sağlam."

"Öyle mi?" Armstrong kaşlarını kaldırdı, sonra yumruğunu elimdeki paketin tepesine vurdu.

Fiziksel bir saldırı beklemiyordum. Zihnim onun son sabotajının ayrıntılarını çözmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki herhangi bir şey beklemiyordum.

Paket basamaklara çarptı. Uç kısmı açıldı.

Krakerler her yöne uçtu ve betona çarptıklarında çatladı.

Armstrong güldü. Sonra binanın içine doğru yürüdü ve beni kırıntıları toplamak için çabalarken bıraktı.

Ondan nefret ediyordum.

Oldbridge Bölgesi'ni kurtarma tutkuma rakip olacak bir tutkuyla ondan nefret ediyordum.

Krakerleri topladıktan sonra Bronco'ya döndüm ve sürücü koltuğuna oturdum. Telefonumu çıkardım, bir nefes aldım ve dijital hasarı taradım.

Elliot Barlowe, kendisine yatırım yapmaları halinde aileme düzenli gelir vaat etti. Onlara vaat edilen emeklilik yerine, var olmayan bir bina için emlak vergisi faturası aldılar. Hayat birikimlerini çaldı! - John Hammy

Hiçbir Hammy ile yapmadım.

ÇALIŞMADIM. Ve başkalarının parasıyla yatırım

Dolandırıcı Elliot Barlowe bana hayatımın fırsatını vaat etti.

Şimdi bataklıkta yaşamak zorundayım. - Tom

Çürük

NE? Neden bir bataklıkta yaşamak zorunda olsun ki?

Ben yaşlı ve hastayım. Böbreğimi çaldı. Onu ben yedim. -

Maryland Monrue

Bunun *nefret* olması mı gerekiyordu?

Bitmek bilmeyen tek yıldızlı yorumlar sayfayı doldurdu.

Hepsi yalandı... Neredeyse ünlü isimleri olan sahte insanların yalanları.

Telefonumu kırık kraker paketinin yanına koydum ve arabayı sürmeye başladım. İhtiyacım olan son şey Armstrong geri döndüğünde Pinecone Heights'ın önünde oturuyor olması.

Elbette, Armstrong geçmişte zaten birlikte çalıştığım müteahhitlerle özel anlaşmalar yaparak bana kazık atmıştı. İzinlerimde ve denetimlerimde gecikmelere neden oldu. Her seferinde beni engellemek için babasının mali ve siyasi nüfuzunu kullandı.

Ama bu tamamen yeni bir saldırı biçimiydi ve nasıl karşı koyacağımı bilmiyordum.

Eve döndüğümde hâlâ şoktaydım. Bronco'mu park ettim ve bacaklarımın beni otomatik pilotta taşımasına izin verdim.

Armstrong'u nasıl durduracağıma ve Pinecone Heights'ı nasıl

kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Lobiye adım attım.

"Selam." Vivian posta kutularından el salladı.

Durup mektuplarımı da alabileceğimi düşündüm. "Hey."

Vivian'ın siyah saçları yüzünü kadife perdeler gibi çevreliyordu. Büyük boy kazağı kırmızıydı. Ortasında, etrafına Noel ışıkları sarılmış dev bir turşu vardı.

Yan dairede oturuyordu. Birkaç yıl önce binaya taşındığımda, beni o güne kadar yediğim en kötü keklerden oluşan bir tabakla karşılamıştı. O zamandan beri birkaç sosyal etkinliğine katılmışım; poker, ödül törenleri, spor müsabakaları. Yemek yapmadığı sürece her şeye katılabilirdim.

"Güzel kazak," dedim ona.

"Aralık ayı boyunca çirkin kazak havası var. Sen de ister misin?"

"Ben böyle iyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Biri kurabiyeni çalmış gibi görünüyorsun."

"Daha da kötüsü," dedim. "Bir paket çikolata kaplı krakeri yere yumrukladı."

"Ne canavar ama."

Başımı salladım.

"Yine mi Nemesis?" diye sordu.

"Evet."

"Tepki vermeyi bırakmalısın. Proaktif olmanın zamanı geldi." Vivian bana kırmızı bir zarf uzattı.

"Bu da ne?"

"senaryosunu tersine çevirmek için biletin." Bu ne anlama geliyorsa, cevabım kolaydı. "Ben varım."

THREE

MAEVE

"Ben yokum. Artık her şey sana bağlı Maeve." Otto buruşuk ellerini yarış direksiyonundan kucağına indirdi ve gür gri kaşlarını çattı. "Bu sümüklüler hile yaptı."

Atari salonundaki mesaimi en sevdiğim üç kişiyle oyun oynayarak geçirmekten daha iyi bir yol olamazdı.

Bruce ve Riley, Otto'nun dijital cesedi olan yanan enkazın üzerinde tezahürat yaptılar. On yaşındaki en iyi arkadaşlar birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama ifadelerindeki vahşet tamamen aynıydı.

"Buna yetenek denir ihtiyar," diye tersledi Bruce. Dağınık sarı buklelerinin arasına yerleştirdiği gözlüğünü burnunun üzerine indirdi. "Hile kodlarına gerek yok."

Riley homurdandı ve uzun kızıl saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Işık gümüş Hello Kitty küpelerinin üzerinde parladı.

Otto'nun sağ ön lastiği, stadyum boyunca yuvarlanarak yoluma çıkarken yalpaladı.

"Endişelenme. İntikamını alacağım," dedim. Direksiyonumu hızlıca kırbaçlayarak, kendi dört tekerlekli avatarımı enkazın etrafında mükemmel bir kavis çizerek savurdum.

Bir sonraki *Gnarled Auto* makinesindeki yerlerinden çocuklar arasında sessiz fısıldaşmalar geçti. Strateji kurmak akıllıcaydı. Genelde yaptıkları gibi silahlarını ateşleyerek saldırmak yerine öğreniyorlardı.

Muhtemelen Otto'yu saf dışı bırakmanın bu kez kazanma şansları olduğu anlamına geldiğini düşündüler. Ama olmadı.

Hiçbir zaman çiçeklerden, yemek yapmaktan ya da modadan anlayan bir kadın olmadım. Ben sanal dünyada karşısına çıkan her düşmanı ezebilecek ve kesinlikle ezecek türden bir kadındım.

Gnarled Auto söz konusu olduğunda bu iki katına çıktı.

"Şimdi!" Bruce ayağını gaza çarptı.

İki düşman arabası da binaların arasından fırlayıp beni kuşattı. Motorlar kükredi. Kurşunlar yağdı.

Otto ellerini kucağında birleştirdi, tısladı ve öne doğru eğildi.

Bekle bakalım.

Ateşlerinden kaçmak için yönümü değiştirmedim.

Sadece biraz daha.

"Bu sefer işe yarayacak," dedi Riley. "Onu yakaladık."

Gaza daha fazla bastım ve haritanın kenarına doğru yaklaşırken üçümüzü de daha hızlı gitmeye zorladım.

"Odaklan," dedi Bruce.

Koltuğum çarpıştı.

Riley kıkırdadı ve sanal arabasını benimkinin yan tarafına doğru yönlendirirken tüm vücudunu koltuğuna yasladı.

"Anlama-" diye başladı Bruce.

Riley kırdı, sonra ön yolcu tarafındaki tekerleğime doğru geri döndü.

Cesurlaşmaya ve kendine aşırı güvenmeye başlamıştı.

Zamanı gelmişti.

Frene bastım.

İki düşman aracı da uçtu. Riley'nin arabası aralarında sıkıştığım yere doğru sertçe sarsıldı.

Ve doğrudan Bruce'a çarptı.

"-cocky!" Çift, haritanın bariyeri olarak işlev gören bina sırasına çarpmadan önce dönerken Bruce cümlesini tamamladı.

Arabaları buruştu, duman çıkardı ve tekledi.

Otto gülümseyerek, "Ağzından çıkana dikkat et genç adam," dedi.

"Bu kötü bir kelime değil." Bruce kolunu Riley'ye doğru salladı. "Hızlı hareket etyoksa-"

Tetiği çektim.

Roketler ekran boyunca uludu, her iki hedefi de vurdu ve ardından patladı.

Oyun bitti.

"Ya da bu olacak." Bruce başını avuçlarının içine bıraktı.

Riley sırtıarak, "Bugünlerde seni yakalayacağız," dedi. "Neredeyse seni yakalıyordum."

"Hayır, yapmadın." Bruce'un sesi vücuduyla birlikte söndü. "Hiç şansımız olmadı."

Riley bana gülümseyerek bakıyor, ağırlığımı koymamı bekliyordu; gözleri umut dolu beklenti küreleri gibiydi, iki dişi eksik olduğu için sırtışı biraz garipti.

"Bu şimdiye kadarki en iyi koşunuzdu," dedim.

"Araban neredeyse hiç çizilmemiş." Bruce başını salladı ve yağlı buklelerini gözlüklerinin üzerine düşürdü. "Bize o kadar çok sahip oldun ki bazen annem kadar yaşlı olduğunu unutmak işten bile değil."

"Değilim," dedim.

Güldü.

Yirmi dokuz teknik olarak pek çok şey için yeterli bir yaştı, AARP kartı almak dışında hemen hemen her şey için. Bunun için bile, gençlerin gerçekten ev satın almalarına yardımcı olan yeni bir para tasarrufu trendi olduğunu açıklayan bir video görmüştüm. Şüpheliydim.

Ve evet, teknik olarak on yaşında bir çocuğa ebeveynlik yapabilecek yaşıyordum, bu imkansız gibi gelse de.

Yirmi dokuz yaş, e-sporla güncel kalmak gibi bazı en iyi şeyler için de çok yaşlıydı. Emekliliğe zorlanmadan önce profesyonel oyunculuk için oldukça yaşlı olan yirmi altı yaşına kadar kendim için oldukça iyi bir iş çıkarmıştım.

Riley daha da geniş sırttı, hâlâ sırtının sözlü olarak sıvazlanmasını bekliyordu.

"Takım çalışmasına devam edin. Çalışmaya devam edin," dedim. "Neredeyse beni yakalıyordun."

"Sana söylemiştim." Riley omzunu Bruce'un koluna çarptı.

Bruce o noktayı ovuşturdu. "Ah."

Riley güldü. Cebinden telefonunu çıkardı ve ekrandaki mesajı kontrol ederken dudaklarını büktü. "Annem geldi."

İki çocuk da sırt çantalarını topladı ve el salladı. "Onlar iyi çocuklar," dedim Otto'ya.

Başını salladı ama yüz ifadesinde asık suratlı bir ifade vardı.

Omzunu dürttüm. "Seni dövdükleri için gerçekten kızgın değilsin, değil mi?"

"Makineleri hack'lemeliyiz. Bir dahaki sefere beni yenmek için hile yapamayacaklarından emin olmalıyız."

Çok inatçı bir ihtiyardı ve bu yüzden onu seviyordum, tıpkı Riley ve Bruce gibi. Onların yaşındayken ben de tıpkı onlar gibiydim, okuldan sonra buraya gelip Otto ile takılırdım. O zamanlar olduğundan biraz daha kırlaşmış ve biraz daha zayıflamıştı ama yine de aynıydı. Hatta aynı ekose gömlekleri ve haki pantolonları giyiyordu.

"Evet, sistemi hacklemek için bilimkurgu geleceğindeki beyin çiplerini kullandılar." Ona ne kadar saçmaladığını gösterdiğini umduğum bir bakış attım.

"Bu uzay işlerinin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum." Omuz silkti ama gülümsemedi.

Son birkaç haftadır ara sıra yüzünde beliren endişe kırıksıklıkları aynıydı. Onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı.

"İyi misin?" diye sordum. "Evet."

Otto'yu açmak çekiçle fasulye konservesi açmak kadar zordu. Sonunda başardığımda, sonucun aynı derecede dağınık olacağına dair bir his vardı içimde.

"Aslında migrenim tutuyor," dedi. "Biraz karanlıkta oturacağım."

"Umarım yakında daha iyi hissedersin."

Başıyla teşekkür etti ve arka tarafa yöneldi.

Ona her ne oluyorsa, iyi değildi. Desteğe ihtiyacı olduğunda yanında umuyordum.

Atari salonunun kapısı açıldı.

Bruce'un yine su şişesini unutmuş olma ihtimaline karşı çocukların eşyalarını yeri taradım.

Ama su şişesi orada değildi. Ve içeri giren Bruce değildi.

Bir gök cisminin özgüvenine ve bir o kadar da yerçekimine sahip uzun boylu bir adamdı. Onun yörüngesine çekilmek, geriye sadece insan olmanın nasıl bir şey olduğuna dair belirsiz bir hatıraya sahip üzgün küçük bir küp kalana kadar sonsuz kez ikiye katlanmak anlamına geliyordu.

Bradford etkisi buydu.

Düğünden beri onu görmemiştim. Telefonlarına çıkmadım. Hemen hemen herkesin aramalarını görmezden geldim. Ezilmiş küp formumdan kurtulmuştum. Bu

Yapmak istediğim son şey Bradford'u, düğünü ya da olanlarla ilgili herhangi bir şeyi düşünmekti.

"Maeve, seni görmek güzel tatlım." Bradford bu cümleyi sanki önce tereyağına bulanmış gibi söylemişti; mide bulandırıcı derecede pürüzsüz.

Bu yağlılık, kahverengi saçlarının ipeksi parlaklığına ve doğal olarak pürüzsüz ve görsel olarak gözeneksiz cildine uyuyordu.

Beynim kısa devre yaptı.

Gözüm seğirdi.

Onu görmek iyi *değildi*.

Eğer dünya adil olsaydı, bir çöp konteynerinde bir hafta geçirmiş gibi görünürdü. Ne yazık ki durum böyle değildi.

Yüzündeki geniş gülümseme sanki her şey yolundaymış, üvey ağabeyimin düğününde bana eşlik etmeyi hiç atlamamış ve etkinliğe kolunda başka bir kadınla gelmiş gibi görünmesini sağlıyordu.

Duygularımı kontrol altında tutmakta ve bölümlere ayırmakta çok iyi idim. Eğer onu görmezsem, o yoktu ve bana zarar veremezdi.

Ve şimdi buradaydı.

Benim işimde.

Mevcut.

Onun varlığıyla yüzleştüğimde, zihnimin arkasında dönüp duran soruları daha fazla görmezden gelemedim. Bana üvey kardeşimin düğününe gelemeyeceğini söylediğinde, yine de etkinliğe gelmeyi mi planlıyordu? Nihai amacı manipülasyon muydu? Eğer öyleyse, ne kazanmayı umuyordu?

"İlgilenmiyorum," dedim, kendi iyiliğim için kadar onun iyiliği için de.

Birkaç kısa adımda, arkasına saklandığım tezgâha doğru ilerledi. "Bana bir iyilik yapacaksın."

Bu yüzden bana davranışları için saçma ve vasatın altında bir açıklama sunmaya çalışmayacaktı bile. Zaten ona inanacak değildim. "Hayır, senin için hiçbir şey yapmayacağım. Bunun yerine, gideceksin. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Ve şanslı bayan, şu anda benimle görüşüyorsun." Gülümsemesi megawatt'a dönüştü.

Bu onun reklam panosu gülümsemesiydi, babasının parasını ödediği gülümsemeydi - hem kaplamalar hem de reklam panosu. Herhangi bir anlaşmayı mühürlemek ve masum kurbanlarını güvenilir olduğuna inandırmak için kullandığı gülümsemeydi.

Daha iyi biliyordum. İtiraf etmek istemediğim kadar uzun zamandır biliyordum.

Ona neden bu kadar uzun süre katlandığımı söyleyemezdim, bir noktada hayatımın demirbaşı haline gelmesinden başka. Kusurlarını görmezden gelmeyi öğrendiğim bir demirbaş olmuştı çünkü böylesi daha kolaydı, tıpkı yontulmuş oturma odası lambam gibi.

Ona ters ters baktım, çünkü ona dünyanın pisliği olduğunu söylemem gerekirken, tek yapabildiğim ters ters bakmaktı. Dizlerimin bağı çözüldü. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Yaptığı şey için Bradford'dan nefret ediyordum ve şimdi burada yüzünü gösterdiği için de ondan nefret ediyordum.

"Hemen eve gelmen gerekiyor."

"Çalışıyorum."

Küçümseyici bir el salladı. "Küçük vardiyandan sonra o zaman. Televizyonu tamir etmen gerekiyor. Yine yaramazlık yapıyor."

"Hayır."

Beni öpecekmiş gibi eğildi. Geri çekildim.

Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Sonra bir köpekmişim gibi başımı okşadı. "Görüşürüz o zaman."

Bununla birlikte gitti.

Bir an sonra arka odadan Otto'nun sesi duyuldu. "Seni gazla aydınlatıyor."

"Biliyorum." Bradford'un bu sefer ne yaptığını Otto'yla paylaşmamıştım ama geçmişte işlediği suçların listesi oldukça kabarıktı.

"Onu dinleme," dedi Otto.

"Dinlemeyeceğim."

"Ve ne yaparsan yap, seni ininde tuzağa düşürmesine izin verme." Homurdandım. "Komik."

Bradford'un evine gitmezdim. Benden yapmamı istediği şeyi bir daha asla yapmazdım.

Bütün hafta boyunca hissettiğim acıya takılıp kalmamak için çok güçlü davranmıştım. Bu konuda konuştuğum tek kişiler Viv ve Cara'ydı. Nedime Bradford'un eşinin kim olduğunu öğrenmek için üvey kardeşimin sosyal medya hesaplarına bile bakmamıştım.

Şimdi kendimi terli, iğrenç ve her yerim kaşınıyor hissediyordum. Bana dokunduğu yerdeki kafa derimi ovmağ istedim. Onunla aynı odada olduğum için kıyafetlerimi yakmak istedim. Gücüm lastik gibi bacaklarımdan aşağı, harika spor ayakkabılarımdan yere sızıyordu.

Kendimi bundan vazgeçiremeden SocialFace'te gezinmeye başladım.

Onu bulmak zor olmadı.

Tatianna.

Sayfasına tıkladım ve karanlık ruh halim orada .

Sayfası, erkek arkadaşı Bradford Armstrong ile aylar öncesinden çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu.

Kendime engel olamayıp kaydırmaya devam ettim.

Bradford, annemin alerjik bir reaksiyon olduğu ortaya çıkan tıbbi bir korku yaşadığı gündü ve benimle hastaneye gidemeyecek kadar meşguldü.

Ve doğum günümde Tatianna ile yine oradaydı, "acil bir iş toplantısı" beni yemeğe çıkaramayacağı anlamına geliyordu.

Bir yılı aşkın süredir birlikteydiler.

Beni manipüle etmek için ona düğüne kadar eşlik etmemişti. Ailemin orada olacağını bir araya getirmemişti, çünkü beni hiç dinlemedi. Beni hiç düşünmemişti. Onu destekliyordu, diğer kız arkadaşını.

Telefonum avucumdan kaydı ve yere düştü. Ellerim titriyordu. Tüm vücudum titriyordu.

Bir çıt sesi dikkatimi yeni çatlamış telefonumun ekranına çekti; Viv'den gelen bir mesaj.

Viv - Bu akşam Eterni-Tea'de buluşacağımızı unutma!

Viv'in kin toplantısına onu desteklemek için gitmeyi zaten planlamıştım. Şimdi kendim için de intikam almaya gidecektim.

Eterni-Tea'ye adım atmak, gökkuşağı bulutları diyarının kafe versiyonuna taşınmak gibiydi. Atari makinelerinden yoksun olmasına ve çok fazla masa ve kafeinli içeceklerle gelmesine rağmen, on iki yaşındaki benim hayalimdeki yatak odasıydı.

Kasadan bir fincan kakao aldım ve arka taraftaki tek dolu masaya yöneldim. Viv'in kabarık paltosu sandalyesinin arkasına dayanmış, parlak sarı, ren geyiği desenli kazağının görüntüsünü engellemiyordu.

Viv beni coşkulu bir sırtışıla karşıladı. Sonra yüz ifademi fark etti ve gülümsemesi düştü. "Bradford'la konuşmuşsun."

Başımı salladım.

"Onu ezmek için size iyi bir plan sunacağız. Bu gecenin amacı bu."

İhtiyatlı bir iyimserlik karnımı doldurdu ya da belki de bu sadece kakaoydu. Her iki durumda da, en azından Viv'in düşmanı Cooper'ı ezmek için fikirlerini duymak istiyordum.

Sonra çok tuhaf bir şey oldu; bir adam içeri girdi ve bize doğru geldi.

Tamam, bu kendi başına garip değildi, çünkü bunun bir toplantı olması gerekiyordu. Garip olan, onu tanımamdı.

Amir'in düğünündeki fotoğraf kabinindeki seksi yabancıydı.

Nazik gözleri birbirine biraz bile yakın görünmüyordu ve çenesi ilk başta düşündüğüm gibi aşırı kare görünmüyordu. Hâlâ güçlü bir çene olduğu kesindi ama gölgeler olmasa da görünüşünde tek bir kusur bile bulamazdım.

Bu ışıkta, kısa saçları da açık kahverengiden çok küllü sarı görünüyordu. Ayakta dururken, kaslı bir süper kahraman edasıyla eskisinden daha da iri görünüyordu, ki bu çok yerindeydi çünkü o gece benim kahramanım oydu.

Onu şimdi, artık acil bir baskı altında değilken görmek harika bir şeydi.

"Bu Elliot," dedi Viv. "Ateşli, değil mi?"

Onaylama sesi çıkarmayı bile başaramadım. Onun yerine küçük bir gıcırtı çıkardım, lanet bir fare gibi.

Adı Elliot'tı.

Tıpkı düğünde giydiği gibi kravatı gevşek bir takım elbise giymişti. Sadece resmi bir durum olduğu için böyle giyindiğini düşünmüştüm. Eğer Bradford gibi zengin bir pislik olduğu için her zaman giyiyorsa....

Elliot içkisini alıp yanıma gelirken Viv bana garip bir bakış attı.

Biz.

"Hey," dedi, sadece benim için gülümseyerek. "Seni tanıyorum. Sefalet

Olimpiyatları

altın madalya, değil mi?"

Ağzımı açtığımda yine hiçbir kelime çıkmadı. "Bu çok garip," dedi Viv.

"Elliot oldu "-*Sıcak Yabancı deme-*"*kişi* kim yapılmış
Amir'in düğününde benim için bir eğlence."

Viv bir Elliot'a bir bana . "*Ohh.*"

Bu *ohh*'dan okunabilecek çok şey vardı. Umarım Elliot bunların hiçbirini anlamamıştır.

"Evet, 'Another One Bites the Dust'ı çaldı ve annemi uzaklaştırdı, böylece ben de kaçabildim."

"Hizmet edebildiğime sevindim. Zarar görmemiş görünüyorsunuz." Elliot *hemen yanıma* oturdu. "Sanırım kaçış başarılı oldu."

"Tam ve mutlak zafer." Başımı salladım.

Viv yine aramızda bir ileri bir geri baktı. Pipetinden yüksek sesle bir yudum aldı.

İki kişi daha geldi. Ruby'yi binadan tanıdım ama yanındaki kadını tanıyamadım.

Elliot omzuma onunkiyle vurdu.

Kaslarım kasıldı ve ciğerlerimdeki hava kurşuna dönüştü. Bu kadar güçlü bir tepki vermek çok saçmaydı. Neden bu kadar gergindim?

"Güzel ayakkabılar," dedi Elliot.

Ayağımda ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan yere baktım. Ah, doğru. "Burberry Bubbles. EVA'dan yapılmışlar. Yumuşak kauçuk gibi."

"Yani bunlar süslü Croc tenis ayakkabıları gibi," dedi Elliot.

"Sayılır."

"Rahatlar mı? Crocs'larımı seviyorum." "Evet."

Başıyla onayladı.

Önemsememeliydim ama yine de önemsedim. Ayakkabılarım görünüşümün gerçekten gurur duyduğum tek parçasıydı. Sınırlı sayıda üretilen ve ayaklarımı mutlu eden, alışılmışın biraz dışındaki çiftleri severdim.

Bradford bunun için beni hep eleştirirdi. Kadınların koleksiyon yapması gereken tek ayakkabının Louis Vuitton olduğunu düşünürdü.

Diğer iki kadın da yuvarlak masada bize katıldı.

Viv ayağa kalktı ve alkışladı. "Herkes sezon dayaağı. Biz yaramaz küçük elflerin intikam dolu yardımlarıyla düşmanlarımız hak ettikleri tatilleri geçirsinler."

Sezon dayaağı mı? Ha. Bu çok Viv'di.

Gerekli tanıştırma işlemlerini yaptı. Daha önce tanışmadığım kadın Ruby'nin arkadaşı Aurora'ydı.

Söyledikleri her şeye dikkat etmeye çalıştım ama Elliot'ın kolunun sıcaklığını üzerimde hissederken bu çok zordu. Yani, aramızda sadece bir ya da on iki santim vardı.

"Hepimiz aynı binada yaşıyoruz," dedi Viv.

Bunu kesinlikle anladım. "Öyle mi?"

Bilip bilmediğini anlamak için Elliot'a bir bakış attım. Gözleri şaşkınlıktan irileşmişti ve yeşilin koyu bir tonundaydı. Bunu daha önce fark etmemiştim.

"Seni buralarda görmedim. Yeni mi ?" Elliot sordu. Başımı salladım.

Viv'in yaptığı gibi binadaki insanlarla takılmaya özen göstermedim. Genelde çoğu koşulda çoğu insandan kaçınırdım. Muhtemelen bu yüzden daha önce yollarımız kesişmemişti.

Konuşma, hepimizin tartışmaya geldiği konuya, intikam konusuna geldi.

Sığır etimle ilgili kısa bir cümle paylaştım ve diğerlerini dinledim.

Elliot, "Varlığımın baş belasının işimi mahvetmesini engellemem gerekiyor" dedi.

Varlığımın belası - düğünde saklandığı kişiyi tanımlamak için kullandığı ifadenin aynısıydı *bu*.

"Herkes ondan bahset," dedi Viv.

Elliot, " her şeyi sistematik olarak mahvediyor, kurmaya çalıştığım anlaşmaları karanlık yollarla sabote ediyor," dedi. "Armstrong-"

Şu isim.

"Bekle." Elimi kaldırdım. "Bradford Armstrong'u kastetmiyorsun, değil mi?"

Elliot koltuğunda dönerek dizini benimkine bastırdı. "Evet. Tanıyorum. Onu tanıyor musun?"

Buna inanamadım. "Onunla beş yıl çıktım. Düğünde saklandığım adam oydu. Sen de mi Bradford'dan saklanıyordun?"

Başını salladı.

İhtiyacım olduğu anda beni kurtaran Ateşli Yabancı, benim apartmanımda oturuyordu, arkadaşım Viv'i tanıyordu ve bu akşam benim nefret ettiğim kişiden nefret ederek onun Tatil İntikam Kulübü toplantısında olacaktı.

İstesem de daha mükemmel bir müttefik hayal edemezdim. "Onu mahvetmek istiyorum," dedim.

"Birlikte yapmak ister misin?" Elliot sordu.

"Evet!" Viv söyledi.

"Bağlantıdan daha önce haberin var mıydı?" Viv'e sordum.

"Hayır," dedi. "Ama bu harika bir şey."

Düşmanımın düşmanı yeni intikam ortağımdı. Viv haklıydı, bu harikaydı.

Sohbet döndükçe dinledim ve diğer herkesin planlarına fikirler sundum.

En çok Ruby'nin radyo istasyonundaki işyeri rekabetini duyduğumda şaşırmışım. En çok Viv'in onu kışın ortasında ıssız bir yere götürecek ayrıntılı planı için endişelendim. Ve en çok da Elliot ile çalışacağım için heyecanlıyım.

Diğerlerinden ipucu alarak, "Bradford hayatları mahvetmekte çok iyi olduğu için, intikamımız büyük bir şey gerektirecek," dedim.

Elliot, "Onu ağlarken görmenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal edin," dedi.

Hayatımda hiç bu kadar heyecan verici bir şey duymamışım. "Maksimum erime potansiyeli için çok yönlü bir yaklaşıma ihtiyacımız var."

"Aurora'nın yapacağı gibi küçük sıkıntılar," dedi Elliot. "Kişisel hayat yıkımı," dedim.

"Profesyonel yıkım," dedi Elliot.

Muhteşem olurdu.

Ruby, Bradford'un yeni kız arkadaşıyla yüzleşmeyi önerdi. O ve Aurora, Tatianna'nın benim hakkımda bir şey bilip bilmediğini ve eğer daha önce bilmediyse, şimdi neyi bilmeyi hak ettiğini tartışılar.

Elliot'ın bu konuda söyleyecek bir şeyi yok gibiydi. Ben de kararsızdım. Dürüst olmak gerekirse, Bradford'un kibrine saldırmak da dahil olmak üzere toplantı boyunca ortaya atılan pek çok fikirden emin değildim. Sonunda eyleme geçirilebilir ayrıntılardan çok kötü niyet üzerinde çalıştık.

Toplantı bittiğinde Ruby ve Aurora yüzlerinde gülümsemeler ve kafalarında dans eden tatlı intikam hayalleriyle ayrıldılar. Viv, Elliot ve ben oyalandık.

Birkaç dakika sonra Viv, arkasında *Tinsel* ve *Hainlik* yazan kabarık paltosunu giydi. Klasik.

Eğer o gidiyorsa... bu Elliot ve benim yalnız kalacağımız anlamına geliyordu. Birlikte. "Gittiğim yerde telefon çekmeyecek." Viv ellerini ovuşturdu.

birlikte, şüpheli planından memnun.

"Düşmanınızla daha halka açık bir yerde yüzleşmeyi düşünün. Onu ıssız bir yerde pusuya düşürmek güvenli değil," dedim.

"Yapamam. Yapmayacağım. Cooper tehlikeli değil. Ben iyi olacağım." Elliot'a dirsek attı. "Maeve'in inatçılığının seni korkutmasına izin verme. Ve uygunsuz esprilere *bayılır*."

Başımı salladım. "Ne?"

"Kraliçenin çıplak olduğu ve tek boynuzlu ata bindiği memler gibi mi?" Elliot sordu.

Neyin kraliçesi? Muhtemelen önce sormam gereken başka sorular vardı.

"Evet, ona bunu gönder," dedi

Viv. "Ya da gönderme," dedim.

Viv ikimize geniş bir gülümseme fırlattı. Bu, doğa belgesellerinin çiftleşme sahnelerini izlerken kullandığı gülümsemenin aynısıydı. Bu bakışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum ama bunun olmasına imkân yoktu. Romantizmle ilgilenmiyordum. Özellikle de başka bir zengin emlak yatırımcısıyla çıkmakla ilgilenmiyordum.

FOUR

ELLIOT

Vivian'ın bana attığı bakışın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dişleri, diş etleri ve kocaman gözleriyle kuduz bir chihuahua gibiydi.

Ama ben Maeve'in ne düşündüğüyle daha çok ilgileniyordum. Yanakları pembeleşti. "Viv çok saçma, ona aldırma." "Ona hiç aldırmiyorum. Harika bir poker partisi veriyor."

Maeve dudaklarını büktü ve bana gülümsedi. Gülümsemesi ve saçlarıyla kulaklarının altında yaptığı iki minik topuz hoşuma gitmişti. Yumuşak, küçük ampullere benziyorlardı.

Vivian, "İkinize de iyi planlar," dedi.

Maeve ona, "Karlı dağlarda ölme," dedi. Vivian selam vererek oradan ayrıldı.

Vivian ve Maeve birbirlerini hayatlarının yarısından beri tanıyan arkadaşlar gibi görünüyorlardı. Çok tatlıydı. Benim öyle kimsem yoktu. Üniversiteye iki lise arkadaşım ile gitmiştim ama bu uzun sürmemişti. En uzun süre çıktıkları kızlar -Rachel ve Tatianna- yanlarında kalanlardı.

"Siz ikiniz yakın mısınız?" Ben sordum.

"Ben ve Viv mi? Onunla, yaşımın iki katı, üçte biri ya da akrabam olmayan herkesle olduğum kadar yakınım."

"İlginç bir liste," dedim.

Başını salladı. "Viv gittiği her yerde arkadaş edinir. Birkaç yıl önce çiftçi pazarında ailesinin tezgahına rastladığımda beni yanına aldı.

Pazar. Keklerini satıp satamayacağı konusunda kavga ediyorlardı. Ben de bir tane almayı kabul ettim."

"Olamaz. Öldün mü sen?"

Bir kahkaha attı. "Evet."

"Bu yüzden mi seni onun evindeki sosyal toplantılardan birinde hiç görmedim?"

"Evet, ölü olmak bir yerlere gitmeyi zorlaştırıyor. Ayrıca insanlardan da pek hoşlanmıyorum. Ayrıca başka bir brownie olayını riske atmak istemiyorum."

"Sadece yemekli bir etkinlik olduğunda giderim." "Akıllıca."

Maeve ile saatlerce konuşabilirdim ve bu bana hiç zaman geçmemiş gibi gelirdi. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Bu gecenin bitmesini istemiyordum.

Ama bu tehlikeliydi, bu yüzden konuşmayı tekrar rayına oturttum. "Kibir komplosu konusunda ikna olmuş görünmüyordun."

"Gösteriş Bradford için bir zayıflık elbette," dedi. "Ama fiziksel zarar verme konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

Şampuana biraz Nair katmak benim kitabımda fiziksel zarar olarak sayılmaz.

Ama bu iyiydi.

Maeve yıllarca Armstrong'la çıktı. Bu tür bir bağlılık, bittikten sonra bile iz bırakır. Yara hâlâ tazeydi ve bu kadar uzun süre sevdiği birini korumak istediği için onu yargılayamazdım.

Rahat olmadığı hiçbir şey için onu zorlamazdım. Ve anlaşmamızı olduğundan daha fazla bir şey olarak görme riskini alamazdım. Burnunu kırıştırdığında ne kadar sevimli görüldüğünün ya da onunla konuşmanın omurgamda bir merak ve keşif akımı yarattığının hiçbir önemi yoktu.

"Onu en çok hangi zararsız davranışlar rahatsız eder?" Ben sordum. "Dağınıklık."

"Ne tür pislikler?"

"Yakasinda küçük bir nokta. Daha sonra yıkanabilir, yani kalıcı bir hasar olmaz ama orada olduğunu bilmek onu bütün gün çıldırtır."

Bu bana geçen yıl Armstrong'un Oldbridge Bölgesi'nin ticari olarak yeniden düzenlenmesini savunduğu bir belediye toplantısını hatırlattı. Toplantının sonunda bir aynanın önünden geçerken kravatında bir leke gördü ve çılgına döndü.

Tepkinin imar oylamasını kaybetmekten kaynaklandığını düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değildim.

"Bu iyi," dedim. "Başka ne var?"

"Kişniştenden nefret eder."

"Bu yüzden o bakmıyorken tüm yemeklerini Meksika yemekleriyle değiştiriyoruz."

Maeve öne doğru eğildi. "Ayrıca, etrafındaki her şeyin ve herkesin her zaman mükemmel olmasını bekliyor. Aksi takdirde bunun kendisine kötü yansıyacağını düşünüyor."

Ses tonu ve dudaklarını birbirine bastırma şekli bu haberin kişisel olduğunu gösteriyordu. Armstrong Maeve'e onu hayal kırıklığına uğrattığına dair bir şey mi söylemişti? Onda ne gibi bir kusur bulduğunu anlayamıyordum ama yine de yaptığı pek çok seçimi anlamakta zorlanıyordum.

"Bunu nasıl istismar ettiğimizi bilmiyorum," dedi Maeve. "Ama bu çok saçma, çünkü Bradford mükemmel olmaktan çok uzak."

"Anlaştık."

"Her şeyi kendi kazanmış gibi davranıyor, oysa üniversitesinin, gösterişi dairesinin ve başarısız girişimlerinin tüm masraflarını babası karşılamıştı."

Bana bakarken bir an için kızardı. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve bekledi, sanki bir şekilde bu beni rahatsız edebilirmiş gibi. Rahatsız etmedi. Neden öyle düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ben bir şey söylemeyince devam etti: "Kazandığı her kupa hâlâ onda. Sanki evi bir lise koridoruymuş gibi onları camekânlarda saklıyor."

"Bir sürü kupa kazanmışa benziyor. Eskiden rekabetçi sporlar mı yapıyordu?"

"Kazanmak benim kullanacağım bir kelime değil. Ve hayır. Anaokulunun En Akıllı Giydiricisi gibi şeyler için ödülleri var."

Bir kahkaha attım. Aslında dünyanın en üzücü katılım kupası koleksiyonunu saklıyordu.

"Bir tanesi bile spor için değil," dedi.

Bu iş iyiye gidiyordu. "Biri o kupa dolaplarının üzerinde yağ izleri bırakırsa çok yazık olur."

"Evet." Maeve kıkırdadı ve burnunu tekrar kırıştırdı.

O kırışıklığa ve gülüşüne hayran kalarak saatler geçirebilirdim. Göğsüm hafıfledi ve vücudum enerjiyle doldu. "Ya da Anaokulunun En Akıllı Giydiricisi'ni Anaokulunun En Osuruk Giydiricisi olarak değiştirdim."

Ellerini ağzının üzerine koydu. "Bu mükemmel."

"Bilmiyorum... *en uzak*? Elbette, en zeki ile kafiyeli ve bunu önerenin ben olduğumu biliyorum, ama *en uzak* olması gerekmez *mi*? Her iki şekilde de, sanırım

daha iyisini yapabilir. Düşmanlarının değerli eşyalarına yaklaşmasına asla izin vermeyecek olması çok kötü."

Oturduğu yerde kıpırdandı ve yüzündeki mizah ifadesi dağıldı. "Bu konuda... beni düşmanı olarak görmüyor. Daha bugün bana gelmemi söyledi."

Bu konuda karışık duygular içindeydim. Açıkçası onun iyiliği için ondan uzak durmasını istiyordum. Ama aynı zamanda, eğer içeride olursak intikam almak çok daha kolay olacaktı. "Ona ne söyledin?"

"Onu bir daha asla görmek istemediğimi."

Güzel. Ani gerginlikten dolayı ağrıyan parmaklarımı esnettim.

"Ama dinlemedi. Hiç dinlemiyor." Maeve iç çekti. "Bunu şimdi anlıyorum. Eskiden çok meşgul falan gibi bahaneler uydururdum."

Hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdi ama hiçbir şey değildi. Bu acıtmış olmalı. Onun yerine doğrudan hayalarına yumruk atmak istedim. Daha iyisi, bunu mecazi olarak kendisinin yapmasına yardım ederdim.

"Neden bu kadar uzun süre onunla kaldın?" Bunu sormaya hakkım yoktu. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz sorduğum için kendimi suçlu hissettim.

"Atalet." Omuz silkti. "Bazen bu kadar uzun süre bir yerde sıkışıp kaldıktan sonra yerinde kalmak daha kolaydır, bilirsin."

" korkusu. Ne kadar savaşırsan o kadar derine batarsın."

"Kulağa korkunç geliyor. Ama evet, sanırım."

Ve yine sormamam gerektiğini bilerek, "Şimdi özgür olmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

"İsteddiğim kadar özgür değilim. Zaman yardımcı olacaktır. İntikam da öyle." Sıcak çikolatasının geri kalanını yudumladıktan sonra bardağı masanın üzerine bıraktı. "Bana Bradford'la ilişkiniz hakkında bilmediğim bir şey söyle."

"Böyle söyleyince kulağa çok resmi geliyor."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Geçen gün elimden bir paket çikolata kaplı krakeri tokatlayarak aldı."

Çenesi düştü. "Mükemmel atıştırmalıklar için ne büyük bir israf." "Biliyorum. Ben de onları yaşlı bir müşterim için almıştım."

"Tatlı bir büyükannenin ikramını mı mahvetti?"

"O kadar tatlı biri değil ve çocukları ya da torunları olduğunu sanmıyorum ama evet."

Maeve kıkırdadı.

"Ve internet yalanlarıyla benden nefret etmesi için onu kandırdı."

Kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu. Bu da çok şirindi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir sürü sahte yorum yayınladı. Hepsi yalan ama beni bir tür kötü adam gibi gösteriyor. Bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Görebilir miyim?"

Ve eğer yalanları okursa, buna inanabilir ve bana da düşman olabilir. "Belki yardım edebilirim." Gülümsedi, küçük, çekingen ve ciddi. İçimi çektim, ilanımı yukarı çektim ve telefonumu uzattım.

Metni tararken gözlerini kısmıştı. "Bunu *Bradford* mu yaptı? Emin misin?"

"Kastettiğiniz buysa, ben kimseyi bataklıkta yaşamaya zorlamadım."

Başını iki yana salladı. "Bradford elektronik bir şey yapmaktan aciz. Bir servise para ödemiş olmalı. Sakıncası var mı?"

İstediği her neyse, küçük bir yardım şansı bile varsa, ben de varım.

"Lütfen."

Telefonumda birkaç kez gezindikten sonra geri verdi. "Birkaç gün sürecek ama yalanlar temizlenecek."

"mi?" Çok kolay görünüyordu. "Aynen böyle."

"Harikasın."

"Gerçekten bir şey değil."

Hiçbir şey değildi. Çok büyük bir şeydi. Beni ve işimi kurtarmıştı ya da en azından kendim kurtarmam için bana bir şans vermişti. Ona borçluydum.

"Ödeşdik diyelim. Düğünde beni kurtarmıştın, hatırladın mı?"

"Pekâlâ."

Bileğindeki bir renk dokunuşunu fark ettim. O da benim fark ettiğimi fark etti.

Kolunu yukarı çekti ve üç piksel sanat kalbi ortaya çıktı. Biri boş, biri dolu ve ortadaki de yarı yarıyaydı. "Ben bir oyuncuyum. Bir atari salonunda çalışıyorum. Hayatımın on iki yaşındaki erkek çocuklarına göre olduğu hakkındaki yorumlarınızı kendinize saklayın."

"Neden bir şey söyleyeyim ki?" "Çünkü herkes söyler."

"Görünüşe göre yanlış insanlarla konuşuyorsun. Şu anki şirket hariç, tabii ki."

"Öyle mi?"

"Kapı bekçiliği kendine güveni olmayanlar içindir. Herkesin utanmadan ya da yargılanmadan sevdiği şeyi sevme hakkı vardır."

"Pekala, o zaman seni yargılayabileceğim ama yargılamayacağım hoşlandığın şey nedir?"

"Anında fotoğrafçılık."

"Tüm fotoğraflar anlık değil mi?"

"Elbette, ama ben fotoğrafı çektiğinizde çıktısını alan eski tip fotoğraf makinelerinden bahsediyorum."

"Yani... fotoğraflarınızı düzenlemediniz mi? Ya da daha sonra bakmak için telefonuna kaydetmiyor musun?"

"Doğru. Filtre yok. Doğru olanı bulmak için onlarca çekim arasında arama yapmak yok. O anın gerçekliğini olduğu gibi kabul etmek ve bunu korumak."

"İlginç." Parmaklarını masaya vurdu ve kaşlarını birbirine geçirdi.

"Hobimi yargılıyorsun. Hem de yapmayacağına söz verdiğin halde." Gözlerini hızla kırıştırdı ve daha dik oturdu. "Yargılamıyorum."

Öyleydi.

"Tamam, belki biraz öyleyim ama kötü anlamda değil," diye itiraf etti. "Sadece düşünüyorum, eski kafalı bir tip olup olmadığını merak ediyorum çünkü şu ana kadar senden edindiğim izlenim bu değildi."

"Peki fikir birliği nedir?"

"Henüz karar vermedim. Bana telefonunu tekrar ver." Verdim.

Tam adıyla birlikte numarasını da yazdı. "O kraliyet çıplaklarını nereye göndereceğinizi bilmeniz gerekiyor."

Kıkırdadım.

"Bu ilginç oldu ama düşündüğümde çok daha geç oldu. Gitsem iyi olacak. Oh, ve işte." Bana bir anahtar uzattı. "Bu Bradford'un evinin anahtarı. İçeri dayanabileceğimi sanmıyorum. Ama verdiğin zararın fotoğraflarını çekmeyi çok isterim."

Onu bana katılmaya ikna edebilmeyi diledim ama zorlamadım. "Kraliçelerin çıplak resimleri ve kaotik yıkım. . Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum Maeve Katz."

"Samesies. Elliot...."

Burnunu kırıştırdı ve elini uzattı.

"Barlowe." Onun küçük avucunu kendi avucumun içine aldığım da hissettiğim elektrik tehlikeli derecede elektrikliydi.

Tezgâhımın üzerine yayılmış kâğıtları gözden geçirdim, topuğumu taburemin basamağına vurduğum ve sabah kahvemden uzun bir nefes çektim.

Oldbridge Bölgesi'nin haritasında X işaretleri vardı. Her işaret Armstrong'un altından çaldığı bir binayı temsil ediyordu. İşlerin gidişatına bakılırsa, mahalleyi hâlâ kurtarabilir miyim bilmiyordum.

Armstrong'la ilgili düşünceler genellikle iyi bir yere varmazdı. Ancak bu sefer, Armstrong'a olan nefreti benimkiyle yarışan minyon sarışınla açıklanamaz bir şekilde bağlantılıydılar.

Dürüst olmak gerekirse, dün geceki kafeden beri Maeve'i düşünmeyi bırakmamıştım.

Ayrıldıktan sonra kişniş almak için markete uğradım. Eve döndükten sonra da yerel bir kupa dükkanına hızlandırılmış bir sipariş verdim.

Gecenin geri kalanını kafamın arkasındaki dırdırcı sesi görmezden gelmeye çalışarak geçirdim. *Tesadüf diye bir şey yoktur.* Ses büyükanneme aitti.

Büyükanneme göğsümü bir balon kadar hafif hissettiren bir tanıştığımı söyleseydim, kaderin bizi birbirimizin yoluna çıkardığını söylerdi. Aynı kadınla iki hafta sonra tekrar karşılaştığımı söyleseydim, harekete geçmediğim için beni tokatlardı.

Ama yapacak bir şey yoktu. Maeve'in en iyi ihtimalle kalbi kırıldıktan sonra iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. En kötüsü de Armstrong'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyordu.

Bu düşünce midemi sıkıştırdı. Bir mesaj geldi.

Bradford Armstrong'dan başkası değildi, çünkü kader hakkında bildiğim bir şey varsa, o da acımasız bir mizah anlayışına sahip olduğuydu.

Mesajı açtım.

Armstrong'un Bayan Clifton'ın oturma odasında, seramik kuşlarla dolu kitaplığının önünde bana ters ters baktığı bir selfie'ydi.

Armstrong: Binayı otoparka dönüştürmeden önce bu yemyeşil oturma alanının tadını çıkarıyorum.

Armstrong: Kışkandın mı?

KISKANÇ MI? Hayır. Hayal kırıklığına mı uğradın? Evet.

Başkalarının sırtından sadece kendi cebini doldurmayı önemsemesi beni çileden çıkarıyordu. Ayrıca, ikimiz de o kanepenin gür olmadığını biliyorduk. Çıtır çıtırdı.

Ama Armstrong Bayan Clifton'ın evindeyse, şu anda kendi evinde değildi. Bu da benim olabileceğim anlamına geliyordu.

Anahtarlarımı ve kişniş torbamı aldım, sonra Armstrong'un evine giderken kupa dükkanına uğradım. Kapıya yaklaşırken bir an için sinirlerim tepeme çıktı. Bir saldırı köpeği ya da alarm sistemi olabilirdi.

Yine de Maeve beni bu konuda uyarırdı. Ve eğer kendi köpeği varsa, muhtemelen ondan nefret ediyordu.

Kapıyı açtım, sinirlerim tepemdeydi ve doğruca mutfığa yöneldim, her yemeğini kişnişlemeye hazırdım.

Buzdolabını açtığımda içinde hiçbir şey yoktu, bir şişe ketçap bile. Ne tür bir canavar tek bir çeşni bile bulundurmaz? Mutfak dolapları da bomboştu.

Elimdeki kişniş torbasını salladım. "İşe yaramazsın." Bu da demek oluyordu ki elimdeki tek şey kupa kupasıydı.

Geldiğim yoldan geri döndüm, bu kez dikkatimi oturma odasına ve koridorlara verdim. Maeve çok kupa olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Her yerdeydiler.

Dolaplardan birini açtım ve ilk bulduğuma baktım. Üstünde kollarını açmış bir figür vardı. Plakette *Dünyanın En İyi Kucaklayıcısı* yazıyordu.

Bu bir tür şaka mıydı? Anaokulunun En Şık Giydiricisi'nden daha kişisel hissettirdi. Bir kız arkadaşın hediyesi gibi hissettirdi.

Maeve'in bir resmi kafamı doldurdu.

Bu midemin tekrar sıkışmasına neden oldu.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve bir sonraki kupaya geçtim. Bu garip bir şekilde fallik görünüyordu.

Dünyanın en büyük aleti.

Sanki altın penisi yanlılıkla dünyanın en büyük CYBE partisini taşıyormuş gibi geri çekildim.

Telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim ve sormak istediğim tek soruyla birlikte Maeve'e gönderdim.

Ben: WTF

BİR AN SONRA, ekranı üç nokta doldurdu.

Maeve: Hahahahaha

Gülümsemekten kendimi alamadım, adeta sesini kafamın içinde duydum ve gri gözlerinin mizahla parladığını hayal ettim.

Ben: Cidden, WTF???

Maeve: Dünyanın en büyük sikinin gerçekte ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum, ama sizi temin ederim ki Bradford bu yarışta YOK

Ben: bir şeyi ödüllendirecek bir yarışmayı nereden bulmuş?

Bilmek istediğimden emin değildim. Bilmemek de olmazdı.

Maeve: Orada gerçekten kazandığı sadece iki kupa var.

Ben: ...ve bu onlardan biri değil mi?

Maeve: Hayır.

Ben: Ona verdin mi?

UMARIM OLMAZ.

Maeve: Hayatta olmaz. Beni ne kadar az düşünüyorsun?

Çok kırıldım.

KÜÇÜK bir rahatlama hissi içimi kapladı.

Ben: Sarılmakla ilgili olanın yanında. Sevgi hediyesi gibi görünüyor.

Maeve: İlk olarak, iğrenç

Maeve: İkincisi, onları kendine verdi.

BU DAHA DA GARIPTI.

Ben: Neden?

Maeve: Baba sorunları

: Sormaya korkuyorum

Maeve: Özellikle penis kupası değil. Bradford bile bu kadar berbat değil.

Maeve: Çocukken kendine kupalar almaya başladı, babasından övgü almak için onları kazanmış gibi yaptı.

İşe yaramadı.

Maeve: Ama egosunu yükseltmek için onları almaya devam etti.

Ben: Bu üzücü

Maeve: Üzücü olan, insanlara çöp gibi davranarak ve yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalmayarak bu kadar uzun süre paçayı kurtarmış olması

Yine de, dünyanın en büyük hıyarı olsa bile onun için biraz üzıldüm. Çocukken güçlü bir duygusal destek sistemine sahip olmamak insanı ömür boyu mahvedebilir.

Bir suçluluk duygusu beni aptal gibi orada bıraktı. Eğer bu kupalar onun desteğiye, belki de onlarla uğraşmak çok acımasızcaydı. Ve burada Maeve'in planlarımız konusunda tereddüt eden kişi olacağından endişeleniyordum.

Bir ding sesi bana bir sonraki mesajın geldiğini söyledi.

Göğsümdeki o hafif his beni tekrar vurdu. Açtım. Bir krater görüntüsü vardı.

Kafam karışmıştı, büzüşmüş toprağa baktım. Bu bir krater değildi.

Dünya değildi.

Kıllı bir göt deliğiydi.

Telefon elimden kaydı ve yere düştü.

Maeve bunu bana neden göndersin ki? Gözlerimi kapattığımda görüntü hâlâ oradaydı, asla unutamayacağım tüylü bir volkan.

Telefonuma uzanırken, retinalarıma kazınmış dehşeti mantıklı hale getirmeye çalıştım.

Sonra kimin gönderdiğini gördüm.

Maeve değildi. Armstrong'du. Bilmem gerekirdi.

Armstrong: Burnunu buraya sok. Yine de kaybedersin.

Adama duyduğum sempati bir anda buharlaştı. Doğruca orijinallerinin üzerine geçici plaketer koymak için işe koyuldum. Kupalara kalıcı bir zarar gelmeyecekti ama o hafif bir acı çekecekti.

Hak ettiğini buldu.

Birkaç fotoğraf çektim, sonra etrafta dolaştım, çekmecelerden kıyafetleri yırttım ve her resim çerçevesini yamuk koydum. Eğer kravatındaki bir leke onu rahatsız ediyorsa, eğri büğrü resimler de onu çıldırtacaktı.

Banyoda bir şişe kolonya buldum.

Bir keresinde bir erkeğin kokusunun onun imzası olduğuna dair bir şey söylediğini hatırlıyorum. Pahalı parfümler almadığım için beni iğnelemek istemişti.

Açıkçası, bu kişniş için mükemmel bir kullanımdı.

Armstrong'un burun kılı makasını kullanarak kişniş torbasının ucunda küçük bir delik açtım, ardından içindekilerin çoğunu kolonyasına boşalttım, bir kısmını da başka bir kullanım alanı bulurum diye sakladım.

Dışarı çıkarken kanepenin yanındaki küçük masanın üzerinde bir çekmece fark ettim.

Merak edip başka ne bulabileceğime bakmaya karar verdim.

İçinde bir küvet çikolatalı krema ve üstünde girdaplı bir el yazısıyla yazılmış bir not buldum. *Acil durumda kırım*. Yangın baltasının cam gibi.

Bu Maeve'in kreması olmalı.

Ve bu tam da çikolatalı kremanın kullanılması gereken türden bir acil durumdu.

Cam her tarafına kahverengi lekeler bulaştırdım.

Sonra ellerimi yıkadım ve notu aldım. Kapıdan çıkarken bir mesaj daha aldım.

Bu sefer açmadan önce kimden geldiğini kontrol ettim.

Maeve.

Bir arı fotoğrafiydi.

Maeve: Şu çıplak kraliçeye bak.

Ben: Kesinlikle skandal

Maeve: Bayılırsın

Ben: Ben
vanarım

Bradford için üzölmüyorsun, değil mi? Üzölmemelisin.

Ben: Ben değilim

Maeve: Bana yumuşak davranma. İntikama ihtiyacım var.

Ben: Merak etme. Ben her zaman
ertimdir.

Maeve: Hahaha

FIVE

MAEVE

Beklemek her zaman zordu, ama korkuyla birleştiğinde çok daha zordu.

Bacaklarım sanki parktaki bank bir karnaval aracına aitmiş gibi zıplıyordu. Ama yle olmadı. Beton koltuk tamamen hareketsiz ve tenis kortunun yanındaki yerinde sabit kaldı.

Buradan tüm otoparkı ve yaklaşan herkesi görebiliyordum. Bank, bir tetikçinin tamamladığı bir işin kanıtını göstermesi ve ödeme olarak bir evrak çantasını kabul etmesi için mkemmел bir özel ve kamusal denge sunuyordu. Aynı zamanda aynı adamla aynı anda çıkan iki kadının yüz yüze görüşmesi için de mkemmел bir dengeydi.

Ya da en azından iki yanağım da soğuktan uyuşmadan önce mkemmел görünüyordu. Raketlerin toplara çarpma sesleri soğuk havayı dolduruyordu. Spor ayakkabılar asfaltta gıcırđıyordu. Çocuklar ağaç sınırının ötesindeki oyun alanında kıkırdıyordu.

Tatianna düğünden önce beni biliyor muydu? Umurunda mıydı?

Beni düşmanı olarak görme ihtimali çok yüksekti.

Elliot'a ona ulaşmaya karar verdiğimi söylememiştim, belki de fikrimi değiştirirsem yargılanmak istemediğim için.

Evde, güvenli ve rahat bir şekilde ısıtılmış battaniyeme kıvrılıp *Gnarled Auto* oynamak varken neden bunu tekrar yapıyordum? İşkence olsa bile yapılması gereken doğru şey buydu. Dikkatimi dağıtmak için Viv'e mesaj atmayı düşündüm. Elbette uzaktaydı ve ulaşılamazdı, bu yüzden

onun yerine Elliot'a mesaj attı.

Ben: Bu gece buluşalım mı?

Ben: Bugünkü maceranın tüm detaylarını bilmem gerek.

Elliot: Ben de . Yemek üzerine şema mı?

BU BİR RANDEVU MUYDU? Hayır, tabii ki randevu değildi. Komplo kuruyor ve yemek yiyorduk, tamamen sıradan bir şeydi. Herkes yemek zorundaydı.

Ayrıca restoranı da ben seçebilirim. Romantik olmayan bir şey. Ayrıca, zengin erkeklerin nasıl olabileceğini biliyordum ve paramın yetmeyeceği bir yemeğin parasını ödeyerek başka bir erkeğin bana efendilik taslamasına izin veremezdim.

Elliot'tan o kontrolcü titreşimlerden hiçbirini almamıştım ama güvende olmak daha iyiydi, özellikle de Bradford'un bana yaptığı numaranın etkisinden hâlâ kurtulamamışken.

Ben: Tzatziki Palace

Ben: Altı

Elliot: Kulağa harika geliyor.

BİR ARABA KAPISI ÇARPARAK KAPANDI. Dikkatim otoparka yöneldi.

Orada, dünyanın en seçkin kayak merkezinin locasındaki bir fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi görünen tam bir glamazon gördüm. Tüm kıyafetleri beyazdı; ceket, şapka, botlar, tozluklar.

Hiç şüphe yok, Tatianna'ydı.

Hala . Beni henüz fark etmemişti.

Sonra, tabii ki, bakışları doğrudan benimkine kaydı. Yaklaşırken dikkatini benden ayırmadı.

Kaçış pencerem kapanmıştı. İyi ya da kötü, sıkışıp kalmıştım.

Tatianna tenis kortunu çevreleyen tel örgünün köşesinde, yaklaşık on adım ötede durdu. Çenesindeki gerginlik endişeli olduğunu gösteriyordu.

Kendi yüz ifadem de benzer olduğundan emindim.

"Merhaba," dedim. "Ben Maeve."

Yavaşça nefes aldı, sonra nefesini tuttu.

Yani... merhaba yok ve tanışma yok. Ama gelmişti, bu da en azından ne söyleyeceğimi merak ettiği anlamına . "SocialFace hesabına bakılırsa," dedim, "Bradford'la bir yıldır çıkıyormuşsun gibi görünüyor."

"Tarihli. "

"mı?"

"En yakın arkadaşımın düğününde damadın ailesi sırayla bana erkek arkadaşımın *seninle* nasıl evleneceğini anlattı. Tamamen gafil avlanmıştım."

. Bilmiyordu. Bu onun için olduğu kadar

Ben.

"Evet, onun aldatan kışını terk ettim." Bir adım daha attı ve koltuğa baktı. "Oturabilir miyim?"

Başımı salladım.

Yanımda oturdu. "Ayakkabılarını beğendim."

"Teşekkürler," dedim. "Senin bu süper birliktelik havanı seviyorum. Göz korkutucu. Senden nefret etmeye tamamen hazırdım ama ayakkabılarımı beğendiysen...."

Kıkırdadı.

Telefonum çaldı.

Göğsümü bir heyecan kabarcığı doldurdu. Yine Elliot olup olmadığını görmek için baktım.

O balon hemen patladı. Mesaj Bradford'dan gelmişti.

" ekşitiyorsun." Tatianna telefonumu pek de gizlice saklamayan elime doğru baktı. "Bu o mu?"

"Öyle." Telefonu kucağıma çektim ve onun da görebilmesi için mesajı açtım.

Bradford: Maeve.

Bradford: Sana söylediğim gibi televizyonu tamir etmeye gelmediğin için hayal kırıklığına uğradım.

TATIANNA kaşlarını kaldırdı ve bana baktı.

"Ben de ondan ayrıldım ama o ayrılmamışım gibi davranıyor," diye açıkladım. "Tek başına umutsuz. Kendini nasıl sıfırlayacağını bile bilmiyor."

İnternet yavaşladığında yönlendirici. Büyükbabamın teknolojik okuryazarlığına sahip."

"Biliyorum. Bu çok saçma."

"Bu nasıl olur?" Tatianna başını salladı. "O bir teknoloji dünyasında doğdu."

"Ben de aynı şeyi merak ederdim. Ama her zaman onun için her şeyi yapacak biri vardı." O biri genellikle bendim.

"Parası ilk başta onu yetkin gösteriyordu."

Para, evet. Cömert görünüyordu, bu da beni onun başka iyi nitelikleri olduğuna inandırdı. Ama her hediyein bir bedeli vardı. Ona hangi hediyeleri almıştı? Doğum günümde onu hangi şık yemeğe götürmüştü? "Onun parası da başkasının."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu babasının. Kendi başına hiçbir şey kazanmadı ve kazanacağından da şüpheliyim. Babasının parasıyla kötü yatırımlar yapıyor."

"Hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre çok şey varmış." Benim gibi.

"E-postalarını ve takvimini kendi başına yönetmesine şaşırdım." Tatianna kaşlarını çattı. Kaşlarını çattığında bile gülünç derecede mükemmel görünüyordu. Bu haksızlıktı.

"Yok."

"Sekreteri yok," dedi. "Sakin bana randevularını da babasının aldığını söyleme."

"Hayır, biliyorum. *Yaptım.*"

Çenesi gevşedi ve açıkça bana baktı. Ufacık bir parçam ağzına bir sinek düşmesini umdu, sırf bu yüzden yüzünde hiç de hoş olmayan bir ifade belirmediğini görebilmek için. Bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim.

"Bradford kendi e-postalarını kontrol edebilir ama tüm hesaplarını ve randevularını takip etmek için yıllardır bana güveniyor," dedim. "Mesajlaşma dışında her şey."

"İki şey var. Birincisi, neden ona bu kadar uzun süre katlandın?"

"Bunun için iyi bir cevabım yok."

Başını salladı. "Ben de kendim için aynısını söylemeliyim. Ama ikinci şey... bu onun tüm şifrelerinin sende olduğu anlamına mı geliyor?"

"İstiyorum."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu da mükemmel bir şey değildi. Karanlık ve acımasızdı, bu da ondan gerçekten hoşlanmak istememe neden oldu.

"Onun hayatını tamamen mahvetmek için sınırsız erişiminiz var," dedi.

"Tüm parasını hayır kurumlarına bağışlayabilirsin. Bundan nefret ederdi. Söyle bana."

Bunu yapıyorsun. En fazla kapısının önünde dışkı yakmayı başarabildim. Ve arabasına. Ve ofisinde."

Güldüm. Tamam, şimdi gerçekten de ondan hoşlanmaya başlamıştım. "Onun hesaplarına hiçbir şey yapmadım."

"O zaman sen daha büyük bir insansın."

Öyle miydin? Olmaya çalışmıyordum.

"Diğer kadın olduğum için gerçekten özür dilerim," dedi. "Bilmiyordum. Ama belki de bir parçam bilmek istemedi. Yapmamam gereken pek çok kırmızı bayrağın kaymasına izin verdim."

"Sayamayacağım kadar çok kez paçayı sıyrmasına izin verdim. Seni suçlamıyorum." Belki kısmen yapmalıydım ama yapmadım. Affetmek beni daha hafif hissettiriyordu. Bu kadına karşı kin beslemek bana sadece zarar verirdi.

Bradford'a düşmanlık beslemek başka bir hikayeydi.

Belki de Tatianna haklıydı. Belki de nezaketi tamamen bir kenara bırakmalı ve tamamen yok olmak için bir rota belirlemeliyim.

Yollarımız ayrıldıktan sonra, kendi hatalarımı gözden geçirerek ve göz ardı ettiğim tüm kırmızı bayrakları düşünerek çok zaman geçirdim. Günün geri kalanında Bradford'un hesaplarıyla ilgili ne yapmam gerektiğini tartıştım. Hemen harekete geçmek yerine, tüm şifrelerini değiştirmeye karar verdim. Bu bana pişmanlık duymadan seçeneklerimi değerlendirmek için zaman kazandıracaktı.

Bradford: Maeve, cevap ver bana.

Bradford: Bu gece bana gel. Çalışmadığını biliyorum.

Bradford: Telefonum beni e-postadan attı. Bunu düzeltmeni istiyorum.

Bradford: Bir şifreye ihtiyacım olduğunu söylüyor. Bu benim için bir yere yazıldı mı?

Bradford: Cevap ver bana.

Bradford: Şimdi, Maeve.

Gözlerimi .

Biri retina bacağı saplamış gibi görünüyor. Kırmızı, Maeve.

Bradford: Bloodshot.

Bradford: Ya kırıksıklığa neden olursa Maeve?

Bradford: KIRIŞIKLIK

Bir de baktım ki Elliot'la akşam yemeği vakti gelmiş.

Küçük Akdeniz lokantasına birkaç dakika erken vardım ve siparişimi verdim. Tezgâhta yemeğimi beklerken oturacak mükemmel bir yer bulmak için etrafa bakındım. Kış aylarında camla kapatılan ve bahçelere bakan bir açık hava verandası vardı. Çiçekler açmamış olsa da, yapraksız çalıların arasına şenlikli süslemeler yerleştirilmişti.

Birkaç dakika sonra falafel dürümüm hazırды.

Verandaya adımımı atar atmaz köşede oturan Elliot'ı fark ettim. *Takım elbise değil*, ceket ve tişört giymişti.

Gülümsedi ve el salladı.

Benden daha erken gelen bir adam mı? Yeşil bayrak.

Sürekli maddi değerini gösterme ihtiyacı hissetmeyen bir adam mı? Yeşil bayrak.

Önündeki masada bir sepet ve içki de vardı, bu da sipariş verdiği anlamına geliyordu. Yani... muhtemelen benim için ödeme yapmayı hiç düşünmemişti ama yine de yemeğe başlamamı bekliyordu. Kibar ve hazırlıksız. İki yeşil bayrak daha mı?

Herhangi bir renkteki bayrağı saymak için bir neden yoktu. Öngörülebilir gelecekte onunla ya da başka biriyle çıkmayı düşünmüyordum.

Masanın geçtim ve kendimi onun o yumuşak yeşil gözlerine bakarken buldum. Onları daha önce nasıl kahverengi zannettiğimi bilmiyordum. Bana aloe verayı anımsatıyorlardı, belki bir insanın gözleri hakkında düşünmek için garip bir şeydi ama bunu rahatlatıcı buldum.

Dürümümü işaret etti. "Falafel. Güzelmiş."

Sepetine baktım ve onun da bir falafel dürüm sipariş ettiğini gördüm. "Menüdeki en iyi seçim olduğu aşikâr."

"Anlaştık." Kıkırdadı, derin ve sıcak. "Günün nasıl geçti?" "Tuhaf.

İyiydi. Tatianna ile buluştum."

Kaşları alnına doğru kalktı. "Nasıl gitti?" "Görünüşe göre o da benim gibi bir kurban."

Dürümünden bir ısırık alırken başını salladı, dikkati tamamen benim üzerimdeydi.

Birinin bana böyle bakması, sanki her kelimemden büyülenmiş gibi bakması beni sıcak hissettirdi. Bu duygunun bana yabancı olması üzücüydü.

Kendi dürümünden bir ısırık aldım. Çıtır sebzeler dişlerimin arasında kırıldı. Keskin humus tat tomurcuklarımı neşelendirdi.

"Ondan nefret etmeyi bekliyordum çünkü Bradford'un benim yerime seçtiği kişi oydu. Ve o çok güzel." Detaylandırmama gerek yoktu. Elliot onun neye benzediğini biliyordu çünkü ikisi de Rachel'ın arkadaşıydı.

"Çok güzelsin." Sanki hava durumu hakkında konuşuyormuş gibi rahatça söyledi.

Isı ensemden yukarı doğru yayıldı. "Ne? Ben... normal bir şekilde güzelim. O ve onun aşk tanrısı dudakları ve şık saçları gibi değil. Bizi yan yana koy, kimin kimi seçeceği belli."

"Hayır. Katılmıyorum."

Ağzıma bir kızartma attım çünkü ya o olacaktı ya da ayağım.

"Sen farklı bir görünüşe sahip farklı bir insansın. Armstrong'un davranışının senin eksikliğiyle hiçbir ilgisi yok. Bu *onun* eksikliği -ahlaki ve zihinsel."

Bu çok hoştu ama iltifat almak gibi bir niyetim yoktu. Yapmak istediğim son şey Elliot'ın bana acımasını sağlamaktı. "Sabotaj nasıl gitti?"

Konu değişikliği onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi.

"Maalesef buzdolabında kişnişi koyabileceğim bir şey yoktu" dedi.

"Oh, bu berbat."

"İşe yaradı. Kolonyasının içine koydum."

"O süslü Fransız eşyaları küçük bir servete mal oluyor. Çok kızacak." Güldüm. Görünüşe göre biraz yıkım benim için sorun değildi.

"Umarım öyledir. Benim için bir şeyi aydınlatabilir misin?" Omuz silktim. "Belki."

"O gizlice bir robot mu? Bir kertenkele olsaydı bile Buzdolabında bir şey vardı, o şey bir torba cırcır böceği olsa bile."

"Cırcır böceği mi? İğrenç."

"Böcekler proteinle doludur. Cırcır böceklerinin geleceğin eti ve gıda kıtlığıyla başa çıkmanın bir yolu olduğunu söylüyorlar."

"Kulağa iyi bir şey gibi geliyor ama bunu söyleyen kişi de iğrenç. Eğer bir gün kendimizi distopik bir cehennemde bulursak ve hayatta kalmak için böcek yemek zorunda kalırsam, onları tatsız ve unlu mamullerin içine gizlenmiş olarak istiyorum."

"Anladım. Zamanı geldiğinde, senin payını kıyamet keki olarak pişireceğim." Gülümsedi. "Ve Vivian'ın yardım etmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Ve işte yine sevimli ve çekici davranıyordu. Sadece bu da değil, gelecekte bir tür birliktelik olacağını ima ediyordu. Sıcak bir his bıraktı

Midemde bir ağrı hissettim, ki bunu görmezden gelmek kesinlikle en iyisiydi.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse," dedim, "Bradford yemeklerini almak için iki gün arasında olmalı. Yemek pişirmiyor. Ve başkalarının yemek pişirmesi konusunda da tuhaf davranıyor. Bunu düşünmem gerekirdi."

"Bulduğum acil durum çikolatalı kreması sana mı ait?"

"Yakalandım."

"Umarım kullanmamın bir sakıncası yoktur. Olursa, sana yeni bir küvet alırım." "Kişniş koymanın hiçbir faydası olmaz. Bradford onu yemez. Çok fazla işlenmiş içerik var."

"hiçbir şey koymadım. Parmak boyası gibi başka bir şekilde kullandım. Görmek ister misin?"

"Evet." Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle görmek istiyordum. Telefonunu benim için masaya doğru kaydırды.

Ekranda Bradford'un oturma odasının görüntüsü vardı. Tavandaki vantilatörden sarkan bir çift iç çamaşırı vardı. Tuvalet malzemeleri halıyı kirletiyordu. Ve en güzeli de, kupa dolaplarında kahverengi lekeler vardı.

Kendi tükürüğümde boğuldum. İçimden daha önce hiç olmadığı kadar kahkaha fişkırды.

Bastırmaya çalıştığım kucaklıyordum. Kendimi serbest bırakmak muhteşem bir histi.

"Dahası da var," dedi Elliot. "Sağa kaydırın."

Bir sonraki resim ödüllerden biriydi - büyük bir el. *Üzerinde En Yardımsever* yazanı tanıdım. Şimdi ise "*Kendine Yardım Etmesi En Muhtemel*" yazıyordu.

Hiç de fena değil. Bir sonrakine geçtim.

Pişmanlık Yaratması En Muhtemel Kişi.

Gittikçe daha iyi olmaya devam ediyorlardı. Elbette hepsi orijinal plaktan , çünkü Elliot orijinal plakların ne olduğunu hiç görmemişti. Görmesine de gerek yoktu. Bu harikaydı.

Mazeret Üretmede En Güvenilir.

Sonra en sevdiğimi buldum.

en osuruklusu.

Güldüm, tamamen, içtenlikle. "' uzak' yerine 'en uzak' dedin."

"Evet, yaptım." Bana sıırıttı. "Hiçbiri kalıcı değil. Plakları çıkarabilir."

Bunu benim için yaptığını hissediyordum. "Ama fotoğraf çektin." Sonra bir sonraki adımın ne olması gerektiğini anladım. "Kanıtları sosyal medyada paylaşırsam kaldıramaz."

"Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım. "Fotoğrafları bana gönder. Onları zaman içinde yavaş yavaş yayınlayacağım. İlk başta fark etmeyecek, ta ki biri ona bir şey söyleyene kadar. Onu tamamen çıldırtacaklar. Onları kaldıramayacak. Muhteşem olacak."

"Sen, Maeve Katz, şeytani bir dahisin. Buna bayıldım." Ben de bayıldım. Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissettim.

Kısıtlama kullanmamın tek bir nedenini bile hatırlayamıyordum. Bradford bunu hak etti.

SIX

ELLIOT

"Bunu hak ediyorum." Büyükannem her kâseye üçer kepçe şekerleme koydu. Kır saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve tezgahın üzerinden bana göz kırptı. "Sen de öyle."

Başımı salladım. "Bu beni ishal eder."

Umursamaz bir el salladı ve kaselerden birini bana uzattı. "Eğer sen de bunu hak ediyorsan."

"Laktoz intoleransı böyle ." "Evren böyle işliyor."

Onunla tartışmamam gerektiğini biliyordum, özellikle de evrenin ya da kaderin niyetlerinden söz ettiğinde.

"Büyük tasarımlardan bahsetmişken, yeniden canlandırma çabalarınız nasıl gidiyor?" Dondurmasından kocaman bir ısırik aldı.

"Bu bir süreç."

"O sümüklü rakibin altından bir kontrat daha çaldı, değil mi?" Hemen cevap vermeyince, bana tek bir bakışıyla ihtiyacı olan tüm cevabı aldı. "Çaldı. Kendine çok fazla baskı yapıyorsun."

Eğer bir şey varsa, kendime yeterince baskı yapmıyordum. Ben sokaklarda oynayarak büyüdüm, tam burada Oldbridge Bölgesi'nde. Ailem çalışırken okuldan sonra otobüse bindim ve yazları tüm günümü burada geçirdim. "Bu mahalle benim için dünyalara bedel. Onu kurtarmak zorundayım."

"Herkesi kurtaramazsınız. Yanlış seçim yapsalar bile kendi kararlarını vermek zorundalar."

kadarını kurtarırdım. Yeniden canlanma planımda her şeyi doğru yapmak tek bir şansım vardı. Mükemmel olmalıydı.

Bir mesaj duydum ve telefonumu kontrol ettim.

Maeve: Meşgul
müsün?

GRAM dirseklerini tezgâha dayadı. "En sevdiğim torunumu kim böyle gülümsetiyor?"

Ben onun tek torunuydum.

"Gülümsemiyorum." Kesinlikle . Telefonumu cebime soktum.

"Onunla evlenmelisin." Ağzına bir kaşık dolusu daha şekerleme .

"Evlilik mi?" Biraz tükürükle boğuldum. "Biz çıkmıyoruz bile. Platonik bir ilişki."

"Hayır, değil."

Maeve ile daha fazla ilgilenebilir miyim? Kesinlikle. Kalbi yeni kırılmışken ondan faydalanmak adil miydi? Kesinlikle değildi.

"Kötü bir ilişkiden yeni çıktı," dedim.

Büyükannem göz kırptı. "Yani bekar."

İçimi çektim.

"Evren gizemli bir şekilde işliyor. Mükemmel zamanlama ya da mükemmel insanlar diye bir şey yoktur. Ama kesinlikle her biri için mükemmel insanlar vardır ve o sizin."

"pek tanımıyoruz." "Seni gülümsetiyor."

"Birçok insan beni gülümsetiyor." İsimlerini saymamı isteseniz, sayabileceğimden emin değildim.

" değil." Kazanmış gibi sırıttı. Sonra benim el değmemiş dondurma kâsemi kaptı. "Ben de senin kaseni yiyeceğim."

"Sindirim sistemime acıyor musun?"

"Hayır, benim için bir ikram. Senin de konuşman gereken genç bir hanım var. Gitmelisin."

Büyükannem daha önce bana hiç böyle davranmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz şaşırtıcıydı. Tüm çöpçatanlık işlerini kuzenlerime sakladığını sanırdım.

"Şimdi git." Beni kapıya doğru kışkırttı. "Seni seviyorum. Git mutlu ol." Yanağımı okşadı ve gülümsedi.

Sonra kapıyı yüzüme kapattı.

Bir an inanamayarak öylece durdum. Sonra Maeve'in mesajına en iyi yanıtı bulmak için Bronco'ma doğru yönelirken bu fırsatı değerlendirdim.

Antropomorfik bir arının garip arı çıplaklığını arı kollarıyla örttüğü bir meme buldum. Üstündeki metinde *arı gibi meşgul yazıyordu*. Ve gönder.

Sürücü koltuğuna geçtiğimde telefonum çaldı. Şimdi ne diyeceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Mesaj Maeve'den değil, Tatianna'dan üniversite arkadaş grubu sohbetine gelmişti. Tatianna bir dizi beton basamağın tepesindeki küçük bir yangının görüntüsünü göndermişti.

Bir mesaj daha geldi, bu Armstrong'dan geliyordu. Merakla, Rachel ve T'den gelmeye devam eden mesajları görmezden geldim ve ne diyeceğini görmek için ona geçtim. Şansım yaver giderse, kişniş kokuyordu ve dairesinde bıraktığım çikolata kasırgası yüzünden öfkeliydi.

Armstrong: Beni iki kere kandıramazsın.

Armstrong: Bir daha içine girmeyeceğim.

Armstrong: Bir çift Gucci'nden fazlasını mahvedemezsin.
Mokasen ayakkabılar.

Ben mi?

Armstrong: Kundakçılık şaka değildir.

Armstrong: SEN OLDUĞUNU

BİLİYORUM

T, Armstrong'a karşı kendi intikam planında klasik yanan kaka torbalarını kullanmış gibi görünüyordu. Ben olmadığım konusunda ısrar etsem de bana inanmazdı. Bu yüzden cevap vermemeyi seçtim ve bunun yerine, yanan bir kese kağıdını ezip topuğunun yarıklarına dışkı bulduğunda çılgına döndüğü hoş bir zihinsel görüntünün tadını çıkardım.

Maeve'den bir mesaj daha geldi.

Yanıtını görmek için sabırsızlanarak tıkladığımda içimi bir sevinç duygusu kapladı.

Ağlayan bir arı gönderdi. Neyi yanlış yaptığımı anlamam için bir an endişelenmem gerekti. Meşgul olduğumu ima etmiştim.

Ben: Meşgul değilim. O kıskırtıcı kraliçeyi gördüm ve düşünmeden gönderdim.

Maeve: Güzel. Oldukça seksi.

Ben: Ne ?

Bradford'un yemek toplama günü. Sabotaj için bir fırsat seziyorum. Oyun mu oynuyorsun?

Ben: Ben varım

Maeve: Aynı binada yaşadığımız için iki araba almak aptalca görünüyor. Otoparkta buluşalım mı?

: 20 dakika içinde orada olacağım.

ON BEŞ DAKIKADA GELDİM. Ben geldiğimde Maeve binadan yeni çıkıyordu. Kabarık paltosunun içinde ekstra küçük görünüyordu. Şapkasında aptal bir canavar surati vardı. Onu karşılamak için kaldırıma yanaştığımda gülümsemekten kendimi alamadım.

Yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve içeri süzüldü. Onunla birlikte soğuk kış havası, tatlı ve tropik bir kokuyla birlikte geldi. "Hey, bunun senin Bronco'n olduğunu bilmiyordum. Her gün yanına park ediyorum. Ben Sonata'yım."

Aylardır düzenli olarak gümüş rengi bir Sonata'nın yanına park ediyordum. "Kardeşinin düğününden önce yollarımız nasıl hiç kesişmedi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Belki de sabahımı büyükannemle geçirdiğim içindi ama Maeve'in hayatımda olması bana kader gibi gelmeye başlamıştı.

Maeve'in bize yol tarif etmesiyle yola .

"Gerçekten bir Mercedes kullanacağımı düşünmüştüm." Maeve'in ses tonundan, eski Bronco'mla onu hoş bir şekilde şaşırttığım anlaşılıyordu.

"Neden böyle düşündün?"

Yan penceresinden şehrin geçişini izledi. "Emlak işinde çalışıyorsun."

"Farklı tarzlara sahip pek çok insan sektöründe çalışıyor."

"Senin yaptığın gibi mülk satın alma tarzında değil."

"Sık satın almam." Neredeyse hiç. "Çoğunlukla yatırım yaparım."

Dudaklarını büktü. "Bana aşağı yukarı aynı gibi geldi."

"İnsanlar benimle birlikte evlerinde kalıyorlar. Mahallenin kalbinin her zaman olduğu gibi kalmasına yardımcı olurken aynı zamanda iyileştirmeler de yapıyorum."

"Kulağa hoş bir şey gibi geliyor." Sesi tereddütlüydü, sanki emin değilmiş gibiydi. "Sana bir ara gösterebilirim, yemek görevinde olmadığımız bir zamanda sabotaj."

"Evet, lütfen." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri bileğime takıldı. "Bilgin olsun, ben de senden sadece takım elbise giymeni bekliyordum. Ve saatinizin elmaslarla kaplı olmasını."

Kıkırdadım. Saatim çelik ve deriydi, parasal değeri yoktu. "Elmaslar, ha?"

"Evet ama hiç de beklediğim gibi değilsin," dedi. "Ooh, işte geldik."

Park edecek bir yer bulduğumda, neden benden belli bir şekilde olmamı beklediğini merak ettim. Beklediğinden farklı olmanın olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğunu da merak ettim. Söyleyiş tarzından bunu anlamak imkânsızdı.

Arabadan indik ve sağlıklı gıda dükkânına benzeyen bir yere doğru yöneldik. "Bradford çıldırmış durumda," dedi Maeve bana, "bu yüzden kaldırıma."

"Ben de bunu bekliyordum. Sabotajımızın hedefinin çabalarımızdan etkilenmemesi cesaret kırıcı."

"*Kesinlikle* etkilenmiş." Bana Armstrong'dan gelen bir dizi mesajla telefonunu gösterdi.

Beni gösterilerim olmadan bıraktığın için kendini kötü hissetmelisin.

Bradford: Bu şekilde nasıl çalışabilirim???

Bradford: O kadar derin bir kırıksıklık var ki Botox bunu düzeltmek için yeterli olmayabilir.

Bradford: Ölmemi mi istiyorsun? Bradford:

Geliyorum.

Göğsümden sapkın bir zevk PANG'ı geçti. "Etkilenmiş." "Evet.

"Seni evde taciz etmedi, değil mi?"

"Hayır. O geldiğinde kapıyı açmıyorum. İnternete düşen kupa fotoğraflarını görünce daha da kızacak."

Bu, onunla evinde yüzleşmeye çalıştığı anlamına mı geliyordu? Umarım öyle değildir. "Evine ne yaptığımdan bahsetti mi?"

"Bir kere bile. Ve mesajlar çok fazlaydı. O bahsetmiyorsa ben de bahsetmiyorumdur diye düşündüm. Belki de başkasının yaptığını düşünüyordur."

Telefonumu çıkardım ve ona Armstrong'un yanan dışkıyla ilgili mesajlarını gösterdim.

"Ona yanan kaka bıraktığını mı düşünüyor?" "Öyle sanıyor."

"Yaptın mı?"

"Eğer yapsaydım, övgüyü ben almak isterdim." Ona gülümsedim.

"Keşke ben yapsaydım, ayakkabılarını mahvetmek ya da evini yakma riskini almak istediğimden değil, ama kokan ateşle başa çıkmasını izlemek harika olurdu. Eğer ikimizden biri olmasaydı... Bradford'un kaç tane düşmanı var?"

Bir an için bildiklerimi paylaşmanın bana düşüp düşmeyeceğini tartıştım. Ama Maeve'e güvendim. "Tatianna yaptı."

Ona grup sohbetindeki resmi gösterdim.

"Vay canına." Maeve elini ağzına götürdü.

Sanki daha fazla bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana baktı, ama orada değildim, bu yüzden ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Gözlerindeki bakış şok ve eğlenceden başka bir şeye dönüştü.

Bana pek de samimi görünmeyen küçük bir gülümseme verdi, gerçi belki de ben hiçbir şeyden bir şey anlamıyordum.

İçeri girdik.

Saçma sapan fiyatları ve glutensiz, fındıksız, organik atıştırmalık macunları olan süslü küçük bir dükkandı. Atıştırmalık macunun ne olduğunu bilmek istemiyordum.

"Merhaba, Bradford Armstrong adına buradayım." Maeve ne yaptığını çok iyi bilen bir süper kötünün kendinden emin gülümsemesiyle kasaya yaklaştı. "Hesap yirmi üç."

Yeşil önlüklü ve yakalı gömlekli zayıf adam klavyesine bir şeyler yazdı. "Evet, işte burada. Bay Armstrong el yapımı mutfak lezzetlerini bugün değil, yarın teslim alacak."

İsim etiketinde Kombucha yazıyordu. Eğer ailem bana fermente edilmiş çöp suyunun adını vermiş olsaydı, sanırım Bu ya da Cha ya da daha iyisi, göbek adı her neyse onu kullanırdım.

Tabii bu daha kötü bir şey değilse.

Maeve, "Teslim almanın yarın olduğunu biliyorum," dedi. "Bradford çok geç olmadan uğrayıp seni yakalamamı istedi."

Kombucha'nın kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. "Ne için çok geç?" "Özel bir diyet değişikliği yaptı." Maeve ellerini yavaşça Tezgâhın kenarına. "Bir sonraki siparişi için yerine konması şart."

"Fıstık, ağaç fıstığı, glüten ve kabuklu deniz ürünleri alerjilerini listeledik."

Bu çok fazla alerji demek. Armstrong anafilaktik şoka girmemek için yiyeceklerini sıkı bir şekilde kontrol etmek zorunda kalmış olmalı.

Maeve başını salladı. "Evet, bunların hepsi aynı, ama diyetisyeni onu bir arınma programına soktu. Her yemeğe kişniş eklenmesi gerekiyor. Yaprakları görmek istemiyor, bu yüzden harmanlanıp saklanmaları gerekecek."

"Doğru." Kombucha bilerek başını salladı. "Bay Armstrong yemeklerinde yeşil görmekten hoşlanmaz."

Bu yeni yürümeye başlayan bir çocuğun

özellikleriydi. "Doğru," dedi Maeve.

"Bir not ekledim. Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Maeve parmak eklemlerini tezgâha vurdu. "Hepsi bu kadar, çok teşekkürler." Dışarı çıktığımızda, "Çok fazla alerji var" dedim.

"Oh, o şeylerin hiçbirine alerjisi yok. Sadece sevmiyor." "Kim kabuklu deniz ürünlerini sevmez ki? Ya da fıstık ezmesini?"

"Biliyorum. Ya da yeşil renk?"

"Avuç avuç multivitamin alıyor olmalı."

"Hayır, ama yapmalı." Çenesini gri gökyüzüne doğru eğdi. Kış yanaklarını ısırmış, onları pembeye boyamıştı. Onda bir sakinlik ve zafer duygusu vardı.

"Zafer kazanmış gibi mi hissediyorsun?"

Başını salladı. "Biraz, evet. Bunun ne kadar eğlenceli fark etmemiştim. Peki ya sen?"

Maeve ile vakit geçirmek eğlenceliydi. Ama bu gezinti ve her etkileşimimiz Armstrong'a odaklanmış olsa da, kendimi onun hakkında konuşmaktan yorulmuş buldum. "Kendimi... aç hissediyorum."

Gülümsemesi nefesimi kesti. Sarhoş edici, güzel ve bulaşıcıydı.

"Pizza benim evimde mi?" diye sordu.

Beni evine mi davet ediyordu? "Kulağa harika geliyor."

"Birbirimizin dairelerini hiç görmemiş komşular olarak devam edemeyiz."

"Tabii ki hayır."

Bronco'ma doğru yürüdük. İçeride sıcak, soğuktan hoş bir kurtuluş ve Maeve'in hindistancevizi kokusunun tadını çıkarmak için bir şans daha sundu.

Daha önce olduğundan biraz daha dik oturdu, sanki gergin gibiydi. "Kaçınıcı katta oturuyorsun? Bunu sana daha önce sormadığıma inanamıyorum."

"Üçüncü."

"Dördüncüdeyim."

"Üçüncü deseydin ve yan yana yaşasaydık, yemin ederim büyükannem beni çimdiklerdi."

Kıkırdadı. "Neden?"

Muhtemelen bunu söylememeliydim. Şimdi bir açıklamaya ihtiyacım vardı ama ona büyükannemin kaderimizde birlikte olmak olduğuna karar verdiğini söyleyemezdim. "Komşularımı daha önce tanımadığım için."

Büyükannem topluluk oluşturmanın büyük bir destekçisiydi. Onun bana topluluğun önemini öğretmesi, tüm hayat yolumu belirlememi sağladı. Yani yalan değildi.

Apartmana doğruca asansöre yöneldik.

Ağır kapılar tıkırdayarak kapanırken Maeve bana döndü. "Fikrimi değiştirdim."

Lanet olsun. Çok güçlü görünmek için bir şey yapmıştım. Birlikte yemeğe hazır değildi ve bunu benim önermiş olmam haksızlıktı. Gülümsedim ve göğsümde ağırlaşan hayal kırıklığına ihanet etmemeye çalıştım. "Sorun değil."

"Önce senin evini görmek istiyorum." Üç için düğmeye bastı.

Metal kutu bizi yukarı taşıırken göz ucuyla onu izledim. Nefesini tuttu. Sinirleri mi bozulmuştu? Zorlamamak için dikkatli olmalıyım. Akşam yemeğinin hiçbir anlamı olmadığını hatırlamalıyım.

Koridordan daireme kadar beni takip etti.

Buraya nadiren birini getirirdim. Kendimi, ben buraya taşınmadan önce de aynı tonda olan koyu yeşil duvarlar ya da herhangi bir süsleme ya da fırırdan yoksun kanepe hakkında ne düşündüğünü merak ederek mekânı tararken buldum.

Gözlerinin kenarları kırıştı. Dudakları seğirdi. "Zengin değilsin."

"Hayır." Aynı ucuz apartman kompleksinde yaşadığımız için bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm. Düşüncelerimi bir endişe sancıları sardı. "Bu bir sorun mu?"

"Aslında tam tersi."

Ses tonu hafif ve dürüsttü, endişemi hafifletti. Maeve muhtemelen Armstrong'un zenginliğini onun sayısız olumsuz özelliğiyle ilişkilendiriyordu.

Fotoğraf makinelerimi sakladığım kitaplığa doğru ilerledi.

"Anında fotoğrafçılık, değil mi?" Spectra Pro'yu işaret etti.

Başımı salladım, kamerayı aldım ve ona doğrulttum.

Ben fotoğrafı çekerken bana utangaç bir sırıtış attı. Fotoğraf makinesini rafa geri koyduğumda görüntü yavaşça basıldı.

"Şimdi araba ve saat anlam kazanmaya başladı." Rafın geri kalanına baktı ve her kameraya bir sıra verdi. "Eski şeyleri seviyorsun."

"Yaşlarının hatırı için değil. Özel şeyleri severim. Büyükbabama ait olan saatim gibi."

Yüzünü tamamen bana döndü. "Çok tatlısın."

Kokusu sadece hindistan cevizi değildi. Bir çeşit tatlı tropikal meyvensilik de vardı. Ciğerlerimi onunla doldurmak istiyordum. "Yazları onunla birlikte Bronco'yu tamir ederdik."

"Bu daha da tatlı. Büyükbabanla geçirdiğin zamanlara özlem duyuyorsun."

". Beni . Peki ya sen?" Ben sordum. "Sen ne yapıyorsun? gibi mi?"

"Oyun oynamaktan

bahsetmiştim, değil mi?"

Başımı salladım.

"Kısa bir süre için profesyonel bir oyuncuydum. Olmak istediğim tek şey buydu. Ama sonra bitti, çünkü refleksler uzun ömürlü olmuyor. Bu, bazen otuzlu ya da kırklı yaşlarında bir atıcı ya da oyun kurucu bulabileceğiniz fiziksel sporlardan daha kötü. Oyuncular onlu yaşlarının sonlarında ve yirmili yaşlarının başlarında zirveye ulaşıyor."

Kolunu bırakırken benimkine dokundu. Bu küçük temas tüm varlığımda farkındalık yarattı. Hiçbir şey olmamış gibi davrandım, bu hissi tekrar tekrar kovalamak istemediğimi söyledim.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Hayallerinizi yaşamakla ilgili bir şey bu. Bir kere yaptın mı, ondan sonrası yok. Bu yüzden atari salonundaki işimi seviyorum ve amacım tam olarak yaptığım şeyi yapmak, nefret edenleri boşvermek."

Dirseğini koluma çarptı.

Bu muhteşem kadına mutluluğunu kim çok görebilir ki? "Görünüşe göre kim olduğunu ve ne istediğini çok iyi biliyorsun."

"İstiyorum."

"Bu bir süper güç."

Ayakkabısının burnunu benimkinin yan tarafına çarptı. Bu küçük temaslar kaza olamazdı. Eğer öyle olsaydı, ilk temastan sonra geri çekilirdi. Onun yerine bana yaklaşmaya devam etti.

Kıkırdadı. "Daha önce kimse bana söylememişti. Bu çok hoş."

Yüzümüzü tamamen birbirimize döndük, aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. Gözleri ilk kardan önceki kış bulutları gibiydi, yüzüme bakarken geniş ve araştırmacıydı. Hindistan cevizi gibi kokan şeyin saçları olduğunu fark ettim. Ve ananas-dudak parlaticısı ya da patlattığını fark etmediğim meyveli bir nane gibi kokan ağzıydı.

Her nasılsa, dünyadaki hiçbir şey hangisinin olduğunu bulmaktan daha önemli görünmüyordu.

Onu öptüm.

O kadar yakın duruyorduk ki neredeyse onun tadını alabiliyordum, ama sonra *neredeyse diye* bir şey kalmadı.

Tadı ananas ve mutluluk gibiydi. Tadı macera, eğlence ve rasyonel olasılıkların dışındaki dünya gibiydi.

Avuçlarını göğsüme bastırdı ve sanki beni daha yakın istiyormuş, sanki uçup gidebilecekmişim gibi tutunmak istiyormuş gibi parmaklarını ceketime doğru bükte.

Dudaklarımızın her geçişinde benimle birlikteydi; tadıyor, test ediyor, alay ediyordu. Ta ki durana kadar.

Nefesini içine çekti ve bir adım geri çekildi.

Onu öpmemem öne sürdüğüm sebepler karnıma yumruk gibi saplandı.

O hazır değildi. Onun arkadaşı, intikam ortağı olmam gerekiyordu.

Güvenebileceği güvenli bir insan olmam gerekiyordu.

"Ben... Ben gitmeliyim." Yüzü kıpkırmızıydı. Bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kaçırıldı.

Aceleyle kapıya gitti.

Gitti.

Keşke geri alabilseydim. Dilimdeki tatlılık, her şeyi berbat ettiğimin farkına vardığımda pişmanlıkla acıya dönüştü.

SEVEN

MAEVE

"Her şeyi ettin." Otto kaşlarının arasında bir kırışıklıkla bana baktı.

Ben fark etmemiş gibi davranırken o bir saatten uzun bir süredir bunu yapıyordu. İkimiz de boş olan pasajda, tezgâhın arkasındaki büyük boy fasulye torbası sandalyelerde oturuyorduk.

"Neyi berbat ettim?" Gözlerim çizgi romanımın sayfalarında takılı kaldı. Otto dün gece Elliot'la ne olduğunu bilmiyor olamazdı, bu yüzden o çuvallamadan bahsediyor olamazdı.

"Bir yerine üç sayfa çevirmişsin."

Omuz silktim. "Tamam. Sen kendi kitabına odaklansan nasıl olur? En az on dakikadır hiç sayfa çevirmedi."

"Eğer gerçekten okusaydın bunu bilemezdin." "Ben de sana, dostum."

Sayfaya bakmaya devam ettim ama beynim içeriği sindirmeyi reddetti. Yazım hızlıydı. Sanat harikaydı. *Locke & Key* beni kendine bağlayamadıysa, hiçbir şey bağlayamazdı.

Zihnim milyonlarca kilometre uzaktaydı. Tamam, geçmişte yarım gün kalmıştı ve mesafe olarak o kadar da uzakta değildi. Tamamen Elliot'ın sözlerinin ve Elliot'ın ağzıyla yaptığı diğer şeylerin anısıyla doluydu.

Dudaklarım yılan, beynim bir yılan ve bedenim de baştan çıkarıcı şarkısı sırasında tek arzusu ikimizi de çırılçıplak soymak olan bir yılan olsaydı, dudakları yılan oynatıcıları gibiydi.

"Konuşmamız gerek," dedi Otto, beni şimdiki zamana geri döndürerek.

Eğer duyduysam bu uğursuz bir açılıştı. Onu rahatsız eden her neyse, iyi değildi ve sonunda paylaşmaya hazırды.

Sağlığı mı? Kısa bir süre önce başının tepesinden biyopsi yaptırmıştı. Karısının sağlığı mıydı?

Birdenbire yılanın büyüleyici dudakları endişelenmek için aptalca bir şey gibi göründü.

Kitabımı kapattım ve kendimi destekledim. " oluyor?"

"Bir süredir bunu sana söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum." Otto elindeki kitabı yere bıraktı ve ellerini kucağında birleştirdi.

Boğazım . *Sakin ölme. Eğer ölüyorsan, sana çok kızacağım Otto.* Cesaret verici olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim.

"Emekli olmaya karar verdim."

"Ne?" Emekli olmak mı? "O kadar yaşlı bile değilsin."

"Maeve." Böyle söylediğinde adım kulağa mantıklı bir merhem gibi geliyordu. "Yetmiş sekiz yaşıdayım."

"Evet, önünüzde en az yirmi yıl daha var. Ayrıca, teknolojik gelişmelerle birlikte seksen yaş yeni kırk yaş oldu."

Bana güldü.

"Sana yardım edeceğim." Emekli olmasına asla izin veremezdim. Burası bizim her şeyimizdi. İkimizin de. Birlikte. "Sen fasulye torbada dinlenebilirsin, ben de-"

"Maeve. Lütfen yerine otur."

Ayağa kalktığımı fark etmemiştim. Şimdi kitabım yerde terk edilmişti. Benim de yumruklarım iki yanımda sıkılıydı.

Dürüst olmak gerekirse, bu gelebilecek en kötü şeydi ve bu gerçekten bir şey ifade ediyordu. Yine de bir nefes aldım ve tekrar oturdum.

Otto boğazını temizledi. "Seni sorumlu yapmak istedim, işler aşağı yukarı olduğu gibi devam etsin...."

"Tamam, tabii, ben sorumlu olacağım ve sen de karınla Negronis içmek ve bulmaca çözmek arasında ne zaman gelip takılabilirsin. Bu kadar zamanınla ne yapmayı düşünüyorsun ki?"

İç çekti. "Seni sorumlu yapmak istedim ama burayı devam ettiremem. Tam bir para çukuru. Etrafına bir bak."

Ben yaptım. Atari salonu harikaydı, hep öyleydi. Hep öyle olacağını düşünmüştüm.

"Eksik bir şey fark ettiniz mi?" Otto sordu. "Hayır."

"Müşteriler."

Oh. Bu. "Burası mükemmel. Ama daha fazla paraya ihtiyacımız varsa, belki bir etkinlik düzenlemeyi deneyebiliriz."

Başını iki yana salladı.

"Bruce ve Riley ne olacak?" *Peki ya ben?* "Burası olmadan ne yapacaklar? Burayı seviyorlar. Bize ihtiyaçları var."

"Onlar iyi olacak. Sen de iyi olacaksın."

Hayır, yapmazdım. Burada mutluydum. Burası benim dünyadaki yerimdi. Nereye gidecektim? Ne yapardım?

Atari salonu olmadan, ben

kimdim? Cebimdeki telefonum

çaldı.

Sessizliğe geçtim.

"Fikrini değiştireceğim," dedim. "Bunu düzelteceğim."

Otto bana acıyan bir bakış attı. "geldiğince burayı ayakta tutacağım.

Başka bir şey bulman için sana zaman

vereceğim." "Ya otuz yıla daha

ihtiyacım olursa?"

"Tatilleri atlatacağız. Sonra senden başka bir iş bulmanı bekliyorum." Otto beceriksizce pufun üzerinden yuvarlandı ve koridorda sürünerek ilerledi.

Ben de peşinden gittim. "Dur sana yardım edeyim."

"Ben iyiyim. Emeklemeyi seviyorum. Halının temizliğini kontrol etmek için iyi."

Gözlerimi devirdim. "İnatçı ihtiyar."

Şimdi tek yapmam gereken, onu yanıldığına ikna etmek için bir ton müşteri getirmektir.

Otto sürünerek ofisine girdi, etrafında döndü kapıyı kapattı.

Beni duyabildiğinden emin olmak için ellerimi kavuşturdum. "Seni yerden kaldırmamı istediğinde seslen."

"Asla," diye karşılık verdi.

Atari salonunu kapatma fikrini değiştirmesi için onu ikna etmek çok zaman alacaktı.

Telefonumu çıkardım ve cevapsız aramanın Bradford'dan geldiğini gördüm. Mesajlarını görmezden geldiğimden beri, artan panik seviyesiyle çok sık arıyordu. Güzeldi. Ben de onun aramalarını görmezden geldim. Ayrıca *Bradford Armstrong* kimin umurundaydı ki? Atari salonunun başı dertteydi.

Aklıma gelen ilk kişi, yardım için gitmek istediğim kişi Elliot'tı.
Bu çok saçmaydı. Başka bir yerde yardım bulmam gerekiyordu.
Aklıma gelen ikinci kişi Viv'di. Dağlarda bir kış cehenneminde ulaşılmazdı ve "düşmanını" perişan ediyordu. Ona gizliden gizliye aşık olduğunu fark ettiğini ve birbirlerinin saçlarını yolmak yerine orada kar bebekleri yaptıklarını umuyordum. Her iki durumda da ona ulaşamadım.
Geriye tek bir seçenek kalıyordu.
Kız kardeşim Cara'ya mesaj attım.

Ben: Atari salonuna gel ve bir sürü para harca Cara:

Ben video oyunu oynamıyor muyum?

Ben: Şimdi biliyorsun

Cara: Uh....

Diğer kişilerimi taradım ve üvey kardeşimin adı karşısında donup kaldım.
İstersem ailem beni destekler, değil mi?

Ben: Hey, Amir! Umarım balayınız harika geçmiştir.

Bunun bitmesi için yeterince zaman vardı, değil mi?

Ben: Eğer hala uzaktaysan, eve gelene kadar görmezden gel.

Ben: O zaman atari salonuna gel ve tanıdığın herkesi getir.

VE SONRA fark ettim ki ailemden bir şey istemek, işsiz kalacağımı bilmeleri anlamına geliyordu. Benim hakkımda söyledikleri her şeyin doğru olduğunu biliyorlardı.

Ben yazdım: *Sadece şakaydı, unut .*

Kelimeler ekranımda gönderilmeden öylece duruyordu.

Eğer atari salonunu kurtaracaksam, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı. Ayrıca, tüm sevdiklerimin benim gerçek bir insan için üzgün bir bahane olduğumu düşünmesi kimin umurundaydı?

Yetişkin mi? Ben değil. Zaten öyle düşünüyorlar, yani aynı tas aynı hamam.

Mesajı sildim ve boğazıma bir parça asit kaçtı. Sonra çaresizlik turuma sosyal medyada devam ettim.

Atari salonlarının en iyisi olduğu ve herkesin çalıştığı yere gelmesi gerektiği hakkında kısa bir mesaj yazdım. Kulağa acınası bir reklam gibi geliyordu ama yine de gönderdim.

Sonra etrafta gezindim.

Bradford'un kupaları akışımı doldurdu, ki bu çok komikti. Ayrıca Amir'in düğününden fotoğraflar da vardı ki bu hiç komik değildi. Ama sonra Bradford'un fotoğraflarından birine yapılan bir yorumda Tatianna'nın adının etiketlendiğini gördüm.

Sayfasına tıkladım ve kaydardım.

Bradford'la daha önce birlikte çekilmiş tüm fotoğrafları yok olmuştu, sanki Bradford hiç var olmamıştı.

Geri kalan fotoğrafların çoğu bir influencer'a ait olan, köpük banyosunda ya da tropik bir plaja bakarak çarpıcı bir şekilde poz verdiği göz alıcı çekimlerdi. Mükemmel, büyümlü ve Bradford'suz bir hayatı varmış gibi görünüyordu.

Fotoğrafların bazılarında Amir ve Rachel, Amir'den önce de daha çok Rachel vardı. Bunu neden yapıyordum? Hastalıklı bir merak mı? Onun hayatında, mükemmelden daha az mükemmel olanın sadece ben olmadığımı hissettirecek gizli bir kusur mu arıyordum? Eğer öyleyse, bu aptalcaydı. Sosyal medya gerçeklik değildi.

Ve sonra Elliot'ı gördüm.

Yaklaşık iki yıl , Elliot'un bir sürü fotoğrafı vardı.

Tatianna'nın Elliot'ın yanında ya da ona tutunurken *çekilmiş* bir sürü fotoğrafı.

Arkadaş olduklarını zaten biliyordum ve fotoğraflar eskiydi. Neden göğsümde bu baskıyı hissediyordum?

Uygulamayı kapattım. Atari salonunu kurtarmaya odaklanmam gerekiyordu.

Bu konuda bana yardım edebilecek mükemmel birini tanıyordum. İnsanları evlerinde tutmaya yardım etmek Elliot'ın , değil mi? Bir işletmeye de yardım edebileceğini düşünmek o kadar da zor değildi.

Ama o zaman ondan bir iyilik istemek zorunda kalırdım.

Ve onu öpüp beri mesaj atmamıştı. Peki şimdi ne söylemem gerekiyordu?

Kendimi vazgeçiremeden mesaj attım.

Ben: Hey

Sanki cevap yazıyormuş gibi noktalar yanıp söndü. Durdular. Sonra tekrar başladılar... ve durdular.

Ben böyle bir aptal gibi davrandıktan sonra bana ne diyeceğini bilemiyordu. Ona mesaj atmak bir hata mıydı?

Sonunda bir mesaj geldi.

Merhaba Maeve.

Ben: Nasıl gidiyor?

Pürüzsüz, gerçekten .

Elliot: Armstrong'un SocialFace'teki çöküşünün tadını çıkarıyor

Ben: Ben de

BRADFORD BİZİM GÜVENLİ KONUMUZDU. Bu iyiydi. Ve bana bir fikir verdi, Elliot'la gerçekten konuşmam gereken konuda köprü kurmama yardımcı olacak bir fikir.

Yarın gece buluşmak ister misin?

Elliot: Evet.

Ben: Akşam yemeği yiyebiliriz

Dün gece pizza sipariş etmeye bile fırsat bulamadan kaçtıktan sonra NEDEN akşam yemeği dedim? Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordum?

Elliot: Ben varım.

A KÜÇÜK PANG panik duygusu sistemimde yükseldi. Tamam, bu gerçekleşiyordu. Akşam yemeği gerçekleşiyordu. Elliot'ı tekrar görmek gerçekleşiyordu.

Göndermek için fotoğraf çekebiliriz. Bradford'un eski sevgilisini ve rakibini birlikte gördüğünde zaten eridiğini düşünün. Bu onu daha da yıkacak.

Elliot'la atari salonunu kurtarmak hakkında konuşabilir, Bradford'un canını yakabilir ve güzel bir yemek yiyebilirdim. Bana kazançlı bir kombinasyon gibi geldi. Korkutucu bir şey yok.

Elliot: Bu sahte bir randevu.

İçimde hangi kelimenin daha ağır bastığından emin değildim - *randevu* kelimesi mi yoksa *sahte* kelimesi mi? Her iki durumda da, onu tekrar görmeye zihinsel olarak hazırlanmak için kendime bir gün vermeyi düşündüğüm için mutluydum.

EIGHT

MAEVE

Elliot'ı görme zamanı geldiğinde tamamen hazırlıksızdım.

Sahte bir randevuda ne giyeceğimi seçmek işkence gibiydi. Saçıma ne yapacağımı bulmak daha da kötüydü. Önce yukarı, sonra aşağı ve sonra tekrar yukarı kaldırdıktan sonra, yüzümden uzak tutacak ama aynı zamanda her zamanki dağınık topuzlarımdan daha fazla çaba sarf etmiş gibi görünecek yarı yukarı bir stil seçtim.

Plan yapmakla Elliot'ı gerçekten görmek arasında koca bir günün geçmesi beni daha da gerdi ve akşam için yaptığım plan da dahil olmak üzere her şeyi yeniden düşünmeme neden oldu.

Benimle lobide buluşacaktı. Dışarı çıkacaktık.

Toplum içinde kalırdık, sosyal baskı aklımı kaçırmamı ve onu ellememi engellerdi.

Yemek yerdik, ben kaçmadan da birlikte yemek yiyebileceğimizi kanıtlardık.

Sonra da büyük *soruyu* sorardım: *Atari salonumu kurtarır mısın lütfen?*

Ve kahraman yakışıklılığıyla, *tabii ki insanları kurtarmak için yaşadığımı* söylerdi.

Asansörle aşağı inerken, son yirmi dört saat içinde yaptığım her seçimi ve eğlenceli bir bonus olarak son on yılda yaptığım seçimlerin çoğunu yeniden düşündüm. Moral konuşması için çok fazla.

Ve şimdi beynim beni daireme geri koşmayı ve evde değilmişim gibi davranmayı düşündürüyordu ki bu çok saçmaydı. Bu saçmalıktı.

Dışarı çıkması için.

Asansör kapıları açıldı.

Elliot koyu renk kot pantolon üzerine düğmeli bir ceket giymişti, elleri cebindeydi ve beni görür görmez gözleri parladı. Kısacası, nefis ve mutlu görünüyordu.

Kalbimi boğan stresin etkisi . Endişelenmek için o kadar zaman harcadığımı unuttum.

"Saçını böyle seviyorum," dedi.

Zihinsel beşlik. "Ben de seninkini beğendim."

Vay canına, bu çok aptalcaydı. Saçları her zamanki gibiydi. Bu kadar kısa bir şeyi şekillendirmek gerçekten mümkün değildi.

Sırttı.

Hemen konuyu değiştirdim. "Şehrin ağaç ışıklandırma töreni bu gece. Birlikte fotoğraf çektirmek için mükemmel bir yer olacak. Yolda da biraz sokak yemeği yiyebiliriz."

Elliot kabul etti. Uzlaşmacı bir insandı. Uzlaşmacı bir adama alışık değildim ama bunu çok takdir ediyordum. Onunla konuşmak kolaydı. Onun etrafında olmak eğlenceliydi.

Dışarıda, küçük buz sarkıtları yüksek binalara tutunuyor ve gün ışığının son izlerini yakaladıkça parlıyordu. Her adım, tuzlanmış kaldırıma keskin bir çıtırıtıyla iniyordu. Her nefes veriş görünür bir buhar bulutuyla başlıyor, sonra yükseliyor ve bir an sonra hiçbir şeye dönüşmeden dağılıyordu.

Yan yana yürümek, söylemem gereken sözleri söylememi kolaylaştırdı. "Geçen gün o şekilde ayrıldığım için özür dilerim."

"Üzülme. Harika vakit geçirdim. İşleri berbat eden bendim. Seni korkutup kaçırdığım için özür dilerim."

Bana baktığını ve cevap vermemi beklediğini hissedebiliyordum. Buna ne demem gerekiyordu? Beni korkutup kaçırmadığını mı? Korkuttu. Ben mi korkuttum? *Biz korkuttuk.* Yine de öpüştüğümüz için üzgün değildim. Onu öpmeyi seviyordum. Şu anda bu konuşmayı yapmak yerine onu öpüyor olmayı çok isterdim.

"Batırmadın." Yumuşak bir geçiş yaptım ve "En sevdiğin balık hangisi?" diye sordum.

"Yemek için mi, için mi?" diye sordu duraksamadan.

"Bakmak için."

"Japon balığı."

"İlginç." Daha süslü ve egzotik bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. "Peki ya yemek?"

"Japon balığı."

Güldüm. "Bir kedinin onları akvaryumdan çıkarması gibi mi?"

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun en sevdiği atıştırma krakeri havaya fırlatıp ağzında yakalaması gibi. Gerçi içinde su olmadığı sürece akvaryumdan da iyi giderdi. Vıcık vıcık krakerleri tavsiye edemem."

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Şehir meydanından önceki son bloğa döndüğümüzde "Winter Wonderland" şarkısını söyleyen ilahicilerin sesi bize ulaştı.

Elliot kolunu omzuma çarptı. "Peki ya sen?" "Balon balığı bakmak için. Kırmızı davul yemek için."

"Sağlam seçimler. Hiç balon balığı yedin mi? Söзде lezzetli bir şey."

"Asla. Zehirden çok korkuyorum. Ayrıca, çok ." "Sevimli, ha?"

"Sevimli ve harika. Büyük bir diken topunu kim sevmez ki?"

Bana gülümsedi ve elime baktı. Birbirimize o kadar yakındık ki, kollarımızı ileri geri fırçalıyorduk... Elimi tutmayı mı düşünüyordu? Tutmasını istiyor muydum?

Evet, sanırım yaptım. Ama öpüşme fiyaskosundan sonra, muhtemelen bir hamle yapmayacaktı. Bu bana bağlıydı.

Köşeyi döndüğümüzde, gittim.

Oyunlarla geçen bir hayat beni bu ana mükemmel bir şekilde hazırlamıştı - süper el becerisi, maksimum el-göz koordinasyonu. Parmaklarımın her biri mükemmel bir kavramayla onun parmaklarının arasındaki boşluklara .

Önümüzde beliren sahne nedeniyle zamanlama daha da manidardı.

Meydanın ortasında devasa bir ağaç bulunuyordu. Önünde küçük bir sahne, yanlarında ise ilahiciler yer alıyordu. Yiyecek tezgâhları alanın kenarlarına dizilmişti. Kahkahalar ve sohbetler kalabalığın içinde yankılanıyor, Elliot'un yapmak üzere olduğu her türlü yorumu bozuyordu.

Nefes kesici bir kış kutlamasına adım attık ama nefesimi kesen Elliot'ın elini elimde hissetmek oldu. Avuç içi sıcak, büyük ve harikaydı. Elimi sıktı ve benim ona dokunmak istediğim kadar onun da bana dokunmak için can attığını hissettirdi.

Kalabalığın arasından yiyecek arabalarına doğru ilerlerken tek kelime etmedim. O da bilmiyordu. Tek sorun şu ki artık

Cüzdanımı çıkarıp tek boş elimle yemeğimin parasını ödeyebilirim.

Yine de bunu yapmasına izin verdim, çünkü ödeme yapmak benim için önemliydi. İyi bir önlem olarak, ikimiz için de ödeme yaptım. Sonra Elliot bir sonraki tezgâhtan bir paket patates kızartması ve içecek almayı teklif etti. Tatlı ve tuzlu mesquite kızartmalarını asla es geçemezdim.

Meydanın arka tarafına doğru bir yere yerleştik. Orada, çimento bir duvarın üzerinde yan yana oturduk ve yemeğimize daldık.

Sosisli sandviçi şarkı söyleyen soslar yaptı - biberler ve soğanlar ve şişelenmiş satın almak istediğim gerçekten harika bir baharatlı hardal. Ama ben patates kızartmasını yemeden duramadım.

"Bana daha önce atari salonundaki işini sevdiğini söylemiştin." Elliot dizini benimkine çarptı. "Nasıl bir şey?"

O geri çekilmedi. Bacaklarımız sanki dizlerimizde mıknatıs varmış gibi birbirine değiyordu ve bu mıknatıslar sadece birbirlerine bastırıldıklarında mutlu oluyorlardı.

"En iyisi bu. Atari salonu eski. Tarihi ve klasikleri var ama aynı zamanda daha yeni makineler de var. Ve her zaman uyuyabiliyorum çünkü hiç erken açmıyoruz."

"Bir oyuncu için mükemmel görünüyor."

"Öyle. Bakmak zorunda olmadığım çocuklarla takılabiliyorum ve oyun oynayabiliyorum. Akıl hocamla birlikte makinelerin bakımı konusunda yıllar içinde çok şey öğrendim. Mekanik işlerle ilgileneceğimi hiç düşünmezdim ama bu gerçekten tatmin edici."

"Ben ve büyükbabamın Bronco'su gibi."

"Evet, aynen öyle." Bu da benim atari salonunun finansman sorununu gündeme getirmem için bir fırsattı. Tek yapmam gereken Elliot'a bu konuda yardımcı olup olamayacağını sormaktı.

Ama ya hayır derse?

Midem taşla döndü.

Ağzıma zorla bir kızartma daha attım. Tadını zor aldım. "Bana işinizden biraz daha bahsedin."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Gayrimenkul yatırımına nasıl girdiniz?"

Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Dediğin gibi, eski şeylere karşı nostaljim var. Oldbridge Bölgesi büyükannem ve büyükbabamın yaşadığı yer, büyükannem hala orada yaşıyor. Büyürken orada çok zaman geçirdim, evim gibi hissediyorum. Binaların yıkıldığını, kaldırımların çatladığını ve insanların itilip kakıldığını görmekten nefret ediyorum."

çocuklarını büyüttükleri yerlerden ayrılıyorlar çünkü burada kalmaya güçleri yetmiyor."

Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şeydi. Elliot'ı severdim.

Ondan hoşlandığım gibi birinden hoşlanmaya hazır değildim, bu kadar çabuk değil, belki de hiçbir zaman.

Atari salonuna yardım etmeye hayır diyemezdi çünkü bunu önemseyen bir insandı. Otto'nun tüm hayatını harcayarak inşa ettiği yeri kaybettiğini görmek istemezdi. Benim evim olan yeri ve dolayısıyla beni reddetmezdi, değil mi?

Belediye başkanının sesi sahnenin dibindeki hoparlörlerden gürledi. "Geleneksel ağaç aydınlatma törenimize hepiniz hoş geldiniz. Bu akşam kutlama yapmak üzere birçoğunuzu burada görmekten mutluluk duyuyorum. Epiphany sadece Kuzey Carolina'nın en hızlı büyüyen eğlence şehri değil. Tüm ülkede en hızlı büyüyen yaratıcı fırsatlar şehri."

Kalabalık alkışladı.

Belediye Başkanı, "Bu sevinç mevsiminde, sadece büyümede değil, şefkatte de ülkeye liderlik etmek için bir araya gelelim" dedi. "Komşunuza elinizi uzatın. Bu ışıklar birbirimizin hayatını aydınlatmak için bize rehberlik etsin."

Soğuktan titredim.

Elliot eğildi. Kolunu omzuma doladı, vücut ısınıp paylaştı ve anında vücudumun kendi ısınıp yaratmasını sağladı.

Belediye başkanı konuşmasına devam etti ama nabzımın atışının ve Elliot'ın vücudunun benimkine karşı nasıl hissettiğinin tüm farkındalığının altında hiçbir kelime kaydedilmedi.

Kolu sağlamdı, tutuşu nazikti. O kadar sıcak ve büyüktü ki sarılmak için mükemmeldi. O kadar mükemmel uyuyorduk ki sanki bu küçük köşe sadece benim için yapılmıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar dünya on kat daha parlak hale geldi.

Dünyayı aydınlatanın sadece Elliot'ın varlığı değil de ağaç olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ayrıca bu sahte randevunun şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu olduğunu fark ettim ki bu beni nasıl işleyeceğimi bilemediğim bir duygu karmaşasına sürükledi.

Ağaca doğru başımı salladım. "Burası bir fotoğraf için mükemmel bir ortam gibi görünüyor."

Elliot beni daha da yakına çekti, böylece yanlarımız arasında hiç boşluk kalmadı. Bütün hava ciğerlerimi terk etti. Tüm düşünceler beynimi terk etti.

"Arka plandaki ağacı almak için ayakta durmamız gerekecek."

Konuşurken Elliot'ın göğsü gümbürdüyordu.

Sözlerini hissedebiliyordum. İçimde yankılandılar ve yavaşça göğsümden ayak parmaklarıma kadar yayıldılar.

Beni bıraktı ve duvardan aşağı atladı.

Soğuk, kolunun olduğu yerde sırtımı ve omuzlarımı ısırdı. Yanaklarımı, kulaklarımı ve burnumu ısırdı.

Ben de zıpladım, eğlenceli kelimeler aradım ama bulamadım.

ağaç varken Elliot'ın yanında durdum ve telefonumu uzattım. Açık tamamen yanılttı ama zihnim bunu nasıl düzeltereğimi bulamayacak kadar bulanıktı.

Sonra elini yan tarafıma, kalçamın hemen üstüne koydu. içinden bile bu temas damarlarımda yeni bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Alabilir miyim?" diye sordu.

Telefonumu uzattım.

Ekranda, birbirimizin arkadaşlığından keyif alan iki arkadaş gibi görünüyorduk. Bundan daha derin hissettirdi.

Bir fotoğraf çekti. İkimiz de gülümsüyorduk.

Burada başka bir şey yapmak için hiçbir neden yoktu. Bu tam da ona yapacağımızı söylediğim şeydi. Gelmiştik, yemek yemiştik, fotoğraf çekmiştik.

Kavrayışının gevşediğini hissettim ve her santimim onu durdurmak için çılgılık attı. "Belki de yanaktan bir öpücükle bir tane daha almalıyız," dedim. Ona bir öpücük vermeye gittim.

Aynı anda bana doğru döndü.

Dudaklarımız buluştu.

Bu şok tüm vücudumun kaskatı kesilmesine neden oldu.

"Yanağını öpmemi istediğini sanıyordum," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Evet. Hayır. Bu iyi." Değildi ama olabilirdi. Geçen sefer iyiydi. Onu tekrar öptüm, bir öpücük daha, ama bu seferki maksatlıydı. "Daha da iyi."

Ve sonra öpüşüyorduk. Nasıl olduğunu bilmenin bir yolu yoktu. Doğanın kaçınılmaz bir gücüydü. Görünüşe göre mıknaatılar sadece dizlerimizde değildi. Ağzımızda, elimizde ve pantolonumuzdaydı.

Ne yapmam gerektiğini unutmuştum.

Ağzının sıcaklığının ve şimdi beni saran kolunun sahiplenici esnekliğinin ötesindeki dünyayı unuttum.

Sadece büyüünün, vücudumun onunkiyle mükemmel bir şekilde birleşmesinin ve tüm bu anın ne kadar mükemmel hissettirdiğinin tadını çıkardım.

Ve sonra geri çekildi.

Tüm tenim kıvılcımlar saçıyordu ve onu kendime çekmek istiyordum. Ama halka açık bir yerdeydik.

Ve böyle davranmamam gerekiyordu.

Bu sahte randevunun hayatımın en iyi randevusu olduğunu ya da bir şekilde bu öpücüğün bir öncekinden daha iyi olduğunu düşünmemem gerekiyordu.

Bana telefonumu uzattı.

Ve oradaki fotoğraf kontrolü tamamen kaybettiğimin kanıtıydı.

Ben öpücüğün içinde kaybolmuştum, o ise fotoğraf çekecek akıllıydı... tam da istediğimi söylediğim gibi.

Zorla gülümsedim, parmaklarım titriyordu. "Harika. Mükemmel bir atış yakaladın."

Çok savunmasızdı. Bunu asla internette yayınlamazdım. "Geri dönmeliyiz," dedim.

"Kıskanacaktır. Her erkek kıskanır."

Doğru, çünkü ona bunun Bradford hakkında olması gerektiğini söylemiştim. Ama değildi. Artık değil, belki de hiç değil. Ne yapıyordum ben? Tüm bunların rol olması gerekiyordu. Ama ben buna hiç inanmamıştım.

Elliot ellerini ceplerine soktu. Her zamanki rahat gülümsemesi ve nazik gözleri o kadar uzaktı ki, onları bir daha asla göremeyeceğimden korktum.

Bu yanıltı.

Dönüş yolunun geri kalanında pek konuşmadık. İstediğim bu olmasına rağmen benimle daireme gelmesini istemedim.

Ve koltuğuma gömülene kadar ondan atari salonunu kurtarmama yardım etmesini istemeyi tamamen unuttuğumu fark etmemiştim.

Bir an bile bekleyemezdi.

Koridora geri döndüm, alt kattaki dairesine indim ve kapıyı çaldım.

Bir dakika sonra kapıyı açtı.

Bu kadar iyi görünmeye ya da bana hissettirdiği şeyleri hissettirmeye hakkı yoktu. Uyuşmak istiyordum ama Elliot'a yakın olduğumda bu kısmı hatırlayamıyordum.

İleri geri yaptığımız her konuşma bana yaşadığımı hissettirdi.

Ve sonra o öpücük. O öpücük. Öpücük.

Tıpkı ilk öpüşmemiz gibi, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeydi. Gelecekteki her öpücük için de aynı şeyin söylenebileceğini hayal ettim.

"Maeve." Şaşkınlık sesini yükseltti.

Bunun hoşluğu göğsümde kıvrıldı ve daha önce hissetmediğim bir hafiflik ve güven getirdi.

"Bir şey unuttum." Burası onunla önemli bir konu hakkında konuşmam gereken yerdi ama tek yapabildiğim ağzının içine bakmaktı. Tek yapabildiğim onu istemektir, her bir parçasını.

Yüzünü tuttum ve onu öptüm.

Ellerimin altında sert, dudaklarımın altında yumuşak hissediyordu. Beni öpmeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Gömleğine yapıştım ve Elliot'ın her şeyini içime çektim. Kokusunu seviyordum; temiz, erkeksi ve gerçek. Her zaman benim yanımda olmasını seviyordum. Üvey kardeşimin düğününden kaçabilmem için dikkatimi dağıtmasını ve intikamım için suç ortağı olmasını seviyordum. Beni başka biri olmaya zorlamak yerine, tam da olduğum gibi, yeterli olduğumu hissettirmesini sevdim.

Bu duygulara mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istedim. Bu yüzden atari salonu için ondan yardım istemeden önce biraz daha bekledim. Bu yüzden intikam almaktan vazgeçmek istemiyordum. Bu, onun benim ikinci oyuncum olduğu ve birlikte kazandığımız bir oyun gibi geliyordu. Bu yüzden şimdi, ayaklarımız hareket ederken ve beni dairesine çekerken bile onu bir saniye bile bırakmak istemiyordum.

O yakınımdayken hissettiğim yüksekliğin peşinden koşmaya devam etmek istedim. Bu hissin daha fazlasını, onun daha fazlasını arzuluyordum.

Hâlâ hareket ediyorduk, beni kendi alanının derinliklerine götürüyordu.

Kendimi toparlamak için öpüşmeyi kestim ve bizi oturma odasında kanepeye doğru ilerlerken buldum.

"Nerede bulabileceğimize dair bir fikrin var mı?" diye sordu. "Ne?"

"Unuttuğun şey."

"Doğru. Sanırım aramak için daha fazla zamana ihtiyacım olacak." Onu tekrar öptüm.

Beni yavaşça kanepeye çekti.

Kucağına tırmandım, ona sarıldım ve kollarımı boynuna doladım.

Beni daha derinden öptü. Sertleştiğini hissedebiliyordum, benim için çok sertti. Sürtünmeye ihtiyaç duyarak onun üzerinde sallandım.

"Söyle bana..." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Tam olarak istediğin şey, Maeve."

Onu dudaklarından öptüm, sonra yanaklarına, alınına, çenesine daha fazla öpücük kondurdum. Onu her yerinden öpmek istiyordum. "Benim için uzun zaman oldu. Kendimi iyi hissetmek istiyorum."

Ellerini sırtımda gezdirdi, kıçımı sıktı ve beni ereksiyonuna doğru daha sert bastırdı. O kadar derinden inledi ki her yerde hissedebiliyordum.

Paltomu çıkardım ve yere attım.

Elliot ellerini yanlarımda gezdirdi ve dudaklarını boynumda gezdirdi. Bir kolunu bana doladı, diğer eliyle kaburgalarımı okşadı. "Bu geçen seferki gibi olamaz. Seni öptüğümde hata yapmadığımı söylemiştin."

." Elini tuttum ve göğsüme bastırdım. "Sen kaçtın."

Evet, bu benim en iyi hamlem değildi. "Şimdi kaçmıyorum."

Bir erkek bana böyle bir zevkin kırıntısını hissettirmeyeli çok uzun zaman olmuştu, çok uzun zaman. Ve bana neredeyse hiç dokunmamıştı.

Kıyafetlerimin arasından göğüslerime masaj yaptı ve dişlerini kulağımın hemen altına geçirdi. Ve sonra boynumu emdi.

Kasırmanın içindeki iki litrelik bir soda şişesi gibiydim, patlamama ramak kalmıştı. Aynı anda hem gülünç, hem korkutucu hem de harika hissediyordum. Bir yanımda bu konuda sessiz kalmak istiyordu, sanki cinsel olarak yoksun olmak utanç verici bir şeymiş gibi.

Ama öyle değildi. Ve Elliot'a güvenmişim.

Boynumu öptü ve dişlerini kulağıma geçirdi. Nefesim kesildi. "Bu şekilde boşalabilirim."

"Göster bana."

Onun ereksiyonu üzerinde ileri geri sallanarak ritmi sürdürdüm, hislerin tadını . Etrafımdaki kolunu baskıyı sıkılaştırmak için kullandı. Elini göğsümün üzerinde kullanarak meme ucumu buldu ve nazikçe sıktı.

Karnıma bir sıcaklık yayıldı.

Gözlerimi kapattım ve onu içime çektim. Anlam, gelecek ve sonuçla ilgili düşünceleri beynimin derinliklerine gömdüm. Geriye kalan tek şey cesaret ve zevkti.

"Çok güzelsin Maeve."

Tek bir cümle, bu şartlar altında duymak için çılgınca hissettirecek bir şey değil ve ben parçalandım. Orgazm beni yıkarken ona sıkıca tutundum. Sonra ona biraz daha sarıldım.

Kollarını bana doladı ve bırakmadı. O bunu yapana kadar böyle sarılmaya ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. İyi olmaktan daha iyiydim. Mutluydum ve hâlâ daha fazlası için hazırdım. "Yatağa gidebilir miyiz? "Henüz seks yapmamız gerektiğini düşünmüyorum ama tekrar gelmek istiyorum ve seni şimdi çıplak görmem gerekiyor."

Kıkırdadı, beni kucakladı ve görsel zevkim için kıyafetlerini çıkarmaya devam ettiği yatak odasına götürdü. Adil olmak adına ben de soyundum, sutyenimi ve külotumu çıkarmadım, çünkü durmamız gereken bir çizgi olması önemliydi.

Bu o kadar hızlıydı ki, istediğim de buydu. Ama keyfi bir nokta bile olsa, özellikle de onun çıplaklığının ihtişamını gördüğümde tamamen kontrolden çıkmamı engelleyecek bir korkuluğa ihtiyacım vardı.

Yatağa tırmandı ve yanıma uzandı. Sonra birbirimize dokunduk, keşfettik ve öğrendik.

"Bu çili sevdim." Onu çok büyük ve heybetli aletinin tam üzerinden dürttüm.

Bir elini çıplak kalçamda gezdirdi. "Teninin yumuşaklığını seviyorum."

Şimdiye kadar aramızdaki fiziksel her şey ne kadar aceleci ve vahşi olursa olsun, bu yavaş ve saygılıydı.

Elimi sikinin dibine sardım.

Beni kendine doğru çekti ve bacağıma kalçasına geçirdim.

Bir elini külotumun arkasına soktu, ön tarafına uzandı ve gözlerini yüzümden hiç ayırmadan klitorisimi nazikçe okşadı. "Bu kadar ıslak olman hoşuma gidiyor."

"Bu kadar büyük hoşuma gidiyor." Şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü. "

Olabilir. Bu korkutucu."

Güldü, sonra ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Tadı mesquite kızartması ve gizli kış dilekleri gibiydi. Avucumda çelik üzerinde ipek gibi hissediyordum.

Onu daha yakınımda, içimde hissetmek istiyordum ama bu beni koruyan tek korkuluktan vazgeçmek anlamına geliyordu. O korkuluğun kenarında durdum.

Korkuluklar, bir kış fırtınasına karşı yalpalayarak, yarı yarıya beni itmesini umarak.

Hiçbir şey korkutucu gelmeyene, endişeler ve bu anın ötesindeki diğer tüm düşünceler eriyip gidene kadar dokunduk, okşadık, güldük ve öpüştük.

Ben de onun dokunuşu altında eridim.

Sürtünme mükemmeldi. Gittikçe daha yükseğe çıktım, basınç artarken gevşemek yerine ona odaklanmaya çalıştım. Sonra keskin ve harika bir kıvılcım çaktı ve ben çözüldüm.

Sanki önce benim gelmemi bekliyormuş, ben gelene kadar kendini bırakamıyormuş gibi inledi. Şimdi oradaydık, birlikte.

Daha önce bir erkekle paylaştığım hiçbir deneyime benzemiyordu. Sanki mükemmel bir takımımız, tanıştığımız andan itibaren bunu birlikte yapmamız gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Birlikte yattık, doyduk. Sonra birlikte temizlendik. Sonra, memnun, birlikte uykuya daldık.

NINE

ELLIOT

Yalnız uyandım.

Yatak soğuktu, tıpkı göğsümde yayılan dehşet duygusu gibi. *O gitti.* Bunun olacağını tahmin etmişim ama canımın yanacağını bilmekle canımın yanacağını hissetmek farklı şeylerdi.

Oh. Yastığın üzerinde bir not vardı.

Erkenden işe gitmem gerek. Harika vakit geçirdim. Kesinlikle .

Sonra görüşür müyüz?

MAEVE BERAAT ETTİ. Sabahları hiç erken kalkmazdı.

Ama not bırakmış olması bir ilerlemeydi.

Beni tekrar görmek istedi. Kapıma geldikten sonra Armstrong'dan bahsetmedi. Bu da bir ilerlemeydi.

Umuyordum.

Armstrong'dan intikam almak için beni kullanıyor olması hâlâ mümkündü. Ama aramızda olan her şey sadece ben ve Maeve içinmiş gibi hissediyordum.

Maeve'in motivasyonu ne olursa olsun, dün gecedен pişmanlık duyamazdım. Onun için hiçbir şey ifade etmese bile, benim için her şey demekti.

Onunla konuşmam gerekiyordu.

Son zamanlarda, her sabah uyandığımda düşündüğüm ilk şeyin Maeve olduğunu fark ettim. Yatmadan önce düşündüğüm son şey de oydu. Aradaki saatlerde düşündüğüm tek şey o olmaya başlamıştı.

Yine de mesafeye ihtiyacı olduğunu bana defalarca göstermişti. Onu ne kadar istesem de zorlayamazdım. Tek seçeneğim sabırlı olmaktı.

Sabır işe gitmek demekti. Hızlı
bir mesajdan sonra.

Queen'in Freddie Mercury'sine ulaşmadan önce kraliçelerin resimlerini aradım. Bu bir arıdan çok daha iyiydi. Queen ilk tanışmamızı hatırlattı. Üstsüz bir fotoğrafını çekip Maeve'e gönderdim.

Bir cevap bekledim.

Ve bekledim.

Cevap gelmeyince kendimi gün için hazırladım ve yola çıktım.

Moss Caddesi'ndeki çocuk parkına uğramak dikkat dağıtmak için mükemmel bir fırsattı. Eski paslı ekipmanların kaldırılması konusundaki ilerlemeyi kontrol etmek istiyordum. Metal kaydırak ve salıncakların gittiğini görmek çok acı olurdu.

Yaz günlerini o kaydırakta yanarak, tetanos ihtimallerine meydan okuyarak ve salıncaklardan atlayarak geçirmiştım.

Yeni ekipman bir ip parkuru ve tırmanma kubbesi içerecektir. Plastik kaydıraklar kimseyi yakmayacaktı. Kimse tetanos olmayacaktı. Ve Pinecone Heights binasından altı yaşındaki Ronny sonunda tekerlekli sandalyesiyle gidebileceği bir oyun alanına sahip olacaktı.

Gideceğim yeri yarılamaştım ki telefonum çaldı.

Arayanların çoğu tele-pazarlamacı ya da dolandırıcıydı ama kenara çekip kontrol etmek için güvenli bir yer buldum.

Bayan Clifton'dı.

Beni bir daha görmek istemediğine dair açıklamalarından sonra, aramasını beklediğim son kişiydi.

Merak ettim, cevap verdim. "Merhaba, Bayan Clifton. Sizin için ne yapabilirim?" "Bir sorunumuz var."

Biz mi? Pinecone Heights'ın kolektif sakinlerini mi kastediyordu? "Ne tür bir sorun?"

"Şu Armstrong denen adam bizi dolandırmaya çalışıyor."

Kullanacağım kelime dolandırıcılık olmazdı ama evet, sakinlere düşük fiyat vermeye çalışıyordu, sonra onları dışarı atacak ve binalarını yıkacaktı. Onu daha önce uarmaya çalışmışım. Bu konuda çok nazik davranmışım, bu yüzden hem beni hem de Pinecone Heights sakinlerini kazıklamıştı.

"Binayı yıkmayı planlıyor," dedim.

"Söylediklerinizi hatırladım ve evrakları üç kez okudum. Sözleriyle söylediği gibi mülkiyeti paylaşmayı teklif etmiyor. Belgeler her şeyi alacağını söylüyor."

Göğsümden bir hayal kırıklığı fırladı. "Uzanarak doğru şeyi yaptın. Avukatıma anlaşılmayı inceletebilirim. Sözlü olarak senin imzaladığından farklı bir anlaşma önerdiğine göre-"

"Ben imzalamadım."

"İmzalamadın mı?"

"Hayır. Kağıtları pencereden dışarı attım. Dışarıda volta atıyor ve bağırıyor. Polisi bu işe karıştırmak istemiyorum, yoksa yandaki şıllık sinir krizi geçirecek."

Bayan Laramy? Evet, yapardı. "Sen doğru olanı yaptın. Onunla ben ilgilenirim."

"Güzel."

Bu en iyi haberdi. Sonunda Armstrong için karma mı geliyordu? Bayan Clifton'ın benimle ilgili fikrini değiştirmesine neden olan şey özellikle söylediğim bir şey miydi? "Bana neden güvenmeye karar verdiğinizi sormamın sakıncası var mı?"

"Kötü yorumlarınız yanlış olarak işaretlendi ve kaldırıldı."

Teşekkürler Maeve. "Teşekkürler, Bayan Clifton. Yakında orada olacağım."

Telefonu kapattım ve tekrar yola koyuldum, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Pinecone Heights tekrar oyundaydı.

Oraya vardığımda park ettim ve Armstrong'u binanın önünde volta atarken ve öfkeyle telefonuna dokunurken gördüm. Kolunun altında bir yığın kâğıt tutuyordu. Burun delikleri şişmişti.

Belki de avukatına içini döküyordu. Belki de Bayan Clifton'ı bombalamak için bir yol arıyordu. Ya da belki Maeve ile benim şehir merkezindeki Noel ağacının önünde öpüştüğümüz fotoğrafa rastlamıştır.

Fotoğrafı muhtemelen bu sabah paylaşmıştı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Armstrong başını bana doğru çevirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Benim işim."

Homurdandı. "Bunu sen yaptın, değil mi? Bayan Clifton'ı bana karşı kışkırttın."

"Hepsini kendi başına yaptın." Omuz silktim. "Kazanan kişiliğinden olmalı."

"Kapa çeneni. Sorumlusu sensin. Tıpkı evime zorla girdiğin gibi."

Elimi göğsümün üzerine koydum ve en inandırıcı şok ve endişe bakışımı takındım. "Biri seni soydu mu?"

"Hayır. *Kimse beni soymadı.*" Sözleşmeyi salladı, kâğıtları avucunun içinde buruşturdu. "Bana tam olarak ne olduğunu biliyorsun çünkü bunu sen yaptın."

Masum bir edayla, "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedim.

"*Yalancı.*"

"Kimse sizi soymadıysa, ama içeri girdiklerini söylüyorsanız, camınıza zarar verdiler mi...veya...."

Dişlerini birbirine kenetledi. "Akıl sağlığımdan başka hiçbir şeyi bozmadın, seni pislik-"

"Kimse içeri girmedi mi? Kafam karıştı. Az önce girdiklerini söyledin.

Hangisi?" "Kupalarımı kurcaladınız. Kimse kupalarım dokunamaz."

"Sana tam olarak nasıl bir şey yapmış olabileceğimi düşünüyorsun? İçeri zorla girmedim. Anahtarım yok." Anahtarlığımdaki hariç.

Volta atmayı bıraktı. Gözleri şişti. Kıpırmızı oldu.

Birçok karşılaşmamızda ilk kez bana fiziksel olarak saldırabileceğinden endişe ettim.

"Maeve'e , değil mi? Onu bana karşı kışkırttın," diye tersledi. "Bunu nasıl yaptın?"

Anahtar kelimesinden bahsetmemeliydim. Yine de Maeve hakkında bildiklerim hakkında zaten bir fikri olduğunu düşünmüştüm. Bu öpüşürken çekilmiş fotoğrafımızı görmediği anlamına mı geliyordu? Yani o paylaşmamış mıydı?

Utanç duyduğu için mi göndermedi? Yoksa gecemiz onun için görüldüğünden daha önemli olduğu için mi yayınlamadı?

"Biliyordum." Armstrong ayağını yere vurdu. "Her şeyi mahveden hep *sen oluyorsun*. Sana izin vermeyeceğim. O benim için çok önemli."

Onu hâlâ seviyor olmasını umursamamalıydım. Armstrong'un duyguları önemsizdi. Maeve kendisi için neyi ve kimi istediğini seçmişti. Yine de midem çalkalandı. "Onu sevdiğini göstermek için tuhaf bir yöntemin var."

"Onu *seviyor* musun?" Alay etti. "Maeve'in önemli olduğunu söyledim. O yararlı biri. Hayatım onsuz çok daha az kullanışlı."

Uygun mu?

bir ateş tutuştu ve tüm vücudum nefretle yanana kadar yayıldı.

Her gününü Oldbridge için yaptığım iyilikleri geri almak için çalışarak geçirdi. Bununla başa çıkabilirdim. Ama sonra Maeve'den hiçbir şey değilmiş gibi bahsetti. Bunu hazmedemedim.

Daha önce hiç bir adama yumruk atmamıştım ama burnunun çatırdadığını hissetmek ve hıçkırıklarını duymak istiyordum.

Sıkılı yumruklarımı kalçalarımın gömdüm. Keskin basınç, onu bir arada tuttuğum anlamına geliyordu.

"O daha iyisini hak ediyor," dedim.

"Kimin umurunda? Benim değil. O benim ve bu şekilde kalmasını sağlayacağım."

"Seni terk ettiğini duydum." Vücudum titredi -öfkeden mi yoksa onu tutmak için gereken çabadan mı, emin değildim.

"Yanlışı duymuşsun. Beni asla terk etmez. Kadınlar kolaydır. Tek yapmanız gereken onlara arada bir bir şeyler vermek ve onlarla evlenebileceğinizi ima etmektir, daha fazlasını beklmelerini sağlayacak ekmek kırıntıları."

"İğrençsin."

"Ve sen de beni kırabileceğini sandın. Kilitlerimi değiştirdim.

Yapabileceğin hiçbir şey yok-"

Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha, uzun ve yavaş. "Bu koku da ne?" Armstrong burnunu havaya kaldırdı.

"Bu... pis kokulu böcekler mi?" Kişniş olduğunu bildiğim için sordum.

"Kolonyam ekşimiş. Hâlâ kokuyu alabildiğine inanamıyorum... ugh!" Armstrong topuğunun üzerinde döndü ama sonra durdu ve bana döndü. "Maeve'den uzak dur. Ona çiçek alacağım. Ona sevdiği o iğrenç ayakkabılardan yeni bir çift alacağım. Hatta biliyor musun? Evlenme teklif bile edebilirim."

Sözleri göğsüme inen bir yumruk gibi çarptı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Kendimi sabitlemek için merdiven korkuluklarına uzandım.

Hissettiğim şok ve korku yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Armstrong kendini beğenmiş bir güvenle sırtıyordu. Darbeyi indirdiğini biliyordu. Kazandığını biliyordu, bu yüzden dönüp giderken bana ters ters baktı.

Ve içimi burkan keskin bir hastalıkla baş başa kaldım.

Maeve, Armstrong'un nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyordu. Ona ne yapacağını söylemeye ihtiyacı yoktu. Ama varlığının her zerresi ondan önce ona koşmak için can atıyordu.

Bu hissin yanlış anlaşılması mümkün değildi.

Birbirimizi tanımak için pek fırsatımız olmamıştı ama Maeve'den sadece hoşlanmıyordum. Ondan çok hoşlanıyordum, onu inciten adamı geri alma düşüncesine dayanamıyordum. Benden başka biriyle birlikte olması fikrine katlanamıyordum.

Bunun olasılığı fiziksel olarak acı veriyordu.

Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım; bir uyarı, bir yalvarış, ne olduğunu bilmiyordum.

Ondan gelen iki mesajı kaçırmıştım.

Maeve: KRALIÇE! Bayıldım

Keşke Freddie'nin bir tek boynuzlu atı olsaydı.

Onun sözlerini görmek kalbimi hafifletti. Zaman damgasına , ben arabadayken mesaj atmıştı. Umarım şu anda hâlâ müsaittir.

Bu çok mükemmel olurdu. Artık sana rastgele mesaj atmak için bir bahanem olmazdı.

Ekranımda yanıp sönen noktalar belirdiğinde MUTLU BİR ŞAŞKINLIK YAŞADIM.

Maeve: Sanırım oynayacak yeni bir oyun bulmamız gerekecek.

Bütün sabah seni düşündüm

Ben: Umarım hepsi iyi
cevlerdir

Maeve: Çoğunlukla kirli şeyler

Onu kaybetmekten duyduğum ENDİŞE, kış gökyüzünde soluduğum nefes gibi buharlaştı.

Ben: Biraz daha anlat

Sen. Ben. Çıplak Twister

Ben: Ne zaman ve nerede?

Bu gece olsa iyi olur. Benim yerime. Dün gecenin tekrarını istiyorum.

Maeve: Hayır bekle, ben... iki yerine üç orgazm istiyorum

Ben: Tamamdır. Başka ne var?

Maeve: Yarın işten izin alıp dört mü yapalım?

Dört tane mümkün mü?

Ben: Kesinlikle

Maeve: Şu an sertleştin mi?

Ben: Ben her zaman sertim

Maeve: Hahaha

Armstrong' ona ne söylediği ya da ona ne aldığı önemli değildi. Maeve'le aramızdaki bu şey gerçek, harika ve her şeydi.

Bir mesaj geldi. Bu seferki bir resimdi.

Maeve dolabın içinde dudağını dişlerinin arasına almış ve gömleğini kaldırmış bir şekilde duruyordu. Sütyeninin kupları mükemmel küçük göğüslerinin altına doğru çekilmişti.

Onları bana ilk kez gösteriyordu - pembe meme uçlarını ve kremi tenini. Mükemmeldi ve her birini ağızıma almak istiyordum. Şimdi.

Bu geceyi unut. Bana nerede olduğunu söyle, hemen geliyorum.

Maeve: Bu gece. Önce akşam yemeği için dışarı çıkmalıyız.

"Onun yerine seni yememe ne dersin?" yazdım, sonra sildim. Eğer yemek istiyorsa, yemeğe çıkmalı. Onu gerçek bir randevuya götürmeyi çok isterdim.

ya da Armstrong'un üzerimizdeki etkisi.

Sert olmak hakkında söylediklerim şaka değildi. Bayan Clifton'la konuşmak için içeri girmeden önce pantolonumu düzeltmek zorunda kaldım. Ve bütün gün o fotoğrafa ve değişik tokuşumuza bakıp durmakla savaşmak zorundaydım.

Benzin istasyonunda bana Maeve'i hatırlatan bir anahtarlık buldum ve onun için aldım. Sonra o gece doğruca Maeve'in dairesine gittim.

Kapıyı çaldım.

"Kapı açık," diye .

İçeri girdim ve etrafa bakındım. Evin düzeni benimkiyle aynıydı. Oturma odası sarının mutlu bir tonuna boyanmıştı. Kendisinin boyadığından şüphelenmişim. Gıcır gıcır ve yeni görünüyordu.

İki koltuk yere yakın duruyordu. Bacaksız sandalye şeklindeydiler ve birini dürttüğümde içlerinin köpük toparla dolu olduğunu fark ettim.

Bunlar gibi fasulye torbası sandalyeleri hiç görmemişim ve üniversiteden beri de görmemişim.

Ayrıca içinde bir kap atıştırmalık karışımı, iki bardak altlığı ve bir video oyunu kumandası bulunan küçük bir masa vardı.

Maeve yatak odalarından birinden, "Atari salonunda yakalandım, bu yüzden beklediğimden biraz geç kalıyorum," diye seslendi. "Ayrıca, hiç elbisem yok ve yetişkinlerle çıkma olayını da... hiç yapmadım."

Yirmi dokuz yaşındaysa ve Armstrong'la beş yıldır çıkıyorsa, bu onunla tanıştığında yirmi dört yaşında olduğu anlamına geliyordu. "Peki ya Armstrong'dan öncesi?"

"Hayır. Yani, etrafta dolaştım, kısa süreli şeyler yaptım ama kimse takılmadı. Ben de etkilemek istediğim ya da gerçekten kalıcı olmasını istediğim hiç kimseye gitmedim. Peki ya sen?"

"Benzer."

Beklerken pufta oturmayı düşündüm ama sonra zarifçe kalkmanın bir yolu yoktu. Yerde tek başına yuvarlanmak hiç seksi değildi.

"Bana bundan daha fazlasını ver," dedi.

"İlgimi birini bulmayalı bir yıl oldu." "İlginç. Bu arada kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı."

"Benden daha genç."

"Bu bir sorun mu?"

"Pek sayılmaz." Odalardan birinden başını uzattı. "Ne yaptığım ya da ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Endişe kaşlarının arasındaki küçük bir çizgiyi kırıştırdı.

Birkaç uzun adımda ona ulaştım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Ona dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Gayet iyi gidiyorsun."

"Ama yemeğe çıkarsak ve *sen kendin* gibi görünürsen, ben de gibi görünürüm..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen *yeni* James Bond'a benziyorsun, ben de *Simpsonlar*'daki Milhouse'um."

Buraya gelmeden önce iş kıyafetimi değiştirmeliydim. Sabırsız davrandım.

"Sen mükemmelsin Maeve. Tam olarak olduğun gibisin." Elimi omzundan aşağı kaydurdım ve elini tuttum. Sonra onu nazikçe kapıdan dışarı çıkardım.

Kot etek ve Donkey Kong tişörtü giymişti. Onu tepeden tırnağa süzerken bana garip bir gülümseme verdi. Buzlu çay spor ayakkabılarını giyyordu. Armstrong ona da benzer ayakkabılar mı vermeyi planlıyordu? Bu çifti ona o mu vermişti?

Bu düşünceyi yuttum ya da en azından denedim. Boğazıma takıldı. "Sana bir şey söylemeliyim. Biriyle karşılaştım-"

Bir elini kaldırdı. "Biliyorum. Bir sürü mesaj bırakıyor. Bradford hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yani bu geceki randevu ona neyi kaçırdığını göstermek için fotoğraf çektiirmek için değil mi?" Başını iki yana salladı. "Bu benim neyi kaçırdığımla ilgili."

Elation kabarcıklı içinde benim göğüs gibi şampanya.
Bu kadın sarhoş ediciydi.

"İşte." Benzin istasyonundan aldığım anahtarlığı çıkardım; piksel sanatı tarzında bir kirpi balığı.

Aldı ve şöyle baktı. Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdı.

"Bunu buldum ve seni düşündüm. Önemli bir şey değil ama beğendin mi?"

"Pikselli dikenlerden oluşan büyük bir topu kim sevmez ki? Bu mükemmel. Teşekkür ederim.

sen."

Sonra beni öptü.

Neşe damarlarımda dalgalanıyordu. Onu kaldırdım ve duvara bastırdım, ona her yerde aynı anda tapabilmeyi diledim, ama ağzından başladım.

Bacaklarını belime doladı. Kalçalarımla onu yerinde sabitledim ve gür, çıplak uyluklarına sıkıca tutundum. Vücudu yumuşak, kalbi nazik ve güçlüydü.

Geçtiğimiz haftalar boyunca tutunduğum endişeleri öpüp uzaklaştırdı. Sanki ben onun her şeyiymişim ve bu dairenin ötesindeki dünya yokmuş gibi öptü beni.

Ona Oldbridge'i kurtarmaktan daha çok ihtiyacım vardı. Ona oksijenden daha çok ihtiyacım vardı.

Parmakları saçlarımda, omuzlarımda gezindi. Ceketimi, gömleğimi, kravatımı ve her türlü savunmamı çıkardı.

Bir elimi kalçalarının arasına kaydurdum ve bir parmağımı külotunda aşağı yukarı gezdirdim.

"*Elliot.*" Bu bir yalvarıştı.

Ellerini göğsümde hissetmeyi sevdiğim kadar, ismimin dudaklarında çıkardığı sesi de seviyordum. Onun muhtaç iniltilerini sevdim. Bana doğru eğilmesini ve tam olarak istediği yere dokunduğumda ne yaptığını unutmasını sevdim.

Başını duvara yasladı.

"Bu hızla gidersek, kapıdan çıkana kadar o şirin randevu kıyafetini mahvedeceğiz." Islak kumaşın üzerinden klitorisini okşamaya devam ettim.

"Yemeği unut." Gözlerini kırpıştırarak kapattı ve eliyle işaret etti. "Yatak."

Yönergesini takip ettim ve onu yatak odasına götürüp yatırdım. Ben onu izlerken aceleyle tamamen soyundu.

"İşte, Donkey Kong güvende." Göğsünde ve yanaklarında çiçek açan bir kızarıklıkla bana gülümsedi. "Sen de çıplak olmalısın."

Buna mecbur kaldım ve çıplak vücudunun her santimini gözlerimle yutarken ayıklanacak ne kaldıysa ayıkladım.

"Sen ," dedim ona.

Yumuşak ve tatlı bir kahkaha attı, sonra omuzlarımdan tutup beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Tekrar öpüştük, daha derin ve daha uzun, vücutlarımız birbirine yaklaşıyordu.

Bacaklarını benimkilere doladı. Ellerimi sırtında gezdirerek onu kendime çektim. Vücutlarımızın yüzeyi ne kadar temas ederse etsin, asla yeterli olmayacaktı.

Kalbi benimkine karşı sert ve hızlı atıyordu.

Onun içinde olmak için can ama acele etmemem, önce teninin her santimini tatmam gerekiyordu, ben de öyle yaptım.

Ben göğüslerine taparken kıvranıyordu. Göbek deliğini öptüğümde kıkırdadı. Ben amını yalarken inledi.

Onu tatmak bir ayrıcalıktı, benim yeni tatlı bağımlılığımı. Onu daha yakına çektim, kalçalarını açarak içimi doldurmasını sağladım. Dilimin her darbesi onun muhtaç nefeslerini coşturuyor ve onu daha da benim olarak işaretliyordu.

Çarşafı kavrıyana, adımı haykırana ve dilimin üzerinde nabız atana kadar onu yaladım. Ve sonra erimesini izlerken onu biraz daha yaladım.

Vücudu sakinleştiğinde, kalçalarının arasından yukarı tırmandım. "Bu bir."

Kollarımı kullanarak kendimi onun üzerinde tuttum ve yüzündeki doygun ifadenin tüm etkisini görebildim. Maeve bu haliyle daha da muhteşemdi, ifadesi yumuşak ve rahattı.

"Bir mi?" diye sordu nefes nefese bir fısıltıyla. "Sanırım üç orgazm istemiştin."

Kıkırdadı ve kızardı. Eğlenceli sesini ve utangaçlığını görmek hoşuma gitmişti. Bu kadında sevmediğim tek bir şey bile yoktu.

"Akşam yemeği için dışarı çıkmak istediğimi sanmıyorum. Bu yataktan ayrılmak istediğimi hiç sanmıyorum."

Daha önce hiç bu kadar tatmin edici bir şey duymamıştım. "Burada yaşayacağız. Bu mükemmel bir plan."

Aramıza, zonklayan aletimin hâlâ onaylanmayı beklediği yere baktı. Sonra yine utangaç bir gülümsemeyle beni avucunun içine aldı. "Henüz tam olarak mükemmel değil."

Eli beni sararken o kadar iyi hissettirdi ki neredeyse bayılacaktım.

Boştaki elini komodine uzattı ve bir prezervatif aldı. Boynuma geçirirken ben de boynunu öptüm.

Ayak bileklerini sırtımın arkasına sararak ucumu girişine doğru çekti. "Çok uzun zaman oldu... bana nazik davranmaya başla."

"Söz veriyorum." Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum ve hafifçe içine bastırdım. Sıcak ve rahattı ve her şeyden öte, gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu. Bunun inanamıyordum, yüz binlerce insanın yaşadığı bir şehirde onu bulan kişi ben olacaktım, o da beni seçecekti. güvenin ve bu şekilde bağlantı kurun.

Dikkatli, yavaş, canını acıtacak kadar yavaş, bana uyum sağlamak için esnemesini izledim. Nefes nefese kaldı. "Çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle." İpek gibi, neşe gibi, bir rüya gibi.

Beni daha derine çekti.

O kadar iyiydi ki, ne kadar bilmiyordum. Sonsuza kadar istedim. "Şimdi mükemmel oldu," dedi.

Birlikte hareket ettik, birbirimizi daha yakına çektik, asla doyamadık. Beni ne kadar uzun süre isterse istesin, bu hiç yeterli olacak mıydı?

"Evet." Parmaklarını sırtıma doğru bükte. "Daha fazla." Daha derine, daha sert ittim, ona her şeyimi verdim.

Nefes nefese kaldı ve beni kendine doğru çekti. Göğüslerinin göğsümde zıplamasını çok seviyordum. Sanki onun can simidiymişim gibi bana tutunmasını seviyordum, çünkü o da benim can simidimdi.

"Lütfen," diye inledi.

Benimle kal.

Adımı haykırdı ve sıktı. Kasları sıkılaşıp nabız gibi atarken ağzı açık kaldı. Ağızlarımız birbirine çarptı. Elimden geldiğince uzun süre dayandım, kendi kurtuluşumu bulmadan önce onu tatmin ettiğimi görmem gerekiyordu. İkimizi de bir kar fırtınası gibi saran bir dorukta beni de kendisiyle birlikte çekti.

Kollarım ağırlığının altında titriyordu. Kalbim göğsümde defalarca onun adını haykırdı. Gözlerini kapattı ve nefesini tuttu.

Ve onun ikinci kez çözülüşünü izlerken, daha önce yanıldığımı fark ettim. Maeve'e karşı hissettiklerim için yeterince büyük bir kelime değildi.

Ona söylemek için çok erkendi. Ama düğünle şu an arasında bir yerde Maeve Katz'a aşık olmuştum.

Yatağa yan yana yerleştik, dünyalarımız sarsıldı ve serin hava sıcak, çıplak tenimizi ısırdı.

"Artık eminim. Akşam yemeğine çıkmak istemiyorum," dedi Maeve.

"Sana üç numaralı doruk noktasını yaşatabilmem için birkaç dakikaya ihtiyacım olacak."

Kıkırdadı. "Birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacım olacak. Belki önce pizza yer ve biraz *Gnarled Auto oynarız*. Bütün gece bizim, değil mi?"

"Ve yarın da."

Maeve'le böyle yirmi dört saat geçirmek yeterli değildi.

Hiçbir zaman yeterli olmazdı.

Onu hep istedim.

TEN

MAEVE

"Ben karşılıksız oynamam." Kazandığım tüm dijital parayı sanal yeşil masaya geri attım. "Gerçek bir rekabete karşı olmadıkça."

"Ne kadar ," dedi eziklerden biri kuru bir alaycılıkla. "Artık sıkıldım. Bir dahaki sefere görüşürüz."

"Hayır, teşekkürler," dedi diğer eziklerden biri.

Sanal gerçeklik başlığını çıkardım, kapattım ve tezgâhın altına koydum. Sonra fasulye torbası sandalyeme çöktüm ve bayat atari salonu havasını derin bir nefesle içime çektim. Ah, hayat güzeldi.

Bütün sabah beynimde erik şekeri gibi dans eden sıcak duygularla dolaştım. Bu Elliot Etkisi'ydi.

Bütün bir geceyi birbirimize sarılarak geçirmiştik, sonra dünün . Beni Noel arifesinde Noel Baba'dan daha yükseğe uçuran sadece akıllara durgunluk veren seks değildi. Pizzaydı, oyundu ve konuşmaktı da.

Oyuncu erkekler, bir kadın bulana kadar hep hobilerini paylaşan bir kadın istediklerini düşünürlerdi. En sevdiği birinci şahıs nişancı oyununda ona şaplak attığında soğuk, mesafeli ve küskün oluyordu. Gerçekte istedikleri şeyin kirpiklerini kırıştıracak, vasat performansına bayılacak ve onu hakkında hiçbir şey bilmediği bir hobide başarısız olmaya ittikten sonra ona yaltaklanacak bir kadın olduğundan oldukça eminim.

Bir de tüm kadınların asla kendi başlarına, bağımsız insanlar olmaması gerektiğini düşünen oyuncu olmayan erkekler vardı. Kadınların giymesi gerektiğini düşünüyorlardı.

hem onların seks kedisi hem de taşıyıcı anneleri ol.

Dünyada muhtemelen bu iki kuralın bir avuç istisnası vardı. Ama Elliot Barlow'a kadar hiçbiriyle tanışmamıştım, kendi liginde bir adamdı.

Dün gece, ikimiz de günlük işlerimizi bitirdikten sonra bu akşam tekrar buluşma planlarıyla ayrılmıştık. Sabırsızlanıyordum.

Ona bir mesaj göndermenin zamanı bile gelmiş olabilir. Kapı açıldı.

Otto kendini arka ofise kilitlemişti, yani o değildi. Kimin burada olduğunu görmek için yukarı baktım.

Riley her zamanki gülümsemesi ve her zamanki oyun arkadaşı Bruce olmadan oyun salonuna girdi. Hafta içi bir sabah olduğu ve on yaşındaki çocuklar okul saatlerinde okula ait oldukları için onu gördüğüme şaşırmıştım. Makineleri tararken kızıl saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Hey, Riley."

Hiddetli gözleri benimkilerle buluştuğunda sulanmaya başladılar.

Olamaz. Ona ulaşmak için masanın etrafında döndüm. "Maeve. Merhaba. Burada olmanı umuyordum." "Ben her zaman buradayım."

Lütfen ağlama.

"Kış tatilindeyiz. Annem işte. Kardeşim çok kötü. Eğer onunla bir dakika daha evde kalmak zorunda kalırsam..." Gözleri iki dev yüzme havuzuna dönüştü.

"Burada her zaman hoş karşılanırsın. Langırt oynamak ister misin?" Burnunu çekti. "Hiç para getirmedi."

Omuz silktilim. "Ben ısmarlıyorum." Küçük bir tebessüm etti.

"Öncelikle, anneni arayıp güvende olduğunu bildiğinden emin olmamız gerekiyor mu?"

"Ona mesaj attım. Burada olduğumu biliyor."

"Güzel. Şimdi sana minik futbol maçında şaplak atacağım."

Güldü. İkimiz de minik futbolda berbat olduğumu biliyorduk. Muhtemelen video oyunlarından daha büyük hareketler gerektirdiği için benim tek oyun zayıflığımdı. Bu da onu daha çok atletik bir spor haline getiriyordu ki bu da benim uzmanlık alanım değildi.

Ama Riley'nindi.

Küçük topu kurdum ve langırt masasına yerleştik, düğmeleri çevirip topu küçük sahanın etrafında döndürdük. Riley topa vurana kadar bekledim.

konuşmaya başlamadan önce benim sıfırıma onun ilk üç puanını attı.

"Bruce ne yapıyor? Okula gitmek zorunda mı?"

"Kimse tatilde okula gitmek zorunda değil." Riley bir sayı daha attı.

"Bruce bile mi?"

Güldü. "Tabii ki. Yine de kardeşimin gitmesini isterdim."

"Bunu duydum. Eskiden her okul tatilinde kız kardeşim Cara ile uğraşmak zorunda kalırdım."

"Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Evet, o daha genç. Kardeşin daha büyük, değil

mi?" "Evet. On üç yaşında."

"Genç erkekler berbattır."

"Evet. Kız olduğum için video oyunları oynamamam gerektiğini söylüyor." Gözlerinde kırılganlıkla bana baktı.

Bana küçük bir Maeve gibi baktı, onun yaşındayken aynı atari salonuna geldiğim doğrulamaya ihtiyaç duyuyordu. Arkamı kollayan Otto'ydu. Ne olursa olsun kendim olabileceğimi hissettiren yer burasıydı.

"Kızlar erkeklerin yapabildiği her şeyi yapabilir. İstedğin her şeyi sevebilirsin Riley. Kimseye kanıtlaman gereken bir şey yok. Yer kapla. Özür dileme. Sen harika bir insansın."

"Teşekkürler." Beşinci puanını aldı ve bana gülümsedi. "Sen en iyisisin Maeve."

"Langırtta değil."

"Hayır," dedi Riley, "langırtta değil." "Sen de harikasın."

"Biliyorum." Bana gülümsedi.

Riley, bu atari salonunun bu kadar önemli olmasının nedeniydi, gelecek neslin hayattan kaçabilmesi ve onları oldukları gibi destekleyen bir topluluğa sahip olabilmeleri için burayı canlı tutmam ve devam ettirmem gerekiyordu.

Burayı kurtarmama yardım etmesi için Elliot'la daha önce konuşmadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Elbette bunu sadece birkaç gün ertelemiştim ama hiç ertelememeliydim. O benim yanımdaydı. Ona güvenebilirdim. Atari salonunu birlikte kurtaracaktık.

Riley gittikten sonra dışarı çıktım ve Otto ile kendim için Hint yemeği aldım. Oraya olaysız bir yürüyüşle gittim ve olaysız bir şekilde geri döndüm.

Yine de kapıya uzandığımda omurgamda bir ürperti hissettim. Doğrusu, dışarı adım attığımdan beri tir tir titrememiş olmam şaşırtıcıydı. Belki de bu sıcak Elliot düşünceleri gerçek fiziksel sıcaklık sağlıyordu. Hah. Tuhaf.

"Maeve."

Ve titremenin soğukla hiçbir ilgisi yoktu. Bradford'un sesini duyunca tüm vücudum gerildi.

Onu duymuyormuş gibi yaparsam gider mi? Hayır, beni içeri kadar takip ederdi ve ondan kurtulmak daha da zor olurdu.

Döndüm. Elinde hediye paketi yapılmış bir kutu vardı ve kaldırımda, üç adım ötemde duruyordu. Herhangi bir mesafe rahatlık için çok yakın hissettirirdi, bu yüzden bana ve dünyanın geri kalanına bir iyilik yapmalı ve tamamen farklı bir gerçekliğe geçmeliydi.

Belki de herkesin öfkeli bir popo olduğu alternatif bir evren vardı - kafa yok, vücut yok, sadece bacakları olan bir popo. Bradford tam da oraya uyardı.

Sinirlerime hakim olup kollarımı kavuşturdum ve elimdeki paket servisi çantasını rahatsız edici bir şekilde yanıma yasladım. "*Seni bir daha asla görmek istemiyorum* cümlesinin neresini anlamadın?"

"Öyle demek istemedin." Bir adım daha yaklaştı ve reklam panosundaki gülümsemesini takındı.

"Ciddiydim. yüzden söyledim."

"Sana bir hediye getirdim." Hediyesini uzattı, ayakkabı kutusu büyüklüğünde, çiçekli yeşil kâğıtlı ve üstünde altın bir fiyonk olan bir paket.

Ayakkabılardı.

Ayakkabıları sevdim mi? Kesinlikle, özellikle de koleksiyoncu işbirliği spor ayakkabılarını.

Bradford benim hakkımda bunu biliyordu. Birlikte geçirdiğimiz beş yıldan sonra benim hakkımda öğrenme zahmetine katlandığı tek şey buydu - tostumu nasıl yediğim dışında - ve bu çok açıktı. Sokakta yanımdan geçen herkes ayakkabılara karşı bir ilgim olduğunu görebilirdi.

Günahları o kadar yığılmıştı ki, dağ gibiydiler.

Doğum günümü ve yıldönümümüzü birçok kez unutmuştu. Beni defalarca gazladı. Beni aldattı ve üvey kardeşimin düğününe başka bir kadın getirdi. En sevdiği renk *boz* kahverengiydi.

Ondan nefret etmemin nedeni bir dağ değildi. Onlar lanet bir volkandı.

Kutunun içinde bir çift imzalı Michael Jordan ayıcıklı spor ayakkabısı olması önemli değildi. Ondan gelen hiçbir şeyi istemedim.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

"Buna bayılacaksın." Kutunun köşesini göğsüme sapladı. "Sadece al."

"Neyin var senin?" Ellerimi havaya savurdum ve bu sırada hem hediye kutusunu benden uzağa fırlattım hem de elinden düşürdüm. Yere ve eski kirli kar yığınının içine düştü.

Neyse ki, Hint yemeği biraz olsa da hala iyiydi.

Bradford'un alnının ortasından bir yumru çıktı. Küçük tepe, orada nabızı atan bir kan damarının dolambaçlı bir dağ silsilesine yayıldı.

Belki onlar da volkanikti.

Boynundaki tendonlar gerildi. Kırmızı bir dalga boynundan yukarı, yanaklarına ve nabızı atan Appalachian patikasına doğru aktı.

"Neyim var benim?" Dudaklarından bir damla tükürük uçtu ve omzuma düştü. "Neyin var *senin*?"

Davranışma şaşırmakta haksız değildi. Her zaman hediyelerini kabul etmiş ve korkunç davranışları için gerçekten üzgün olduğuna inanıyormuş gibi davranmıştım. Kendime işlediği suçun o kadar da önemli olmadığını söyledim.

Çünkü o hiç bu kadar önemli olmamıştı.

Ona ne kadar uzun süre katlandığımı düşününce kendimi vahşi hissediyordum. Gerçekten acınasıydı.

Beni ilgisizliğimden kurtarmak için onun hile yaptığını görmem gerekti. Bu benim momentumumu başlatan itici güçtü. Elliot'la intikam oyunu oynamak beni daha da ileriye götürdü. Büyümüştüm. Daha güçlüydüm. Asla geri dönmeyecektim.

Paltomun üzerindeki köpüklü tükürük topağına baktım. Onu üreten kaynayan yaratığa baktım. Sonra yapabileceğim tek şeyi yaptım, güldüm.

"Bana mı *güliyorsun*?" Bradford'un çenesi düştü. Zonklayan damar daha da uzamış, kaşından saç çizgisine doğru kıvrılmıştı. "Kes şunu. Hemen kes şunu."

Artık başladığıma göre, istesem bile durabileceğimden emin değildim. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, özellikle istemiyordum.

"Hepsi *onun* suçu. Bunu sana Barlowe yaptı. Seni bana karşı kışkırttı."

Elliot'la Noel ağacının önünde yaptığımız öpüşme seansının fotoğrafını hiç yayınlamadım. Paylaşmazdım. Özel bir andı ve bunu bir araç olarak kullanmazdım. Yine de, Elliot ve Bradford'un çekışmeli ilişkisi göz önüne alındığında, Bradford'un onu suçlaması mantıklıydı.

"Elliot bana hiçbir şey yapmadı." İstemediğim ve zevk almadığım hiçbir şey.

"Bu onun hatası. Sen benimsin ve o bana ait olan her şeyi çalmak istiyor. Kendini rahat bırakamayacak kadar deli bir köpeğe benziyor."

Bradford'un aramızda yaşananlarda kendi hatasını görmezden geleceğine inanamıyordum. Kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. "Ben. Değilim. Senin değilim."

Bradford ellerini saçlarında gezdirirken, mükemmel bir şekilde köpürtülmüş dalgalar dimdik duruyordu. "Ona güvenemezsiniz. Kimse ona güvenmemeli. İstedğini elde etmek için her şeyi yapar. Her şeyi söyler."

Bu doğru değildi. Elliot öyle biri değildi.

"Eminim sana para için yatırım yapmadığını söylemiştir."

Çünkü öyle değildi. Elliot insanlara yardım etmek istiyordu.

"Ama eleştirileri gördünüz. Onları sen indirdin. Sen yapmış olmalısın."

Evet, onları görmüştüm. Ama onlar Bradford'un Elliot'ın işine girmesi için para ödediği sahte eleştirilerdi. Elliot böyle söylemişti ve ben de ona inanmıştım.

"O da benim gibi. Ama hedeflerine ulaşmak için zarar vermesi gereken insanları daha az önemsiyor."

Elliot iyi bir insandı ve Bradford'a hiç benzemiyordu. Aynı işi seçmeleri dışında.

Bradford omurgasını dikleştirdi, aniden gölgelerden yükselen bir canavar gibi iki ayak daha uzun göründü. Nabız gibi atan damarı hâlâ benimle alay ediyordu ama şimdi beni en çok korkutan gülümsemesiydi.

Eğer kuduz köpek olan biri varsa, o da Bradford'du.

Sanki söylediğim bir şeye takılmış ... hayır, yaptığım bir şeye mi?

Ciğerlerim göğsümde sıkıştı.

Belki de hissettiğim belirsizliği o da hissedebiliyordu. Ben kırılsana kadar kemireceği açık bir yara gibi kokusunu alabiliyordu.

"Pantolonuna girmek için sana söylediği her şey yalan," dedi. "Tatianna'yı becerdiğini biliyor musun?"

Pek çok fotoğrafta birlikteydiler. Bradford'un dişlerinin derine indiğini hissedebiliyordum. Söylediği hiçbir şeye inanamayacağımı biliyordum. Ama yine de acıtiyordu.

Gözleri sevinçle parlıyordu. "Yıllardır birbirlerinin peşindeler. Adam kıza aşık ama kız onu kabul etmiyor. Adam böyle bir pislikken neden alsın ki?"

Bu doğru değildi. Bunların hiçbiri doğru değildi.

"Tatianna paradan geliyor. Sadece değerli insanlar paradan gelir, tabii ki benim gibi."

Ben paradan gelmedim.

"Elinde avucunda ne varsa harcıyor, her seferinde bir zavallıyı dolandırıyor. Yatırım yapmak için ihtiyaç duyduğu serveti bu şekilde büyütüyor."

"Senin gibi." Aman Tanrım... Yanılıyor muydum? İkisi arasındaki benzerliklere dikkat etmemi söyleyen küçük sesi görmezden geliyordum. Eğer Elliot söylediği gibi mütevazı bir aileden geliyorsa, parası nereden geliyordu?

"Hayır, hayır. Ben bir iş yürütüyorum, dolandırıcılık değil. Senin küçük oyun dükkanını da satın aldığını biliyorsun, değil mi?"

Atari salonu mu?

Tuğladan bir duvar göğsümü ezdi, ağır ve inatçı. Düşüncelerim sarmal oldu.

"O yaşlı adamı bunun tek şansı olduğuna inandırmak için kandırmak." Bradford dilini şaklattı ve başını salladı. "Saf manipülasyon."

Nefes alamıyordum.

Ciğerlerim genişlemiyordu.

Görüş alanımın karanlık kenarından bir hareket bulanıklığı yakaladım-Bradford.

Öne doğru hamle yaptı, kolunu sırtıma doladı ve iğrenç ağzını yüzüme dayadı. Tadı kül ve pişmanlık gibiydi.

Çıldırılmış, çaresiz ve iğrenç hissediyordu.

Bir ışık parlamasıyla kör olduğuma yemin edebilirdim ama muhtemelen bu sadece bir tiksinti yumruğuydu.

Vücudumdaki her sinir ortak bir alarm çığlığı attı. Dirseğim geri çekildi ve tatmin edici bir çıtırtıyla burnuna yumruk attım.

Kapı uçarak açıldı ve Otto oradaydı. Tüfeğini pompaladı. Bradford tökezleyerek geri çekildi.

Burnu kanıyordu.

Gözleri vahşiydi.

Hala nefes

alamıyordum. Kırıldım.

ELEVEN

ELLIOT

"asızım." Bayan Clifton sigarasını yüzüme doğru üfledi. "Yorulдум. Bu saçmalıklarla daha fazla uğraşmak istemiyorum. Bu yüzden imzalıyorum."

Öğürmemeye çalıştım ve gülümsemeye zorladım.

". " "Ve oyun alanı. Onu da sevdim."

Başımı salladım ve nefes almamaya çalıştım. "Harika."

"Yine de bana çikolata kaplı kraker getirmeni bekliyorum, anladın mı?"

"Tabii ki."

Sonunda evrakları imzaladı ve beni Pinecone Heights'ın resmi yatırımcısı yaptı.

Yapılması gereken pek çok iş vardı - yeni HVAC, yeni çatı, binanın batı tarafındaki çatlak tuğlaların onarımı. Ama yapmak istediğim ilk şey iyi haberimi Maeve ile paylaşmaktı.

Elbette, atari salonundaki mesaisi bittikten sonra akşam yemeği için buluştuğumuzda onu görebilecektim ama o kadar beklemek istemiyordum. Bayan Clifton'dan ayrılıp Bronco'ma biner binmez Freddie Mercury'nin kesip tek boynuzlu atın yanına koyabileceğim mükemmel bir resmini aradım.

Bir mesaj geldi.

Maeve olmalıydı. Heyecanla mesajlarıma baktım. Mesaj

Maeve'den değildi.

Armstrong'dan bir fotoğraftı.

Maeve'in ağzında.

Sanki ruhum bedenimden sökülüp alınmış gibi göğsüme bir boşluk yayıldı. Öpüşmüşlerdi.

Rasyonelleştirmeye çalıştım. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Tarihleri vardı, bu yüzden eski bir fotoğraf olabilirdi. Eski olmak zorundaydı.

Ya öyle değilse?

Birlikte bir geçmişleri vardı. İntikam almakta tereddüt etmiş, ona gerçek bir zarar vermek istememişti çünkü içten içe onu unutamamıştı.

Armstrong: Hediyesini seviyor.

Tabii ki ayakkabıları sevdi. Ama düşünmüştüm ki...ummuştum....

duygularının benimkiler kadar yoğun olmasını beklemiyordum ama aramızdaki bağın ne kadar özel olduğunu bilmesi gerektiğini düşündüm. Her şey tek taraflı olamazdı.

Beni hep sevdi, hep sevecek.

YALAN SÖYLÜYORDU. Bronco'da yeterince hava yoktu. Kış havasının göğsümdeki gerginliği ve beynimde dolaşan endişeleri hafifleteceği umuduyla camı açtım.

Gözlerimi kapattım ve ciğerlerimi keskin soğukla doldurdum.

Armstrong: Evleniyoruz.

EVLENDİN Mİ?

Kelimenin yoğunluğu göğsümdeki nefesi kesti.

Bana evlenme teklif edebileceğini söylemişti. Ama evet demesine imkan yoktu.

Ya yaptıysa?

Evlilik sonsuza kadardı. Bu şansımı kaybettiğim anlamına geliyordu. İçimde acı veren bir düğüm oluştu.

Telefonumu kapattım ve kuru bir nefes aldım.

Yolun bir yerinde Maeve'e aşık olmuşum.

gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. Aptallık ettim. Bu acı bedeldi.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, hasta ve felçliydim. Sonunda kendimi eve gitmeye zorladım ve orada kanepeye kıvrılıp fotoğrafa baktım.

Armstrong'un yalan söylediğini ve fotoğrafın Maeve'le tanışmadan öncesine ait olduğunu kanıtlayabilecek bir tür zaman damgası gibi ipuçları bulmak için fotoğrafı inceledim.

Sonra cebinden sarkan kirpi balığı anahtarlığını fark ettim. Ona verdiğim anahtarlık.

Dünya etrafımda çöktü, parçaları ben tamamen dümdüz olana kadar ezildi.

Daha iyi bilmeliydim. Kendime bu işe bulaşmamamı, kalbimi tehlikeye atmamamı söylemişim ama sonra bunun olabileceğini bile bile yine de yapmışım.

Maeve'in mesaisi bittikten sonra mesaj atmasını bekledim. Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırarak ve tüm bunları unutturacak bir açıklamayla kapıma gelmesini bekledim.

Photoshop

mu?

YAPAY

ZEKA MI?

Büyülü kötü Noel elfleri mi?

Ama Maeve hiç gelmedi. Hiç mesaj atmadı.

Buluşmak için planladığımız zaman geldi ve tek kelime etmeden geçti. Maeve Armstrong'u seçti. Beni değil.

Her şey bitmişti. Biz .

Birlikte geçirdiğimiz zamandan pişmanlık duyamazdım, şimdi bunu kaybetmek beni incitse bile. Hiç yaşanmamış olmasını dileyemeyeceğim kadar güzel bir şeydi.

Ama ben de onu aramazdım.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Üniversite arkadaş grubu sohbetini açtım.

Kafayı bulmak için bir bahaneye ihtiyacım var. Katılarak bunu daha az acınası hale getirmek isteyen var mı?

Tatianna: EVET

Rachel: Biz de varız

İyi misin, E?

Ben: Hayır. Ama birkaç turdan sonra

BİR YALANDI. Ama bir umut yalanıydı. Bir şey acımı dindirmeme yardım etmeliydi.

Çıkarken posta kutularının yanında Ruby ile karşılaştım. Onu İntikam Kulübü toplantısından beri görmemiştim.

Bana doğru başını salladı. "Selam."

"Selam. İşteki rakibini ezdin mi?" "Hiç sorma." Kutusunu çarparak kapattı. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Teşekkürler. Sorun değil. Biraz karışık. İntikamın nasıl gidiyor? Bir suç ortağın olduğu için hepimiz arasında en iyi şansa sahip olan sensin."

Artık bir ortağım yoktu. Entrikalar sürdüğü sürece eğlenceliydi. Pinecone Heights'ta her şey yolunda gitmişti. Ama Maeve'i kaybettiğimden beri olumlu hissetmek zordu. "Karmaşık."

Ruby cevap olarak ciddi bir şekilde başını salladı. "Umarım sonunda işinize yarar."

"Umarım senin için de aynısı olur."

Oradan ayrıldıktan sonra T ve Rachel ile düzenli olarak gittiğimiz barda buluştuk. Amir yanında Todd adında bir arkadaşını getirmişti. Todd'la daha önce tanışmamıştım ama belli ki T'ye tuzak kurmak için buradaydı.

Ben içtim. Onlar içti. Rachel ve T fotoğraf çektiler.

Todd ve T sıkı flört ettiler. Yeni evliler bizi yeni evli olmanın sevinciyle eğlendirdiler ve dürüst olmak gerekirse, tüm bu sevgi dolu pozitiflik gerçekten benim kıyamet ruh halimle çatışıyordu.

Başarısız bir gece geçirdiğimi söyleyip kaçmadan önce kendime bir bira daha içmem gerektiğini söyledim. Keşke şu anda evde olsaydım, Maeve ile yatağa kıvrılsaydım.

"Neden somurttuğunu paylaşmak ister misin?"

T sordu. "Todd nerede?"

"Banyo."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet. Ama bir dakikalığına arkadaşın olmama izin ver ve uzun zamandır böyle bir şey yapmak istemediğin halde neden kafayı bulmak istediğine odaklan. Sorun nedir?"

"Mücevherleri seviyorsun."

Kaşlarını çattı. "Evet...."

"Gelmiş geçmiş en parlak, en güzel değerli taşı hayal edin."

"İncileri severim."

"Tamam, demek sıkıcı ve sıkıcı hayatına devam ediyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Alınma niyetin yok mu?"

"Bana katlan. Bu gerçekten seninle ilgili değil."

"Belli ki."

"Mavinin içinden, en çarpıcı inciye rastlarsınız." "Altın Güney Denizi İncisi küpeler."

"Elbette. Ona uzanmaya direnmek istiyorsun, çünkü gerçek olamayacak kadar iyi."

"Ah, hayır. Onu hemen kapar, cebime saklar ve kaçarken sıkıca tutardım. Bulanın elinde kalır, ahmaklar."

Gülümsedim, çünkü elbette . Rachel bir fotoğraf daha çekti.

"Tamam, kendini daha iyi kontrol ediyormuş gibi davran." T dudaklarını büktü.

"Ve kaçınılmaz olarak inci küpeleri tutmayı denediğinizde, düşündüğünüzden daha da muhteşemler. İçsel nitelikleri -parlaklık ya da her neyse-"

Yüzünü buruşturdu ama beni düzeltmedi.

"-o kadar mükemmel olduklarına ve her zaman sizinle birlikte olmayı amaçladıklarına inanmanızı sağlar. Ama onları kaybeden kişinin sizi yakalamasının meselesi olduğu korkusuyla yaşarsınız."

", bu kadar yeter. Bu açıkça bir kadınla ilgili ve bir kadını tanımlamak için kullanılan mülkiyet metaforundan hoşlanmıyorum."

Ben de sevmedim. Maeve bir inci değildi. Kimse ona sahip değildi.

Buna uyan bir metafor yoktu. Şişelenmiş bir güneş ışığı ya da gökkuşağının insandaki karşılığı değildi. Eğlenceli ve kin doluydu. Tutkuluydu, mükemmeldi ve gitmişti.

Uzun bir nefes verdim ve koltuğumda gevşedim. "Kim o?" T sordu.

"Maeve Katz."

"Oh." Kaşları havaya kalktı.

"Evet."

"Ve sen düşünüyorsun... bekle. Bradford Armstrong'a geri döndüğüne inanmıyorsun, değil mi?"

"Ben...evet." Ben de aynen böyle düşünmüştüm ve bu yıkıcıydı. T alnımın ortasına bir fiske vurdu. "O zaman sen bir aptalsın."

"Ow."

"Bu acıtmadı. Ve buna ihtiyacın vardı. Maeve Bradford'dan nefret eder." Nefret etmek yanlış bir kelimeydi. "Yanılıyorsun."

."

Keşke olsaydım. "Onu öptü."

"Buna inanmıyorum."

Ona resmi gösterdim.

Telefonumu kaptı ve gözlerini ona dikti.

"Birinin Maeve'den bahsettiğini mi duydum?" Amir aramıza girdi ve elini her birimizin sandalyesine koydu. "Kız kardeşim Maeve gibi mi?"

Konuşmamızın ne kadarını duymuştu? "Elliot ona aşık," dedi T.

"I-" söylemek istedim. Ama yanılmıyordu. "Ayy," dedi

Amir. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Evlendiğinizden beri."

Kaşları havaya kalktı.

"Biliyorum. Yeterince uzun değil." Biramdan uzun bir yudum aldım.

Rachel, Amir'in yanına yaklaştı ve başını onun omzuna yasladı. Rachel, "Birbirimizi tanıdığımızdan daha uzun bir süre önce aşkımızı ilan etmiştik," dedi.

"Bunu bilmiyordum." Konuyla da ilgisi yoktu.

"Maeve son zamanlarda zor zamanlar geçiriyor," dedi Amir. "Önce en sevdiği oyun turnuvasında yaşlandı. Sonra T, Maeve'in erkek arkadaşıyla düğünde ortaya çıktı."

T yüzünü kapattı. "Onu tanıyor olsaydım asla onunla çıkmazdım."

"Tabii ki hayır," dedi Rachel.

"Sonra Maeve sevdiği atari salonunun batacağını öğrendi," dedi Amir.

"Cara'ya her şeyi anlattı. Tüm ailenin bilmesini istemedikçe kimse Cara'ya bir şey söylememeli."

Maeve'in atari salonu zorlanıyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu. "Glitch Arcade onun ikinci evi," dedi Amir.

Maeve'in Glitch Arcade'de çalıştığından haberim yoktu. Oldbridge Bölgesi'nde benimle ya da Armstrong'la çalışmaktan vazgeçen işletmelerden biriydi.

Doğru hatırlıyorsam, sahibi Otto emekli olmaya kararlıydı. İletişim bilgileri hâlâ bendeydi. Ona ulaşabilirdim.

Maeve benimle birlikte olmak istemeyebilirdi ama yine de ona yardım edebilirdim. İmeyi bıraktım ve planlar yapmaya başladım.

TWELVE

MAEVE

Entrikalardan bıkmıştım. Stresten yorulmuştum. Neye inanacağımı bilememekten yorulmuştum.

Olgun yetişkinler sorunlarıyla . Ama ben hiçbir zaman olgun bir yetişkin olduğumu iddia etmedim. Bunun yerine, oturma odamın zeminindeki fasulye torbası sandalyeye gömüldüm ve Elliot'ın dün gece Tatianna ile bir barda çekilmiş fotoğraflarına bakarak SocialFace'te gezindim.

Yüzü her karede kısmen gizliydi ama açıkça oydu. Tatianna *da hem* onun hem de başka bir adamın yanında olduğu için çok heyecanlı görünüyordu.

Bradford bana Elliot'ın onunla yattığını söyledi. Sonra tabii ki gidip beni öptü. Düşündükçe ağzıma kusasım geldi.

Elliot'ı başka bir kadınla görmek canımı yaktı.

Bradford'u Tatianna'yla görmek, Amir'in düğününden sonra yaşadığım tüm o kötü duyguları geri getirdi.

Aynı şey değildi. Ama elimde olmadan paralelliklere odaklandım.

Elbette özel olmak konusunda herhangi bir beyan ya da söz vermemiştik ama onun da benimle aynı şekilde hissettiğini düşünüyordum. Öyle olduğunu umuyordum ve bu aptalcaydı çünkü ona karşı ne hissettiğimi bile tam olarak çözememiştim.

Elliot Tatianna ile yatıyor olsa bile, bu onun düşündüğünden tamamen farklı bir insan olduğu anlamına gelmiyordu. Ona biraz hak vermeliydim, aksi takdirde karakterini en kötü ben değerlendirirdim.

Eğer Elliot gerçekten Otto'ya satması için baskı yapıyorsa, atari salonumu karıştıran birini affedemezdim.

Ama Bradford'a da güvenemezdim.

Dün Otto'yla her şeyi hemen konuşmalıydım ama Bradford olayından sonra o kadar sarsılmıştım ki Otto beni eve göndermişti.

Dün gece koridorda Elliot'la karşılaşmaktan korktuğum için Vivian dışında kimsenin kullanmadığı arka merdivenleri kullandım. O kadın, adım atma konusundaki kararlılığıyla saçmalıyordu.

Elliot, ben akşam yemeği planlarımız hakkında iletişime geçmeyince mesaj atmadı ya da aramadı. Bu konuda rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım emin değildim.

Bugünün büyük bir kısmını korkarak ve sindirmeye çalışarak geçirdim.

Tatianna'yı benden bu kadar iyi yapan şey neydi? Yani, o çok güzeldi.

Elliot güzel olduğumu söyledi.

Kıyaslamadan iyi bir şey çıkmazdı. Onunla tanışmıştım. Son derece hoş bir insandı ve Elliot'ı ilk o tanımıştı ve bu kez diğer kadın *bendim*.

Yeni bir randevu havuzuna ihtiyacım vardı, şu anda içinde boğulduğum lağım çukurunun çok dışında bir havuza. Hayır, bir daha asla biriyle *çıkmamam* gerekiyordu. Bu tüm sorunlarımı çözerdi.

Ya da en azından çoğunu.

Artık gerçekten ele alabileceğim bir sorun daha vardı. Ağzıma bir Japon balığı krakeri attım, çünkü görünüşe göre mazoşisttim ve Elliot'ı bir kez daha hatırlamaya ihtiyacım vardı.

Sonra Otto'yu aradım. "Hey, rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Asla rahatsız etmiyorsun." Etrafına bakındı ve bir şeyler kırıştırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

"Nasıl olabilirsin?"

Açıkçası buna verecek bir cevabım yoktu. Kurumuş sümük ve gözyaşları içindeydim, Japon balığı kırıntılarıyla kaplıydım ve saçlarımı koparmanın eşiğindeydim.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Otto sordu. "Biraz hamursuz çorbasi getirebilirim."

"Hayır. İyi olacağım." İşte, bu yalan değildi, belki. "Yemeğim var. Elliot Barlowe'u tanıyor ?"

"Oh, evet, iyi bir genç adam. Birkaç ay önce gelmişti. Mahalleyi yeniden canlandırmaya çalışıyor. Atari salonuna yardım etmek istedi."

İyi genç adam Otto'nun baskı altında ya da dolandırılmış gibi hissetmediğini söyledi.

Sakin davranarak, "Senden satın almak mı istedi?" diye sordum.

"Hayır, büyükbabasından kalan mirasın bir kısmına yatırım yapmak istedi. Büyükbabasının anısına tüm mahalleyi onarmak istiyor." Büyükbabası.

Tabii ki parası oradan geliyor.

"Teklifini bir avukata incelettim ve oldukça cömertti. Temelde, kapıları açık tutarken zaman içinde ödeyeceğim bir kredi."

Atari salonunun tam da ihtiyacı olan şey gibi görünüyordu. Otto'nun bana kapatacağını söylemesi dışında... "Reddetmişsin. *Neden?*"

"Çünkü bu bize sadece daha fazla zaman kazandırır. Atari salonunun gidişatı hakkında hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ama parayı pazarlama için kullanabilirdiniz. Reklam ya da başka bir şey için."

"İnsanlar artık gibi atari salonlarına gitmek istemiyor." "Dışarıda hala büyük oyun salonları var."

"Alkol satışına ve kumar türü makinelere odaklananlar. Glitch için istediğim bu değil."

Peki ya benim istediklerim? Burayı kaybetmek istemiyordum. Çocuk dostu olarak kalmasını istedim. Daha fazla insan getirmek istedim. Buranın Riley ve Bruce gibi çocuklar için bir yer olmasını, benim için her zaman olduğu gibi bir sığınak olmasını istedim.

"Anladığım kadarıyla burayı seviyorsun," dedi Otto. "Ben de seviyorum. Gececek bir şey olsaydı, meşaleyi sana verirdim. Ama değer verdiğin birine yanan bir binayı teslim etmek nezaketsizlik olur."

"Onu nasıl kurtaracağımı bulacağım," dedim. Belki de Otto adına Elliot'ın teklifini kabul etmek için çok geç değildi. Yine de ona gideceksem, önce kendimi hazırlamam gerekiyordu.

Kalbimin kişisel ezilmesi için.

Yatırımını doğru şekilde uygulamak için bir planla. Atari salonunda olmayan tek şey olan zamana ihtiyacım vardı.

Otto, "Bu akşam altıda atari salonuna gel," dedi.

"Şu anda takılacak durumda değilim. Ayrıca bugün Noel arifesi. Erken kapatıp tatilini karınla geçirmen gerekmiyor mu?"

"Burada olacağına söz ver." "Tabii, tamam."

Kapım çalındı. Otto'yla telefon görüşmemi bitirdim ve kimin geldiğini görmek için gözetleme deliğini kontrol ettim.

Muhtemelen hayatım boyunca kazandığımdan daha pahalıya mal olan bir paltoyla kapımın önünde duran, adı ve varlığı bir süper kötüye rakip olan bir adamdı.

Viktor Armstrong.

Bradford'un babasının göbek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama *Dreamcrusher* gibi bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Yine de adam bana karşı soğuk ve samimi olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Kapıyı açtım.

"Maeve, içeri girebilir miyim?" Sözcükler bir soruyu ima ediyordu ama ses tonundan bunun yanıt gerektirmeyen bir ifade olduğu anlaşılıyordu.

"Hayır."

Keskin kaşlarından birini hafifçe kaldırdı. "Konuşmamız gereken kişisel meseleler var, kamuya açık bir ortama uygun olmayan meseleler."

"Benimle burada konuşabilirsin ya da hiç konuşmayabilirsin."

Çenesini hafifçe sıktı. Oğluna davranış biçimi de dahil olmak üzere şey hafifti.

"Madem ısrar ediyorsunuz," dedi. "Oğlum hakkında konuşmak için buradayım. Asistanıma göre, internet...hayatında bir şeyler ters gidiyor."

Asistanı gönderdiğim saçma kupa resimlerini fark etmiş olmalı. Açıkçası Viktor'un oğlunun akıl sağlığını önemsemesine şaşırmıştım.

Viktor, "Kendisinin pek de hoş olmayan bir imajını yansıtan fotoğraflar var," dedi.

"Evet."

"I yapamam tahammül etmek bir Armstrong davranmak içinde böyle a bir şekilde. Bu onun makamına yakışmıyor."

"Seni kötü göstermesini istemezsin."

Çenesini tekrar sıktı, bu kez öncekinden daha az incelikliydi.

"Bu *senin* sorunun. Oğlunuzla aranızdaki sorun hakkında konuşmayı deneyin."

"Onun güven fonunu kilitledim. Sen onun kız arkadaşısın. Yapman gereken-"

"Hayır. Bradford babasının ilgisine ve onayına muhtaç şımarık bir çocuk. Onunla çıkmıyorum ve gelecekte de bir daha asla konuşmayacağım. Eğer işime ya da evime gelirse, polisi aramaktan çekinmeyeceğim."

Viktor'un ifadesi düştü.

Bum. Onu

sersemletmiştim.

"İkinizin de terapiye ihtiyacı var. İlerleyin, iyileşin ve daha iyi insanlar olun ya da olmayın. Umurumda değil. Benden bu kadar. Güle güle."

Kapıyı çarptım, kalbim tüm bunların heyecanıyla çarpıyordu.

Sonra, şaşkın ifadesine son bir kez bakmak için gözetleme deliğinden kontrol ettim. Ama çoktan gitmişti.

İyi kurtulduk.

Yapmak istediğim ilk şey Elliot'a az önce olanları anlatmaktı. Mesaj atabilirdim. Kapısına gidebilirdim. İkisini de yapmak istedim.

Ama ne istediğini bilmiyordum. Belki de Tatianna'yı bana tercih edecekti. Onu ne kadar görmek istesem de henüz hazır değildim. Önce ona tam olarak nasıl hissettiğimi ve ne istediğimi söylemem gerekiyordu. Kendimi tutmaktan bıkmıştım.

Atari salonunun gelişmesini istedim. Elliot'ı istedim. Kalbimle güvenli oynamayı bırakmıştım.

Hepsi için giderdim.

THIRTEEN

ELLIOT

"Her şeye sahip olamazsınız." Otto on yaşındaki üç kızı atıştırma masasından kovaladı. "O kurabiyelerin bir kısmını Maeve buraya geldiğinde yemek için saklamalıyız."

Kızlar gülerek farklı yönlerde doğru koşmaya başladılar, zencefilli kurabiyeler ceplerindeydi ve yanaklarına tıktırılmıştı.

Tavandan kâğıttan kar taneleri sarkıyordu. Orkestral Noel müziği, oyun makinelerinin elektronik senfonisinin altında usulca çalıyordu. Kapının üzerinde *Gnarled Auto Gaming Tournament* yazan bir pankart asılıydı.

Aralarında grubun en genci Pinecone Heights'tan Ronny ve Oldbridge çevresinden birkaç tanıdık simanın da bulunduğu kalabalık bir erkek grubu arka taraftaki langırt masasının etrafında dönüyordu.

Kapı açıldı.

Maeve içeri girdi, saçlarını kulaklarının arkasında iki küçük topuz yapmıştı. Her zamanki gibi muhteşemdi ve onu görünce kalbim acıdı. Şaşkınlığı burnunu kırtıran bir gülümsemeye dönüştüğünde daha da arttı.

"Bu da ne?" diye sordu, gözleri süslemeleri ve kalabalığı tarıyordu ama henüz beni yakalayamamıştı.

Burada olduğum için üzülür müydü? Umarım üzülmez.

"Mutlu Noel Arifeleri-Eve." Otto onun sırtını sıvazladı. Odanın diğer ucundaki beni işaret etti. "Konuş onunla."

Gözleri doğrudan benimkilere kaydı. Gürültü ve insanlar kayboldu.

Sadece Maeve ve ben vardık.

Odayı geçerken gözleri parlıyordu, gösteriden memnun olduğu belliydi. Sonunda bana ulaştı ve o ışıldı devam etti. "Bunu sen mi yaptın?"

Başımı salladım. "Otto ile konuştım. Bölgenin burada birkaç etkinliğe ev sahipliği yapmasında bir sakınca olmayacağı konusunda anlaşmaya vardık."

"Bir oyun turnuvası. Atari salonumda. Harika bir şey. Çok fazla ocuk var."

"Evet." Yapmak için geldiğim şeyi yapmıştım. Kaynaklarımı toplumumuzun bir parçasına yardım etmek için kullandım. Ona yardım etmek için. Eğer Maeve'in yüzündeki bu mutlu ama ölçülü ifade istediğime en çok yaklaştım ansa, bunu kabul ederdim. "Taşınmış olman sorun değil-"

Kaşlarını çattı ve ne söylediğimi unutmama neden oldu.

"Neyi geride bıraktın?" diye sordu.

"Ben."

"Ben hiçbir yere taşınmadım. Benden uzaklaşan sensin." Bunu nasıl düşünebilirdi ki? "Hayır, ben hâlâ buradayım."

Gözlerinde umut parladı. "Seni SocialFace'te Tatianna ile gördüm." "Biz sadece arkadaşız."

"Brad... musun, bu önemli değil. Ben sana inanıyorum."

Ona T ile çıktığımı mı söylemiş? Tıpkı bana Maeve'in onu seçtiğini söylediği gibi. "şu ana kadarki konuşmalarımıza dayanarak, adını vermediğimiz B ile evlendiğini hayal etmekte zorlanıyorum."

"İğrenç. Hayır." Yüzünü ekşitti.

Kıkırdadım, umut gğşm bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir sıcaklıkla doldurdu. "Bana ikinizin öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi."

"Beni pt. Ağzıma kustum. zerine kusmamış olmam çok kötü. Ve bunun fotoğrafını mı çekti?"

"Bunun için burnunu kırdı," dedi Otto odanın öbür ucundan. "Ben de onu vuracaktım ama o gitti."

Maeve Armstrong'u pmemişti. Onu sememişti. Kalbim yerinden fırlayacaktı.

Otto, "Tüm reklam panoları gitti," dedi. "Bölgedeki işletme sahipleriyle konuştım ve tüm sözleşmelerinden çekilmiş. En de, telefonu kapalı ve web sitesinde babasından Bradford'un artık Armstrong olmadığını söyleyen bir mesaj var. Evlatlıktan reddedildi."

Reklam panolarını fark etmiştim ve söylentileri duymuştum. Daha sonra web sitesini kontrol etmem ve işletme sahiplerine ulaşmam gerekecekti. Daha sonra. Çünkü şu anda tüm dikkatim Maeve'deydi.

"Yani Bradford'la birlikte olduğumu düşünürken bile tüm bunları benim için mi yaptın?" Etrafımızda yaşanan neşeli kaosu işaret etti.

"Senin mutlu olmanı istiyorum Maeve."

"Atari salonunu dolu görmek beni mutlu ediyor. Tatianna ile çıkmadığını öğrenmek de beni mutlu ediyor."

"ıkmak istediğim tek kişi sensin."

"Bu iyi haber, çünkü ben sana çok takıldım." Paltomun yakasına tutundu ve ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Mkemmел zamanlama ya da mkemmел insanlar olmayabilir ama Maeve'in benim için mkemmел olduğuna hiç şüphe yoktu.

Kelimelerle ifade edemediklerimi ona göstermek için onu öptüm. Tadı evrenden gelen Noel hediyeм gibiydi, taze yağmış karda sıcak çikolata içmek gibiydi. Mutluluk gibi hissettirdi. Evim gibi hissettirdi.

EPILOGUE

MAEVE

Üç ay sonra.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum." Elvis taklitçisi güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıp ve göz kırptı.

Elliot'ın elini sıktım ve mükemmel mesajı *gönder* tuşuna bastım.

Elliot sinsice telefonunu kontrol etti. Nihai görüntünün destansı güzelliğini kavrarken yüzü aydınlandı.

Freddie Mercury.

Tamamen çıplak.

Gün batımına doğru sürdüğü beyaz tek boynuzlu atının yelesi tarafından zevkle örtülmüştü.

Ve damat Todd, gelini Tatianna'yı öptü. Benim mesajım kadar güzel değildi ama yine de güzeldi. Tanışmalarıyla Vegas'taki düğünleri arasında sadece üç ay geçmişti. İkisi de birbirleri için mükemmeldi - her ikisi de kaka fırlatan, her ikisi de manken güzelliğinde ve her ikisi de gerçekten iyi insanlardı.

Herkes bu kadar şanslı olmalı.

"Sanırım köşede bir fotoğraf kabini gördüm." Elliot başını iki yana salladı.

"Birinden saklanman mı gerekiyor?"

"Hayır. Sevdiğim kadınla öpüşmem gerek."

Aşk mı? Hissediyordum. Onun da hissettiğini umuyordum. Ama kelimeleri söylememiştik.

"Kim olabilir?"

Kıkırdadı. "Sen, Maeve. Sonsuza dek sen."

Elliot benim ateşli yabancımdı. O benim parlak zırhlı şövalyemdi. Suç ortağımdı, ikinci oyuncumdı. Otto'nun bana neredeyse bedavaya sattığı atari salonundaki iş ortağımdı. Kalbimi alan adamdı.

Elliot için hissettiklerimi ifade etmeye yetecek üç kelime olmasa da, bana en yakın gelenleri söyledim. "Ben de seni seviyorum."

Maeve ve Elliot'ın hikayesini okuduğunuz için teşekkürler. Umarım onların planlarını beğenmişsinizdir.

İş rekabetlerini beklenmedik bir şeye, aşka dönüştürme sırası Ruby ve Beau'da.

[Holly Jolly Nemesis'in kopyasını kapın!](#)

ALSO BY KEIRA BLACKWOOD

Tatil İntikam Kulübü

[*Neşeli Küçük*](#)

[*Yaramazlıklar Tüm İyi*](#)

[*Niyetlere*](#)

[*Holly Jolly Nemesis*](#)

Kazara

Smitten

[*Milyarderle Sevişmek*](#)

[*Milyarderi Milyarderi*](#)

[*ÇatallamakKızdırmak*](#)

Keira'nın tüm kitaplarını Amazon'da [BURADAN](#) bulabilirsiniz

ABOUT THE AUTHOR

Küstah. Küstah. Doğaüstü ışıltılı.

Klavye ninjası, geç çiçek açan bibliyofil, gururlu inek, hayvan sever, ebedi iyimser, görsel sanatçı.

USA Today Çok Satan Yazarı Keira Blackwood, ve hislerle dolu heyecan verici bir romantizm yazıyor.

Keira'nın haber bülteni ile yeni kitaplardan ve satışlardan ilk siz haberdar olun.

[Ücretsiz kitabınızla hemen başlayın!](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.